

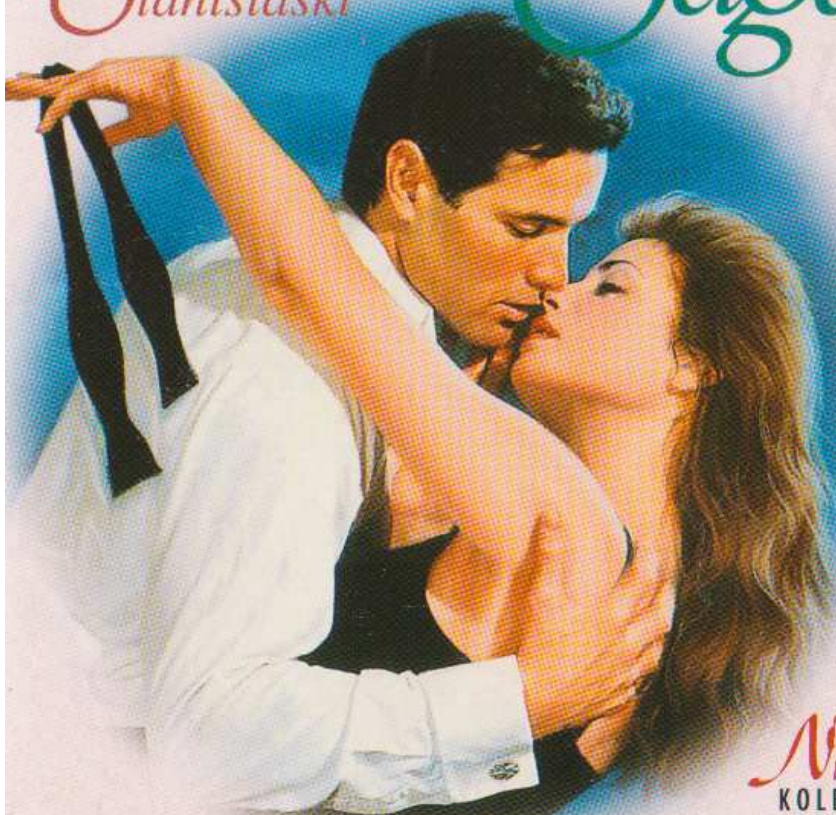

HARLEQUIN®

20 V 10/01

*Rodina
Stanislaski*

Sága

NR
KOLEKCE

NORA ROBERTSOVÁ

ADVOKÁTKA A LÁSKA

Název originálu:

The Stanislaski Sisters, Natasha and Ráchel (Falling for Ráchel)

První vydání:

Harlequin Books S.A., 2001 *Překlad:*

Dana Homolková

***Odpovědný redaktor:* Jiří Chodil**

© 2001 by Harlequin Books S.A. (1993 by Nora Roberts) © Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001 Tento titul vychází v edici Sága ISSN 1213-2535.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o.^ Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

Adresa redakce: Revoluční 8,110 00 Praha 1

Telefonní spojení:

sekretariát: 21409452

distribuce: 21409455

produkce: 21409456

redakce: 21409458

CENA 85 Kč

ISBN 80-241-0780-5

Nora Robertsová

ADVOKÁTKA A LÁSKA

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PROLOG

Nick nemohl uvěřit tomu, jak mohl být tak hloupý. Možná že mi na partě hodně záleží, ale už jsem z toho nemohl couvnout. Prostě nemohl. Reece, T. J. a Cash by se na mě určitě zlobili.

Ještě nikdy jsem žádný zákon neporušil.

Ne tak docela, napomenul sám sebe, když se vsoukal přes rozbité okno do obchodu s elektronikou. Nešlo o nic vážného. Párkrát mě zatkli pro výtržnictví a drobné okrádání turistů.

Chvilí jsem pracoval v autobazaru, ale to přece neznamená, že bych ta auta *ukradl*. Dělal jsem to *jenom* kvůli partě.

Ale vloupat se do obchodu a krást kalkulačky a rádia, to už je něco docela jiného. Nick věděl, že se znovu dostal do pasti. Nebylo kam utéct. Nebylo kam se schovat.

„Podívej, tohle je lepší, než střílet na plechovky, co?“ zašklebil se Reece, když jistým pohledem prohlížel plné regály v obchodě. „Budou z náš boháči.“

T. J. se zachichotal. Dával tak najevo souhlas se vším, co kdy Reece řekl. Cash, který si uměl v každé situaci poradit, na nic nečekal a systematicky ládoval elektronické zboží do černého vaku.

„Dělej, Nicku.“ Reece hodil na Nicka starý vojenský pytel. „Nalož to.“

Zatímco Nick skládal rádia a přehrávače do pytle, stékal mu po zádech studený pot. Co to, sakra, dělám? ptal se sám sebe. Tohle už není prachobyčejné odírání turistů na ulici nebo prodávání použitých věcí. Kruci, tohle je krádež.

„Podívej, Reeci, já –“ Nickovi se roztřásl hlas. Reece se nedůvěřivě otočil a zasvítíl baterkou do Nickových očí. „Nákej problém?“

Nick se znovu ocitl v pasti a přemýšlel. Když teď odejdu, stejně ostatní nezastavím před tím, co dělají. Jenom by se mi smáli.

„Ne, vlastně ne. Všechno je v pohodě,“ vypravil ze sebe Nick a měl ze sebe opravdovou radost, že to tak pěkně zvládl. Nadšeně skládal další krabice do pytle, aniž by se na ně podíval. „Nemusíme toho brát tolik, ne? Chci říct, že nejdřív musíme všechno odnést ven a dobře zajistit.“

Reecův pohled zkřivil pohrdavý úšklebek. „Proč si myslíš, že jsem tě vzal s sebou,“ poplácával Nicka po rameni, „ty naše praktická dušičko. Zádnej strach. Vždyť jsem ti říkal, že mám známosti.“

„Dobře.“ Nick si olízl suché rty a vzpomněl si na to, že patří ke Kobrám. To jediné, kam kdy v životě patřil.

„Cash, T. J., vezměte první náklad do auta.“ Reece vytáhl z kapsy klíče. „Všechno dobře zamkněte. Nechceme přece, aby nám nějakí darebové něco ukradli, ne?“

Zatímco se T. J. vkrádal z okna ven, ozývalo se od stropu jeho bouřlivé chichotání. „Ne, pane.“ Posadil si velké, černé brýle z temene hlavy zpátky na nos. „Dneska se to všude hemží zlodějema. Že mám pravdu, Cash?“

Cash pouze slabě zachrochtal a vysoukal se oknem ven.

„Ten T. J. je ale hlupák,“ ulevil si Reece, zatímco držel v rukou krabici s videorekordérem. „Pomoz mi s tímhle, Nicku.“

„Vždyť jsi říkal, že jdeme jenom pro pár věcí.“ • „Sem si to rozmyslel.“ Reece vrazil krabici Nickovi do náruče. „Moje stará po takovým toužila roky.“ Reece si sčísl rukou vlasy a vyšplhal se z okna. „Víš, jak je tvůj největší problém, Nicku? Jsi moc svědomitej. Co tě to prve chytlo? Jsme Kobra, jedna rodina. Bud svědomitej, ale jenom ke svojí rodině.“ Reece natáhl ruce, ale když mu Nick podal videorekordér, ztratil se ve tmě.

Rodina, pomyslel si Nick. Reece měl pravdu. Kobra byla jeho rodina. Můžu se k nim počítat. A budu se k nim počítat. Nick přestal myslet na svoji rodinu a přehodil si pytel přes rameno. Dnešní akce mi vynese živobytí na měsíc dva. Mohl jsem zaplatit nájemné hned, kdyby mě nevyhodili z práce doručovatele.

Zatracený hospodaření, napadlo jej. Copak musím krást jenom proto, abych vystačil do příštího měsíce? Za to bych mohl vládu žalovat.

Když se Nick jednou nohou vyhoupl do okna, musel se nad tou představou pousmát. Reece měl pravdu, pomyslel si. Jsme jedna rodina.

„Mám ti s tím pomoci?“

Neznámý hlas Nicka zmrazil od hlavy až k patě. V přítmí pouličních světel uviděl lesknoucí se zbraň a třpytící se odznak. Na zlomek vteřiny doufal, že se mu podaří hodit pytel na postavu stojící před ním a bude moci utéct. Policista nesouhlasně zakroutil hlavou a přistoupil blíž. Byl mladý a v jeho očích se zračil ten správně unavený výraz odevzdání, který dával Nickovi tušit, že znovu udělal chybu.

„Jen si udělej pohodlí,“ navrhl Nickovi policista. „Já vím, je to smůla.“

Nick se rezignovaně vyhoupl z okna, položil pytel na zem, otočil se tváří ke zdi a dal ruce nad hlavu. „Je tady ještě někdo?“ zamumlal a snažil se vzpomenout si na to, jaká má práva.

PRVNÍ KAPITOLA

Ráchel pospíchala po schodech do budovy hlavního soudu. V jedné ruce nesla kufřík, v druhé nedojedenou housku. Když si uvědomila, že na ni čeká soudce Hatchet-Face Snyder, umínila si, že dorazí do soudní síně nejpozději v 8.59. Zbývaly jí tři minuty a měla by k dobru dvakrát tolik, kdyby se předtím nezastavila v kanceláři.

Když Ráchel pohlédla na davy čekajících lidí u výtahů, rozhodla se vyběhnout nahoru po schodech. Proklínala podpatky, brala schody po dvou a polykala zbytek housky.

O tom, že by si dala kávu, nemohla být ani řeč.

Když doběhla ke dveřím soudní síně, vyhradila si deset vteřin na to, aby si uhladila modré hedvábné sako a sčísla neposedné černé vlasy, které jí sahaly k bradě. Rychlým pohybem rukou se přesvědčila, že náušnice jsou na svém místě. Mrkla na hodinky a zhluboka se nadechla.

Na minutu přesně, Stanislaski, pochválila se a pomalým krokem vešla do soudní síně. Toho dne Ráchel zastupovala třiadvacetiletého zloděje, kterému musela vysvětlit, že většina lidí, jestliže přijde o dvě stě dolarů a zlatou kartu, nevidí nic špatného na tom, aby křičeli o pomoc a dovolávali se svých práv.

„Všichni povstaňte!“

Do dveří vstoupil soudce Hatchet-Face v dlouhém taláru, jenž dokonalým způsobem kopíroval jeho metr devadesát vysokou a sto dvacet sedm kilogramů těžkou postavu. Jeho plet' měla barvu dobře uvažené kávy a nepřátelský výraz kulatého obličeje Ráchel připomínal zlověstně dýně, které připravovala se svými sourozenci na Halloween.

Soudce Snyder v soudní síni zásadně netoleroval pozdní příchody ani omluvy. Ráchel pohlédla na okresního právního zástupce, který zastupoval druhou stranu. Vyměnili si vzájemné zdvořilé úsměvy a slyšení mohlo začít.

Ráchel se podařilo zprostit zloděje obžaloby podmíněčně na devadesát dní. Soudní vykonavatel odváděl jejího klienta pryč, ale on se na Ráchel ani nepodíval. Větší štěstí měla s případem přepadení... Nakonec, vaše ctihodnosti, můj klient zaplatil v dobré víře za teplé jídlo. Když obdržel studenou pizzu, nabídl jeden kousek doručovateli tak, že pizza přistála na jeho hlavě...

„Velice pozoruhodné. Pokuta padesát dolarů. Odročeno.“

Během dopoledního zasedání Ráchel obhajovala opilého a duševně zaostalého kapsáře, další dvě přepadení a drobné krádeže. Skončili v poledne se zlodějem, kterému Ráchel navrhla odborné, psychiatrické vyšetření.

„Není tak podlý,“ vyjádřil se Spelding znalecky. „Myslím, že nám to vyjde.“

„Tudy cesta nevede, Speldingu. Mluvíš o případu toho zloděje, nebo se snad pletu?“

„Možná,“ připustil Spelding, zatímco šel vedle Ráchel. O schůzku s ní se pokoušel již několik týdnů. „Je možné, že by byly psychologické testy v pořádku?“

„Jistě. Tomu chlapíkovi je dvaasedmdesát let a krade bezcenné břitvy a blahopřání k narozeninám. Očividně je /cela normální.“

„Vy statní obhájci dokážete být tak solidární se svými klienty.“ Spelding to ale řekl přirozeně a vážně, protože hluboce obdivoval Rachelin styl v soudní síni. Stejně jako její nohy. „Víš co, já tě pozvu na oběd a ty mi řekneš, proč by měla společnost pomáhat slabým a bezbranným lidem.“

„Promiň. Čeká na mě klient.“

„Ve vězení?“

„Chodím tam za nimi. Ať máš příště více štěstí, Speldingu.“

Cela předběžného zadržení byla hlučná a nechávala za sebou silný zápach vyčichlé kávy, nemytých vlasů a levných voňavek. Ráchel vstoupila dovnitř a mírně se otrásla. Televizní moderátor, který ten den sliboval babí léto, neměl ve své předpovědi ani špetku pravdy. Tmavý a neprodyšný mrak, který se tyčil nad celým Manhattanem, nesliboval nic dobrého. Ráchel jen litovala toho, že si ráno ve spěchu zapomněla vzít kabát i deštník.

Ráchel pozdravila několik policistů, které znala od vidění, a vzala ze stolu připínací vizitku pro návštěvníky.

„Nicholas LeBeck,“ oznámila seržantovi u přepážky. „Pokus o vloupání.“

„Jo, jo...“ Seržant přejížděl očima zápisy. „Přivedl ho tvůj bratr.“ Ráchel si povzddechla. „Slyšela jsem o tom. Volal bratr?“

„Ne.“

„Hledal tady někdo LeBecka?“

„Ne.“

„Výborně.“ Ráchel si přehodila kufřík z ruky do ruky. „Ráda bych ho viděla.“

„Máš to mít, Rach. Je to místnost A.“

„Díky.“ Vyhnula se snědému muži s nasazenými želízky a policistovi, který šel za ním. Koupila si kávu v automatu a vešla do malé místnosti, skládající se z okna, jednoduchého a dlouhého stolu a čtyř potlučených židlí. Posadila se, otevřela kufřík a vylovila spis o Nicholasovi LeBeckovi.

Vypadalo to, že jejímu klientovi je devatenáct let, je nezaměstnaný a má pronajatý pokoj v ulici Lower East Side. Byl zatčen při pokusu o vloupání a to v ní, vzhledem k jeho věku, zanechávalo malou naději, že by mohl být souzen jako mladistvý. Když ho detektiv Alex Stanislaski přistihl, měl u sebe pytel s elektronickým zbožím v hodnotě několika tisíc dolarů.

Zatímco Ráchel dál usrkávala kávu z plastického kelímku, dveře místnosti se otevřely, a dovnitř vstoupil muž, kterého vedl očividně znužený policista.

Se svou metr sedmdesát sedm vysokou postavou a necelými šedesáti pěti kilogramy by potřeboval trochu přibrat, napadlo ji. Měl tmavě plavé vlasy, dlouhé téměř až po ramena. Jeho ústa byla krásné klenutá, i když zkřivená do jakéhosi zvláštního úšklebku. Ušní lalůček zdobila lesknoucí se náušnice, která odrážela paprsky dopadajícího světla. V nádherných očích se mu zračil hořký hněv a revoltující zloba.

„Děkuji vám, strážníku.“ Když Ráchel kývla hlavou, strážník sejmul muži želízka a odešel. „Pane LeBecku, já jsem Ráchel Stanislaski, vaše advokátka.“

„Vážně?“

Skulil se ledabyle na židli a pak se líně zaklonil.

„Můj poslední advokát byl malý, vyzáblý a měl na hlavě pleš. Vypadá to, že mám tentokrát větší štěstí.“

„Právě naopak. Byl jste zatčen na cestě ze zamčeného obchodu se zbožím v hodnotě šesti tisíc dolarů.“

„To je neuvěřitelný, jak se dneska všechno zdražuje.“ Přestože Nick strávil noc ve vězení, snažil se vtipkovat ze všech sil. Měl hrdost. „Neměla byste cigaretu?“

„Ne. Pane LeBecku, ráda bych, aby vaše slyšení proběhlo co nejdříve a podařilo se nám docílit vašeho brzkého propuštění.“

„Jak myslíte, miláčku. Nechám to na vás,“ pokrčil rameny.

„Dobře. Jmenuji se Stanislaski,“ odvětila jemně. „*Slečna* Stanislaski. Váš spis jsem bohužel dostala až dnes ráno, když jsem šla k soudu. Vzhledem k vašim dřívějším přestupkům a trestnímu činu, který jste spáchal, se stát rozhodl soudit vás jako dospělého občana. Pojd'me se podívat na to, jak se to stalo, pane LeBecku. Doufám, že mi tady nebudete chtít povídat pohádky o tom, že jste zahlédl rozbité okno a konal občanskou povinnost...“ Musel se pousmát. „To nezní vůbec špatně.“

„Pane LeBecku. Jste vinný a jestliže policista při zatýkání neudělal žádnou chybu, půjdete před soud.“

Nepřestával se houpat na židli, aby si dodal sebedůvěry, ale po zádech mu začal stékat čerstvý potůček studeného potu. Cela. Tentokrát mě zavrou do cely – ne na pár hodin, ale na několik měsíců, možná i let.

„Slyšel jsem, že vězení jsou přeplněná – a že stojí hodně peněz. Počítám, že o tom státní žalobce ví.“

„Ví se o tom.“ Není to jen hořkost, uvědomila si Ráchel. Není to jen hněv. V očích se mu zračí strach. „Z toho obchodu zmizelo zboží v celkové hodnotě několika desítek tisíc dolarů. V tom obchodě jste nebyl sám, pane LeBecku. Vy to víte, já to vím, policisté to vědí. A státní žalobce to ví také. Kdo tam byl s vámi, pane LeBecku?“

Nickova židle dopadla prudce na zem. „K čertu s tím. Nikdy jsem neřekl, že tam se mnou někdo byl. Nikdo to nemůže dokázat, stejně jako nikdo nemůže dokázat, že jsem toho vzal víc, než jsem měl u sebe.“

„Jsem vaše advokátka, LeBecku, a proto byste mi neměl lhát. Vidím ale, že nechcete, abych vám pomohla,“ pokračovala, „a na to máte pochopitelně právo. Pravděpodobně dostanete od tří do pěti let namísto šesti měsíců ve vězení a dvou let podmíněčného propuštění, které bych pro vás mohla získat. Tak či tak, já svoji práci odvedu. Ale neseďte tady a nelžete mi, LeBecku.“ S potěšením zjistila, že se mu do očí znovu vrátil hněv.

„Pokud se mnou nebudete jednat na rovinu, odcházím od vašeho případu.“

„Ale vy nemůžete odejít. Byla jste ke mně povolána.“

„Můžu nechat povolání zrušit. Potom budete vším procházet znovu, ale s někým jiným.“ Ráchel začala chvatně skládat spisy zpátky do kufříku. „Bude to vaše ztráta. Protože já jsem dobrá. Jsem vážně dobrá.“

„Když jste tak dobrá, tak proč pracujete jako advokát ex-offo?“

„Řekněme, že musím splatit jistý dluh.“ Prudce zavřela kufřík. „Takže co bude?“

Po tváři mu přešel slabý náznak mladické nerozhodnosti a zranitelnosti, ale pak se zatvářil vážně a zavrtěl hlavou. „Já kamarády neprozradím. Bez debat.“

„Když vás zatkli, měl jste na sobě bundu Kobry,“ vydechla.

„A co jako?“

„Budou pátrat po vašich *kamarádech*, po těch kamarádech, kteří vás včera tak lehkomyšlně nechali na holičkách. Státní žalobce může celé přepadení připsat vám a vy budete muset zaplatit dvacet tisíc dolarů.“

„Žádná jména,“ zopakoval. „Bez debat.“

„Vaše věrnost je obdivuhodná, ale naprosto nemístná. Já mohu udělat jen to, že se pokusím snížit výši poplatků a navrhnout podmíněčný trest. Nemyslím si, že to bude méně než padesát tisíc dolarů. Dáte dohromady alespoň deset procent této částky?“

Ani náhodou, pomyslel si, ale pokrčil rameny. „Si můžu někde pučit.“

„Dobře tedy, ještě se za vámi stavím.“ Zvedla se a vylovila z kapsy vizitku. „Pokud budete cokoliv potřebovat před slyšením, nebo si rozmyslíte svoji výpověď, zavolejte mi.“

Zaklepala na dveře, a když se otevřely, rychle se protáhla a zmizela. Najednou se kolem jejího pasu důvěrně ovinula cizí paže. Znechuceně zasyčela, když si uvědomila, že se dívá do tváře svého bratra. „Ráchel, dlouho jsme se neviděli.“

„Jo, už to musí být nejméně den a půl.“ Krátce pohlédl na LeBecka. „Tak oni ti dali jeho. To bude těžký případ, drahoušku.“

Ráchel dloubala bratra do žeber. „Přestaň s tím věčným mudrováním a raději mi uvař pořádný šálek silné kávy.“ Opřela se bokem o roh stolu a bubnovala konečky prstů o kufřík. Vedle seděl malý, podsaditý muž s páskou ovázanou kolem hlavy. Někdo pokřikoval rychlou španělštinou. Žena s modřinou na tváři plakala a přitom houpala tlusté batole na kolenou.

Policejní místnost byla cítit zvláštní směsicí zoufalství, hněvu a nudy. Tady mám pokaždé pocit, jako by spravedlnost ani neexistovala, pomyslela si smutně.

Ráchel si na okamžik představila sestru Natašu, jak snídá s rodinou v překrásné kuchyni v obrovském a nádherném domě v Západní Virginii. Nebo to, jak ráno otvírá svůj obchod s hračkami. Musela se nad tou představou usmát. Pak si vzpomněla na bratra Michaila. Určitě teď sedí ve svém novém a slunném ateliéru a vyřezává něco úžasně vášnivého nebo dokonale

legračního ze dřeva, případně usedá k rychlému šálku kávy se svou báječnou ženou, která za okamžik vyběhne do své kanceláře, pomyslela si.

A já sedím v policejní cele a čekám na nejhorší šálek kávy na světě.

Alex podal Ráchel kelímek s tmavou tekutinou a sklouzl za recepční pult vedle ní.

„Díky.“ Zatímco Ráchel srkala tekutinu, pozorovala několik zlodějů, kteří se opírali o mříže v cele předběžného zadržení. Kolem nich pobíhal vysoký, zamračený muž s jednodenním strništěm na tváři. Nakonec doběhl policistu na schodech, které vedly do podzemních cel.

„Co se to s námi děje, Alexi?“

„Co by? Tvrdě pracujeme, abychom se uživil, ale uznání všehovšudy žádné. To nic, Rach.“

„Alespoň máš dobrou reklamu. Detektiv Stanislaski.“

„Nedá se svítit, když jsem tak dobrý. Ty dostáváš kriminálníky ven a já zpátky za mříže.“

Nesouhlasně si odfrkla. „Většina lidí, které zastupuju, nedělá nic jiného, než že se snaží přežít.“

„Jistě – pomocí krádeží, podvádění a přepadení.“

Cítila, jak se jí tep začíná nebezpečně zrychlovat. „Dnes ráno jsem u soudu zastupovala staříka, který ukradl několik bezcenných břitev. Je to vážně zoufalý případ.“

„Takže se dá říci, že krádeže bezcenných věcí jsou v pořádku?“

„On potřebuje pomoc, ne vězení.“

„Jako ten zloděj, kterého jsi dostala ven minulý měsíc? Víš, ten, který pohrozil dvěma starým, bezbranným obchodníkům, zničil jejich obchod a vybral z pokladny šest set dolarů?“

Nenáviděla tenhle případ, vážně nenáviděla. Jenže zákon mluvil jasně. „Podívej, vy všichni jste to trochu nafoukli. Policista, který ho zatýkal, mu nepřčetl jeho práva v rodném jazyce, ani nezavolal překladatele. Můj klient rozuměl sotva deseti anglickým slovům,“ vydechla rozhořčeně. „Teď bych se tě ráda zeptala na Nicholase LeBecka.“

„Co je s ním? Vždyť jsi dostala jeho spis.“

„Tys ho zatýkal.“

„Jo. Sel jsem domů a všiml si rozbitého okna. Když jsem se přiblížil, viděl jsem pachatele, který vycházel oknem a nesl plný pytel elektroniky. Přčetl jsem mu jeho práva a vznesl obvinění.“

„A co ostatní?“

„Nebyl tam nikdo jiný kromě LeBecka.“

„No tak, Alexi. Z obchodu zmizelo dvakrát tolik, než kolik měl LeBeck u sebe v pytli.“

„Počítám, že mu někdo pomáhal, ale nikoho jsem tam neviděl. Vsadím se, že se tvůj klient rozhodl mlčet.“

„Je to dětinské.“

„Myslím, že ke skautům v dětství asi nechodil.“

„Patří ke Kobrám.“

„Měl jejich bundu,“ souhlasil Alex. „A jejich postoj.“

„Je to jen ustrašené dítě.“

„On už není dítě, Rach,“ namítl nesouhlasně Alex.

„Nezajímá mě, kolik je mu let, Alexi. V té cele bys mohl být ty nebo Michail, Nataša nebo já – kdyby nebylo mámy a táty.“

„Sakra, Ráchel.“

„Mohl bys to být ty,“ trvala na svém. „Kdybychom neměli rodinu a obětavé rodiče, každý z nás by se mohl ocitnout na ulici. A ty to víš.“

„Ale my na ulici nejsme.“

„Někteří lidé dělají chyby jenom proto, že nemají nikoho, kdo by jim pomohl.“

„Máš příliš měkké srdce, Ráchel. Jen si dej pozor, aby ti z toho nezměkl mozek. Kobra patří k jednomu z nejdrsnějších gangů v okolí. Rozhodně si nemyslí, že by se tvůj klient mohl stát ‚Nejlepším chlapcem ve městě‘.“

Ráchel se zarazila, ale s potěšením přijala, že bratr zůstal stát nahrbený nad stolem. Znamenalo to, že viděli jeden druhému do očí.

„Měl u sebe zbraň?“

Alex si hlasitě povzdechl. „Ne.“

„Bránil se zatčení?“

„Ne. Ale to nemění nic na tom, co dělal nebo kdo je.“

„Nemění to nic na tom, co dělal – samozřejmě – ale něco to říká o tom, jaký je. Předběžné slyšení začíná ve dvě hodiny.“

„Já vím.“

Znovu se usmála a políbila ho. „Zatím ahoj.“

„Ráchel.“ Zastavila se ve dveřích a otočila se. „Nechtěla bys jít dnes večer do kina?“

„Ráda.“ Sotva vyšla ze dveří, slyšela, jak na ni někdo znovu volá.

„Slečno Stanislaski!“

Zastavila se. Otočila se přes rameno a rukou si uhladila pramen vlasů. Byl to ten muž s unaveným pohledem a jednodenním strništěm, kterého si všimla už předtím. Mohl být metr osmdesát vysoký nebo tak nějak a na jeho

širokých ramenech mu viselo vytahané tričko. Dlouhé nohy a úzké boky mu dokonalým způsobem obepínaly seprané džíny, vybělené na stehnech a kolenech.

Z ocelově modrých očí, zasazených hluboko v propadlé tváři, mu sálala nepřehlédnutelná zlost.

„Ráchel Stanislaski?“

„Ano.“

Chytil její ruku a pevně s ní třásl tak dlouho, dokud ji neodvedl o pár schodů níž.

„Já jsem Zackary Muldoon,“ představil se, jako by tím mělo být vysvětleno všechno.

Ráchel tázavě zvedla obočí. Vypadá velmi rozzlobeně a není to žádný slaboch, pomyslela si Ráchel a snažila si iřením druhé ruky prokrvit zápěstí. Bylo pro ni těžké mluvit s někým v místnosti, kde jí za zády stálo nejméně deset policistů.

„Mohu vám nějak pomoci, pane Muldoone?“

„To bych řekl.“ Projel si rukou ve vlasech, černých jako uhlí. Zaklel, chytil ji za loket a dovedl na konec schodů.

„Jak se dostane ven? A proč k čertu zavolal vám, a ne mně? A proč jste ho, prokristapána, nechala celou noc sedět v cele? Co jste to proboha za právníka?“

Ráchel se vyprostila z jeho sevření – což nebylo dvakrát jednoduché – a pro případ nutnosti si připravila kufřík jako zbraň. Už toho slyšela hodně o černovlasých Irech a jejich živém temperamentu.

„Pane Muldoone, bohužel nevím o kom nebo o čem to mluvíte. A bohužel jsem hodně zaneprázdněná.“

Pokusila se udělat pár kroků, ale on se kolem ní protáhl jako mrštný úhoř. V jejích světle hnědých očích se objevil záchvěv zuřivosti. „Podívej, ty grázle –“

„Nezajímá mě, kolik máte práce, chci slyšet odpovědi na své otázky. Jestli nemáte dost času na to, abyste Nickovi pomohla, najmeme si jiného právníka. Bůh ví, proč si vybral takovou, takovou – venkovanku!“ Z modrých očí mu šlehalý jedovaté plameny a rty se mu zkroutily do nevidaného úšklebku.

Ráchel vyprskla jako rozdivočelá kočka a do obou tváří se jí nalila krev. Natáhla ukazovák jedné ruky a bodla s ním proti jeho hrudi. „Tak venkovanka! Jen počkej, komu říkáš venkovanka, kamaráde, nebo –“

„Nebo mě tvůj přítel zavře do cely?“ navrhl Zack. Jo, vypadá fakt příšerně, pomyslel si s odporem. Nažloutlá, máslově zlatavá pleť a oči v barvě dobré irské whisky. Já potřebuju tvrdého obhájce práv, umínil si sám pro sebe, a ne nějakou slabou ženu. „Já nevím, co si Nick sliboval od advokátky, která místo práce líbá policisty a domlouvá si s nimi schůzky!“ vykřikl vítězoslavně.

„Do toho vám nic není –“ Zhluboka se nadechla. Nick. „Mluvíte o Nicholasovi LeBeckovi?“

„Samozřejmě že mluvím o Nicholasovi LeBeckovi. O kom si k čertu myslíte, že bych měl mluvit?“ Černé obočí se mu stáhlo do přísné čárky, visící nad rozzlobeným pohledem očí. „A měla byste mi hezky rychle odpovědět na moje otázky, nebo přijdete o tuhle práci a taky o pěkné balík peněz, které za ní dostanete.“

„Ráchel!“ ozval se tajný policista, který byl oblečený v civilu. Změřil si Zacka od hlavy až k patě. „Děje se něco?“

„Ne.“ Přestože jí oči plápolaly jako dva prapory, podařilo se jí na tváři vyloudit malý úsměv. „Ne, jsem v pořádku, Matte. Díky.“ Naklonila se na jednu stranu a zašeptala, „Nedlužím vám jedinou odpověď, Muldoone. A jestli mě chcete urážet, nepočítejte s tím, že s vámi budu spolupracovat.“

„Jste za to placená,“ namítl. „Kolik za toho chlapce asi shrábnete?“

„Co prosím?“

„Jakej máš plat, kočička?“

Pevně stiskla čelist. Podle toho, co právě slyšela, *kočička* byla jen jiným výrazem pro *venkovanku*. „Jsem advokát ex-effo, Muldoone, a byla jsem povolána k případu LeBecka. To znamená, že on mi dluží starou belu. Stejně jako nedlužím nic já vám.“

„Jste advokát ex-effo?“ Následoval ji po chodníku do jiné budovy. „K čemu sakra Nick potřebuje advokáta ex-effo?“

„Protože spáchal trestný čin, ale je nezaměstnaný. Teď, kdybyste mě laskavě omluvil...“ Položila ruku na jeho hrud' a zatlačila. Kdyby se však pokusila pohnout s velkou cihlovou budovou, asi by měla více štěstí...

„On ztratil práci? Ale...“ Slova mu uvízla v hrdle. Ráchel mu teď četla docela něco jiného v očích. Už to není jen hněv, napadlo ji, ale velké obavy. Stopy zoufalství. () devzdání.

„Vždyť mohl přijít za mnou.“

„A kdo vlastně, k čertu, jste?“

Zack si unaveně promnul obličej. „Jsem jeho bratr.“

Ráchel sešpulila rty a tázavě zvedla obočí. Věděla, jak to chodí v ganzích, ale přestože Zack vypadal dost drsně na to, aby patřil ke Kobrám, zdálo se že už je na podobné akce trochu starý.

„Kobry už nemají žádný věkový limit?“

„Cože?“ Zůstal stát se svěšenýma rukama, jako by nerozuměl tomu, co říká. „Vypadám snad tak, že patřím k pouličnímu gangu?“

Ráchel naklonila hlavu a prohlédla si jej od hlavy k patě. Mohl by žít na ulici, ohodnotila jej, ale je to muž, který se o sebe umí postarat. Tvrdé a propadlé rysy tváře společně s horlivým pohledem očí v ní zanechaly pocit, že musí s oblibou lidem rozbíjet hlavy (a nejlépe jí). „Vlastně si myslím, že by vás mezi sebe vzali. Asi byste se k nim hodil. Jste neomalený, agresivní a hrubý.“

Nevšímal si toho, co si myslí o jeho zevnějšku a jeho způsobech, ale řekl jí to, co považoval za důležité. „Jsem Nickův bratr – nevlastní bratr, jestli to chcete vědět přesně. Jeho matka si vzala mého otce. Chápete?“

Přestože zůstávala obezřetná, objevil se jí v očích náhlý zájem. „Říkal, že nemá žádné příbuzné.“

Na okamžik se jí zdálo, že ho ta slova zbolela. Pak se zhluboka nadechl a zvážněl. „Má mě, ať už se mu to líbí, nebo ne. A já si mohu dovolit najmout opravdového právníka. Můžete mě napsat do kolonky příbuzných, a je to.“

Nedokázala jen tak stát a nečinně přihlížet tomu, co říká. „Já jsem opravdový právník, Muldoone. A jestli chce LeBeck jiného zástupce, může o něj sakra zažádat sám.“

Zarazil se a pokoušel se najít rovnováhu, která mu celý život očividně scházela. „Probereme to později. Teď bych rád věděl, co se to ksakru děje.“

„Dobře,“ odsekla a mrkla na hodinky. „Dám vám patnáct minut, pokud vám nebude vadit, že budu při našem rozhovoru jíst. Za hodinu musím být zpátky u soudu.“

DRUHÁ KAPITOLA

Podle oblečení, které měla Ráchel na sobě – elegantní sexy kostýmek – ji Zack odhadl na jednu z těch malých restaurací, ve kterých servírují pravé italské těstoviny a značkové bílé víno. Místo toho se na ulici zastavila u pouličního prodavače, objednala si párek v rohlíku a limonádu a pak ustoupila o krok stranou, aby si mohl Zack vybrat. Při pomýšlení na to, že by se zakousl do párku s hořčicí se Zackovi nečekaně roztrásl žaludek. Objednal si limonádu s kofeinem – a cigaretu.

„Je obviněn z vloupání se do cizího objektu,“ Ráchel ukousla první sousto a olízla si hořčici z palce. „Byl zadržen, když vylézal z okna obchodu. Měl u sebe zboží v hodnotě několika tisíc dolarů.“

„Ten hlupák.“ Zack se napil limonády. „Nemusel nic krást.“

„Musel, nemusel. Byl přistižen, byl obviněn a nepopřel to, co udělal. Soud je ochoten nabídnout mu zkušební lhůtu a veřejně prospěšné práce, pokud bude chtít spolupracovat.“

Zack vypustil kouř z úst. „Tak bude spolupracovat.“

„Upřímně o tom pochybuji. Očividně se bojí a je tvrdohlavý. A je věrný Kobrám.“

Zack pronesl něco velmi ošklivého o Kobrách. Ráchel s ním musela chtít nechte souhlasit. „Může to tak být, ale nemění to nic na celé podstatě. Jeho trestní rejstřík je obstojně dlouhý a to nám jen přitíží. Myslím, že by mohl dostat tři roky. Za dobré chování půjde za rok ven.“

Zackovy prsty se ostře zaryly do hliníkové plechovky a zmáčkly ji. Žaludek mu ztěžkl pod nápojem bolestného strachu. „Nechci, aby šel do vězení.“

„Muldoone, já jsem právník, ne kouzelník.“

„Ty věci, které vzal, se vrátí zpátky do obchodu, nebo ne?“

„Trestný čin to sice nepopírá, ale ano. Zboží za několik dalších tisíc dolarů ale stále chybí.“

„Podívejte, zařídím, aby se vrátilo všechno ukradené zboží. Nickovi je devatenáct. Pokud by se vám podařilo přesvědčit soud, aby s ním jednal jako s mladistvým, všechno by mohlo jít hladčeji.“

„Stát bývá na gangy velmi přísný a vzhledem k jeho trestnímu rejstříku si myslím, že to nebude možné.“

„Jestli se o to nechcete pokusit, najdu někoho, kdo to bude chtít udělat.“ Zack zvedl omluvně ruku dřív, než se do něj mohla pustit. „Já vím, že jsem na vás předtím vlítnul. Omlouvám se. Pracuj u po nocích a ráno nebývám v

nejlepší kondici,“ vysoukal ze sebe. „Asi před hodinou volal jeden z Nickových kamarádů a řekl mi, že je Nick od včerejška ve vězení. Přišel jsem za ním, ale je to pořád stejná písnička. Já tě nepotřebuju. Já nepotřebuju nikoho. Já to zvládnou.“ Zahodil cigaretu, zmáčkl ji a zapálil si další. „A já vím, že se bojí až do morku kostí. Nemá nikoho jiného než mě, slečno Stanislaski. Já nechci, aby šel do vězení.“

„Máte dost peněz na to, abyste pokryl náklady spojené s krádeží? Patnáct tisíc?“

Ucuknul, ale přikývl. „Můžu to sehnat.“

„To by pomohlo. Jak velký vliv máte na Nicka?“

„Zatím žádný.“ Usmál se a Ráchel s překvapením zjistila, že v jeho pohledu se skrývá cosi neuvěřitelně šarmantního. „Ale to se může změnit. Mám zavedený podnik a třípokojový byt. Můj trestní rejstřík je čistý – No dobře, když jsem byl u námořnictva, strávil jsem třicet dní ve vězení. Trochu jsme se prali v baru.“ Nedůležitě mávnul rukou. „Doufám, že to proti mně nevytáhnou. Už je to dvanáct let.“

Ráchel se na okamžik zamyslela.

„Jestli vám dobře rozumím, chcete, aby soud svěřil Nicka do vaší péče.“

„Měl by za sebou odpovědného dospělého člověka, který by na něj dohlížel. Uhradím všechny škody.“

„Nemusel byste pro něj dělat nic, Muldoone.“

„Je to můj bratr.“

Tomu rozuměla dokonale. Když spadla první kapka, Ráchel vzhlédla k obloze. „Musím se vrátit do kanceláře. Jestli máte ještě čas, můžete jít se mnou. Zavolám pár lidem a uvidím, co se dá dělat.“

Proč má ten chlap bar? ptala se sama sebe. Pak ji napadlo, že se do baru vlastně hodí. Má široká ramena, velké ruce a křivý, očividně rozbitý nos. A samozřejmě, drsný s tajemný irský pohled, který se hodí k jeho povaze.

Kéž bych mohla u soudu říct, že Zackary Muldoon vlastní rozkošný obchod s pánskou konfekcí ve středu města. Místo toho požádá soud, aby svěřil devatenáctiletého chlapce – se záznamem v rejstříku – dvaatřicetiletému nevlastnímu bratru, který vede bar *Lower the Boom*.

Byla tady šance, i když malá. Soudce stále trval na jménech, ale majitel obchodu byl dokonale spokojen s příslibem peněžního vyrovnání.

„No tak, Haridane, snaž se na to ještě jednou podívat. Copak ty nechceš ušetřit soudcův drahocenný čas a peníze daňových poplatníků? Nemá smysl zavřít to dítě do vězení,“ řekla státnímu žalobci v jedné z miniaturních zasedacích místností.

Haridan, který měl na hlavě pleš a v pase dobrých metr třicet, se s obtížemi vtěsnil do uzoučkého křesílka. „To jevmoje odpověď, Stanislaski. Je to pankáč.“

„Okrádal turisty a párkrát se na ulici pral.“

„Bylo to vloupání.“

„Poplatky budou vyrovnány. No tak, oba víme, že to byl jen pubertální přestupek. On je nezletilý. Máme tady ustrašené, problémové dítě, které své místo na světě hledá prostřednictvím pouličního gangu,“ vysvětlovala. „Podívej, jeho nevlastní bratr je ochoten LeBeckovi poskytnout práci, domov a dohled. Jediné, s čím musíš souhlasit, je to, aby byl souzen jako mladistvý.“

„Já chci jména.“

„On je neřekne. Takže o co jde? Není to žádný bezcitný kriminálník – zatím. Nechtěj, aby se z něj stal.“

Probrali to ze všech stran a Haridan změkl. Ne proto, že by měl tak dobré srdce, ale protože začínal chápat,

O čem Ráchel mluví.

„Nemůžu ale ustoupit od toho, že to bylo vloupání.“

1 když by se nám podařilo soudit ho jako mladistvého, soudce nedovolí, aby byl propuštěn na zkušební dobu.“

Ráchel si vzala kufřík.

„To nechej na mě. Koho máme?“

Haridan se zazubil. „Beckettovou.“

Marlene C. Beckettová byla výstřední žena, která dokázala vytahovat neobvyklé rozsudky zpoza soudcovského taláru, jako by to byli malí bílí králíci a ona kouzelník. Patřila k neodolatelně atraktivním ženám ve středním věku. Její vlnité, ohnivě zbarvené vlasy zdobil jediný sněhově bílý pramen.

Ráchel ji měla moc ráda. Soudkyně Beckettová byla oddanou feministkou a bývalou stoupenkyní hnutí hippies. Dokázala, že i svobodná žena může uspět v oboru, který si vybrala za své zaměstnání. Mohlo by se zdát, že bude jednat příliš sobecky a agresivně, ale nebylo tomu tak.

Byla to žena se vším všudy. Ráchel si jí vážila, obdivovala a doufala, že jednoho dne by mohla být jako ona.

Ted' si ale přála, aby byl k případu povolán někdo jiný.

Zatímco Ráchel pronášela obhajovací řeč, Beckettová sešpulila rty. To bylo špatné znamení.

„Paní zástupkyně, vy tvrdíte, že když obžalovaný finančně vyrovná způsobenou škodu za věci, které se ztratily, a stát ho bude ochoten soudit jako mladistvého, nechcete, aby došlo k soudnímu líčení.“

„Ano, vaše ctihodnosti. Otec i matka obžalovaného zemřeli. Pan Muldoon je ochoten převzít za bratra zodpovědnost a zajistit mu domov. Můj klient i tak svého činu hluboce lituje.“

„Litujete hluboce zmařeného pokusu o vloupání, mladý muži?“

„Jistě, já –“ Mrkl na Ráchel. Varovný pohled jejích očí mluvil sám za sebe. „Bylo to hloupé.“

„To nepochybně,“ souhlasila soudkyně Beckettová. „Co tomu říkáte vy, pane Haridane?“

„Doporučuji, aby byl obžalovaný souzen jako mladistvý. Stále však požaduji jména dalších spolupachatelů.“

„Vy chcete, aby udal pachatele, které, a to zcela mylně, považoval za své přátele?“ Beckettová zvedla obočí k Nickovi. „Vy ta jména nechcete říct, že?“

„Ne, paní.“

Beckettová ukázala prstem na Zacka. „Stoupněte si... pane Muldoone, je to správně?“

„Ano, paní.“

„Kde jste byl v době, kdy se váš bratr přidal ke Kobrámu?“

„Na moři. Před dvěma lety jsem se z armády vrátil a převzal podnik svého otce.“

„Jakou jste měl hodnost?“

„Podporučík, paní.“

„Hm – hm...“ Podívala se na něj jako soudkyně a pak jako žena. „Byla jsem ve vašem baru – před několika lety. Tehdy jste servírovali výborný manhattan.“

Zack se zazubil. „A připravujeme ho dodnes.“

„Myslíte si, že jste schopen uchránit svého bratra před problémy a vychovat z něj zodpovědného občana?“

„Já... já nevím, ale rád bych se o to pokusil.“

„Posad'te se. Slečno Stanislaski, soudní dvůr si nemyslí, že by v tomto případě nemělo dojít k soudnímu líčení –“

„Vaše ctihodnosti –“

Beckettová přerušila Ráchel pouhým gestem. „Ještě jsem neskončila. Nařizuji kauci ve výši pěti tisíc dolarů. Povoluji obžalovanému dočasné propuštění,“ pronesla Beckettová se založenýma rukama. „Soudní líčení se uskuteční ode dneška za dva měsíce. Pokud během této dvoutměsíční doby obžalovaný povede spořádaný život, bude mít stálé zaměstnání, zdrží se jakýchkoli kontaktů se členy Kobry a nespáchá žádný trestný čin, soudní

dvůr bude ochoten prodloužit zkušební lhůtu a pravděpodobně odročí rozsudek.“

„Vaše ctihodnosti,“ vyskočil Haridan, „jak si můžeme být jisti, že obžalovaný bude během dvou měsíců plnit všechna ustanovení?“

„Na pana LeBecka bude dohlížet soudní úředník, který mi bude podávat pravidelná hlášení.“ Beckettiny rty se sešpulily.

„Děkuji vám, vaše ctihodnosti,“ zapípala Ráchel.

„Nemáte zač, paní advokátko. Hlášení mi budete podávat každý pátek ve tři hodiny odpoledne.“

„Co prosím...“ Ráchel zamrkala, zbledla a nevěřičně pootevřela ústa. „Vy chcete, abych dohlížela na pana LeBecka?“

„Přesně tak, slečno Stanislaski.“

„Ano, vaše ctihodnosti. Ale... vždyť nejsem sociální pracovnice.“

„Jste státní úředník, slečno Stanislaski. Tak pracujte.“ Beckettová klepla kladívkem do stolu. „Další případ.“

Ráchel jen zalapala po dechu, když doklopýtala do zadní části soudní síně. „Dobrá práce,“ zamumlal jí bratr do ucha.

„Jak mi to mohla udělat? Jak mi to jenom *mohla* udělat?“

„Každý ví, že je trochu bláznivá.“ Alex popadl Ráchel za loket a odvedl ji ze soudní síně ven.

„Já kruci nedovolím, abys hrála chůvu tomu pankáči.“

„Přestaň s tím a nechej mě chvíli přemýšlet.“

„Tady není o čem přemýšlet. Už takhle tě musím bránit před všemi darebáky,“ rozčiloval se.

„Nemusíš mě bránit před ničím, Alexi. Proč tady ztrácíš čas a nejdeš raději zatknout nějakého nevinného pobudu?“

„To neuděláš.“

„Sama se rozhodnu, co udělám. A teď běž.“

Pevněji chytil za bradu, ale ona se mu vysmekla. „Myslel jsem to s tebou dobře –“

„Dáma vás požádala, abyste odešel.“

Zackův hlas byl tichý, jako když se had chystá zaútočit na svou oběť.

„To se tě netýká,“ otočil se Alex přes rameno.

Zack se pevně rozkročil. „To si tak docela nemyslím.“

Vypadali jako dva navztekaní psi, kteří si jdou po krku.

„Hned s tím přestaňte,“ okřikla je Ráchel. „Muldoone, laskavě se chcete starat o Nicka? Tím, že se budete prát?“

„Nemám rád, když někdo obtěžuje ženy.“

„Postarám se o sebe sama.“ Otočila se na bratra. „Máš být policista, kruci. Místo toho se tady chováš jako malé, navztekané dítě. Přemýšlej o tom. Soud si myslí, že by se to dalo zvládnout, a já jsem ochotna to zkusit.“

„Krucí, Ráchel –“ Když se Zack znovu přiblížil, Alex vybuchl. „Hele, kamaráde, raději nechej mě i mojí sestru na pokoji, nebo za sebe neručím.“

„Sestru?“ Zack se nevěřícně díval z jedné tváře na druhou. Ach, ano, nebylo těžké rozeznat rodinnou podobnost mezi Ráchel a Alexem. Mají stejný výraz očí, napadlo jej. Vztek ho okamžitě přešel. Tím se všechno mění.

„Promiňte. Nevěděl jsem, že to je rodinná hádka. Můžete pokračovat a křičet na ni, jak se vám zlíbí.“

„Dobře, Ráchel, teď mě budeš poslouchat.“

„Myslíš, že jsem tě vůbec někdy poslouchala?“ povzdechla si Ráchel. „Běž pryč, Alexi. Starej se raději o všechny ty lumpy a darebáky. A já se podívám, jestli budu mít dnes večer čas na kino.“

Alex změnil taktiku a podíval se na Zacka. „Dávej na ni dobrý pozor, Muldoone. Nezapomeň, že já budu sledovat tebe.“

„Přijďte se někdy podívat k nám do baru, strážníku.“

Alex potřásl hlavou a šel pryč. Když na něj Ráchel zavolala něco ukrajinsky, otočil se. Pak se zdráhavě usmál, ale pokračoval v cestě.

„Co jste to říkala?“ zajímalo Zacka.

„Že se s ním uvidím v neděli. Zaplatil jste už kauci?“

„Jo, měli by ho propustit za chvíli.“ Zack se na okamžik zamyslel a uvědomil si, že ráno nelíbala milence, ale bratra. „Váš bratr asi není zrovna nadšený myšlenkou, že budete mít mě a Nicka na krku.“

Dlouze a ironicky na něj pohlédla. „A kdo by byl, Muldoone? Ale když už je to soudní rozhodnutí, pojďme se pustit do práce. Nejdříve vyzvedneme vašeho bratra.“

„Dobře.“ Vzal Ráchel za ruku – bylo to gesto, kterému se nemohla a ani nechtěla bránit.

Nick byl nevrlý. Hádal se. Klel na všechny strany. Než se dostali ze soudu k taxíku, Zack byl zlostí bez sebe a Nick se začal navážet do Ráchel.

„Jestli je tohle to nejlepší, co jste mohla udělat, měla byste se pěkně vrátit zpátky do školy. Mám svoje práva a to první je, že vás můžu na hodinu vyhodit.“

„Na to máte právo, LeBecku,“ odvětila Ráchel nevzrušeně a podívala se na hodinky. „Nic vám nebrání v tom, abyste si našel jiného právníka, ale nemůžete mě vyhodit jako soudního opatrovníka.“

„Jestli si vy a ta bláznivá soudkyně myslíte, že –“ Zack se pohnul jako první, ale Ráchel do něj strčila loktem a po špičkách se přiblížila k Nickovi. „Poslouchej mě, ty jeden ubohej, zatracenej syčáku. Máš dvě možnosti – buď budeš osm týdnů předstírat, že jsi lidské stvoření, nebo půjdeš na tři roky do vězení. Nezajímá mě, kruci, co si vybereš, ale řeknu ti jedno. Běž tam na týden a s tvou pěknou tvářičkou se na tebe ti bastardi vrhnou jako psi na čerstvé maso. Pak s tím budeš chtít něco udělat. Věř mi, že pak s tím budeš chtít něco udělat.“

Její slova ho odzbrojila a Ráchel s uspokojením sledovala, jak se mu na tváři místo hněvu objevil strach. Zamávala na taxík, přijíždějící k chodníku. „Záleží na tobě, tvrďáku,“ pronesla přes rameno a otočila se k Zackovi. „Musím se teď vrátit zpátky do práce. Stavím se u vás kolem sedmé hodiny a podívám se, jak to jde.“ Lehce se usmála: „Mám pocit, že se teď budeme vídat častěji, možná bychom si mohli tykat...“

„Počkám na tebe s večeří,“ odvětil záhadně a pak ji chýlil za ruku dříve, než mohla odejít. „Díky. Myslím to vážně.“ Asi by ho odbyla, ale stisk Zackovy mozolnaté ruky byl pevný jako skála. Zazubil se. „Jsi správná advokátka. Líbí se mi tvoje přímost.“ Posadil se do taxíku za bratra a vesele zasalutoval na pozdrav. „Má pravdu, že jsi syčák, Nicku,“ pronesl Zack klidně. „Ale můžeš si bejt kruci jistě, žeš dostal právníka s nejhezčíma nohama na světě.“

Nick neříkal nic, ale tajně se podíval přes zadní okno. Už předtím si jejich nohou všiml.

Když za deset minut dorazili k Nickovu bytu, Zack mu sel vypít další kalich hořkosti. Nedělalo by žádnou dobrotu, kdybych na to dítě řval každých pět minut, uvědoval si. Ale proč si u všech čertů vybral právě tuhle čtvrt?

Na každém rohu se povalovali pobudové. Překupníci bezostyšně nabízeli drogy na ulici přímo za bílého dne. Zloději čekali na své oběti a pak je pronásledovali. Zack cítil pach nevyneseného, dějícího odpadu a neumytých, špinavých lidí. Klopýtali po neupraveném chodníku, pod nohama jim křupaly kusy rozbitého skla a pak vešli do cihlového rozpadajícího se domu, pokresleného graffiti.

Pachy v domě byly ještě horší než venku. Dokonce ani lehký zářijový větrík neměl šanci, aby se dostal dovnitř a provětral zatuchlý prostor. Zackovi se podařilo mlčet celou dobu, kdy stoupali do třetího patra a snažili se nevšimnout si hlasitých hádek, pláče a bouchání za zavřenými dveřmi ostatních bytů.

Nick otevřel dveře a vstoupil do samostatného pokoje, zařízeného proleželou kovovou postelí, starou rozbitou skříní a dřevěnou židlí, která musela být podepřená roztrhaným telefonním seznamem, aby vůbec stála. Na špinavých stěnách bylo, očividně v hysterické snaze zútulnit pokoj, nalepeno několik plakátů heavymetalových skupin a zpěváků. Zack se bezmocně rozhlížel kolem sebe a snažil se ovládnout nepřekonatelnou zuřivost, kterou cítil uprostřed hrudi.

„A cos k čertu dělal s penězi, které jsem posílal každý měsíc, když jsem byl na moři?“ vybuchl. „Cos dělal s platem, který jsi měl dostávat v práci? Žiješ ve skladišti, Nicku. A co je ještě horší, tobě se to takhle líbí!“

Ani na jediný zlomek vteřiny by Nick nepřiznal, že většina peněz putovala do pokladnice Kober. Nechtěl, aby Zack viděl, jak bydlí. „Do toho ti, ksakru, nic není,“ odsekl. „Tohle je můj pokoj, stejně jako můj život. Nikdy ses o nic nestaral, nebo snad jo? To, že už tě nebavilo jezdit n.i nějakým pitomým torpédoborci, ti nedává právo, abys .cm jen tak přišel a začal rozhodovat o mým životě.“

„Už jsem zpátky dva roky,“ vytknul mu Zack unaveně., < clý rok jsem strávil tím, že jsem se staral o umírajícího dlce. Tebe ani nenapadlo, že by ses na něj zašel podívat, vid’?“

Nick se zastyděl a hluboko uvnitř ucítil zoufale bublající bolest, které, jak si byl jistý, Zack nemohl nikdy in/umět.

„Nebyl to můj otec.“

Zack trhnul hlavou. Nickovy dlaně se sevřely v pěsti. V pokoji zavládla bojová nálada. Seběmenší pohyb by / malé jiskry vykřesal nezvladatelný plamen. Zack začal pravidelně dýchat a podařilo se mu zklidnit rozbouřené reakce těla.

„Nebudu tady ztrácet čas tím, abych ti říkal, že dělal to nejlepší, co dovedl.“

„Jak to, ksakru, můžeš vědět?“ odsekl Nick. „Nebyl jsi tady. Sel jsi svojí cestou, brácho. A já jsem šel svou.“

„Čímž se nám kruh uzavírá. Sbal si co chceš a jdeme.“

„Tohle je můj pokoj –“ Zack se pohnul tak rychle, až Nickovi vyschlo v krku. Stál u zdi a zatímco ho Zackovy velké ruce pevně tiskly, jeho slabounké tělo se trásl zlobou a hněvem.

„Další dva měsíce – ať už se ti to líbí, nebo ne – budeš se mnou. A teď sebou hod’ a sbal si oblečení. Končí ti svoboda,“ Zack uvolnil sevření. „Máš na to deset minut. Začínáš pracovat dnes v noci.“

V sedm hodin se Ráchel nechala unést představou o horké, uvolňující koupeli, sklenici bílého vína a hodinky strávené s dobrou knihou. Pomohlo jí to zmírnit nepohodlí přeplněného metra. Opřela si nohy a dívala se nepřítomným pohledem před sebe. Ve voze sedělo několik nesympatických lidí, a Ráchel se rozhodla, že si jich nebude všimnat. Na sedadle za ní se válel opilý muž který chrápal a měl obličej schovaný za rozevřenými novinami.

Když se metro zastavilo, vyšla z vozu ven a namířila si to ke schodům. Byl vlhký, nevlídný a větrný večer. Přitáhla si sako až ke krku, chvíli bojovala s deštníkem a pak došla kolem dvou bloků k baru *Lower the Boom*.

Mohutné skleněné dveře byly těžké. Když je k sobě konečně přitáhla, vešla ze zimy do tepla, zvuků a vůní zařízení sousedského baru. Nebyla to žádná špinavá krčma, jak si myslela, ale široká místnost se stěnami obloženými dřevem a lesklým mahagonovým barem, zasazeným v mosazi. Stoličky měly vínové polstrování a všechny byly obsazené. Kolem stálo několik stolečků pro další zákazníky. V místnosti byla cítit směsice whisky a piva, cigaretového kouře a grilovaných cibulí. Z juke-boxu se ozývalo pomalé a klidné blues.

Všimla si dvou servírek, které poletovaly kolem zákazníků jako dvě světlušky. Žádné síťované punčochy a podvazky, napadlo Ráchel. Obě ženy měly na sobě bílé kalhoty a upravené námořnické topy. V místnosti se rozléhal bujarý smích a Ráchel zaslechla horlivý spor o to, jestli mají Mets ještě šanci dostat se do play-off.

Zack stál uprostřed kruhového baru a čepoval zákazníkovi pivo. Místo propoceného trička měl na sobě tmavě modrý pletený rolák. Ach ano, dokázala si ho představit na palubě lodi, která se kymácí, zatímco ze všech stran vane silný vítr. Bar zařízený v námořnickém stylu se všemi zvonky a kotvami Zackovi moc sluší, rozhodla jednoznačně Ráchel.

Náhle ho před sebou viděla v uniformě a vypadal tak atraktivně, až se jí z té představy zamotala hlava.

Nejsem typ, který by ve dne fantazíroval, připomněla si přísně. Určitě nejsem romantická. Rozhodně nejsem typ ženy, která vejde do baru a zjistí, že ji přitahuje nějaký bývalý námořník s rozcuchaným účesem, širokými rameny a hrubými dlaněmi...

Jsem tady jen proto, abych splnila soudní nařízení. I kdybych měla strávit dva příšerné měsíce po boku Žačka Muldoona, splním svůj závazek a hotovo. Ale kde je Nick? „Budete si přát stůl, slečno?“ Ráchel pohlédla na blondýnku nesoucí velký tác naložený sendviči a pivem. „Ne, díky. Půjdu nahoru k baru. Je lady pokaždé takhle plno?“

Servírka se rozhlédla kolem sebe. „Je tady plno? Ani jsem si toho nevšimla,“ zasmála se a odešla, zatímco se Ráchel přesunula k baru. Vsoukala se mezi dvě obsazené stoličky, opřela si nohu o mosazné zábradlí a čekala, dokud si jí Zack nevšimne.

„No, zlatíčko...“ Muž po levé straně měl baculatý, ale příjemný obličej. Uvelebil se na stoličce, aby měl lepší výhled. „Nemyslím si, že sem vás tady už někdy viděl.“

„Ne.“ Protože vypadal tak, že by mohl být její otec, věnovala mu Ráchel malý úsměv. „Ne, neviděl.“

„Krásná a mladá dívka jako vy by tady neměla být úplně sama.“

Zaklonil se, jeho stolička se nebezpečně zakymácela, a pak poplálal druhého muže na rameni. „Harry, neměli bysme tady tý dámě koupit něco k pití, co říkáš?“

Harry, který nepřestával v upíjení piva a luštění křížovky pod slabým pruhem světla, sotva přikývl. „Jasná věc, Pete. Jen to zaříd'. Potřebuj u nebezpečí nebo riziko na šest.“

Ráchel vzhlédla. Zack ji sledoval vážným pohledem, aniž by se mu na tváři objevil úsměv. Tělem jí projela zvláštní vlna vzrušení. „Hrozba,“ zamumlala a uklidnila se.

„Jo! Díky!“ Harry si potěšně posadil čtecí brýle na nos a usmál se na ni. „První pití jde na mě. Co si dáš, srdíčko?“

„Pouilly-Fumé.“ Zack položil před Ráchel sklenici světle zlatavého vína. „A první pití je na účet podniku.“ Zvedl obočí. „Vyhovuje vám to, slečno advokátko?“

„Ano.“ Vypustila z úst vzduch, aniž by si byla vědoma toho, že zadržuje dech. „Děkuju.“

„Zack dostane pokaždé tu nejhezčí,“ povzdechl si Pete. „Najdi mi jinou, chlapče. Aspoň něco bys pro mě mohl udělat, když už jsi mi ukradl moji holku.“

„A jak často vám krade vaše holky, Pete?“

„Jednou dvakrát do tejdne. Nesnáším to.“ Zazubil se na Zacka přes čerstvě natočené pivo. „Starej Zack si jednou vyšel s mojí holkou. Pamatuješ Zacku, jak jsi byl jednou doma na vopušťák a vzal jsi mojí Rosemary do kina a na ostrov Coney? Teď je vdaná a čeká druhý dítě.“

Zack setřel vlhkým hadrem barový pult. „Zlomila mi srdce.“

„Na světě neexistuje ženská, která by ti nezlomila srdce,“ ozvala se blondatá servírka a položila prázdný táč na bar. „Dvě bílý vína a skotskou. Harry, měl by sis koupit takový ty malý světýlka, aby sis nezničil oči.“

„Zlomila jsi mi srdce, Lolo.“ Zack položil několik skleniček na táč. „Proč si myslíš, že jsem utekl a přidal se k armádě?“

„Protože jsi moc dobře věděl, jak ti to bude slušet v uniformě.“ Zasmála se, vzala do rukou táč a spiklenecky mrkla na Ráchel. „Dávej si na něj pozor, zlatíčko. Je dost nebezpečnej.“

Ráchel srkala víno a uvědomovala si, že jí pachy, které se vinuly z kuchyně, kupodivu nezvedají žaludek.

„Máš chvílku?“ zeptala se Zacka. „Musím se podívat, kde bydlíš.“

Pete nevěřícně zamžikal očima. „Co je na tom chlápku tak úžasnýho?“ zajímalo ho.

„To, co ty nikdy mít nebudeš,“ zazubil se Zack. „Vypadá to, že přitahuju agresivní ženy. Prostě se jich nemůžu zbavit.“

Ráchel dopila víno a sklouzla ze stoličky dolů. „Je mi líto, že mu kazím pověst,“ řekla Petovi. „Ale jsem právnická jeho bratra.“

„On po tobě nejede?“ divil se Pete a naklonil se, jako by se chtěl zblízka přesvědčit. „To vy ste dostala to dítě / vězení?“

„Jen dočasně... Muldoone?“

„Jsem připraven na výlet,“ usmál se a vyšel z baru. /novu uchopil její ruku. „Snaž se držet krok.“

„Vždyť víš, že mě nemusíš držet. Občas dokážu jít i sama.“

Zatlačil do těžkých, létacích dveří, které vedly do kuchyně. „Já se tě ale rád držím.“

Ráchel zůstala očima viset na zářivě čistém nádobí z bílého porcelánu a vdechovala těžkou vůní smažených brambor a grilovaného masa, dokud si nevšimla obrovského chlapa. Byl oblečen v bílých kalhotách a tričku a jeho široká zástěra byla celá postříkaná a špinavá. Byl vyšší než Zack, a proto odhadla, že musí měřit nejméně dvě stě deset centimetrů a vážit sto padesát kilo. Kdyby hrál fotbal, jistě by stál v obranné linii, napadlo ji.

Měl inkoustově černou tvář, která se nepochybně leskla od sálajícího kuchyňského tepla. Přes celý obličej se mu táhla dlouhá jizva, která začínala u jednoho temně hnědého oka a končila u široké brady. Svými obrovskými dlaněmi právě připravoval klubový sendvič. „Rio, tohle je Ráchel Stanislaski, Nickova advokátka.“

„Těší mě.“ V jeho hlase zaslechla slabý indiánský přízvuk. „Podívejte, jak toho kluka baví mejt talíře. Za celou noc jich rozbil jenom pět nebo šest.“

Nick, který stál u hlubokého dvojitého dřezu s lokty ponořenými v saponátové vodě, se otočil a zamračil. „Jestli chceš říct, že uklizení tyhle zatracený špíny je práce, tak se na to –“

„Teď nepoužívej takovej jazyk tady před dámou.“ Rio popadl ostrý sekáček a rychlými údery rozdělil sendvič na dvě, a pak na čtyři části. „Moje máma vždycky říkala, že při žádný jiný činnosti nemůžeš pozorovat svoji mysl jako při mytí nádobí. Pokračuj v mytí, chlapče, a pozoruj svoji mysl.“

Kdyby to šlo, Nick by rád odpověděl. Ale bylo příliš těžké odporovat dvoumetrovému chlapovi, který v ruce drží sekáček na maso. Vrátil se k polohlasnému mumlání.

Rio se usmál a všiml si, že Ráchel očima hltá sendvič. „Copa dybych vám připravil náký teplý jídlo? Můžete se najíst, až si to všechno vyřídíte.“

„Ach, já...“ V ústech se jí sbíhaly sliny. „Už bych měla jít domů.“

„Zack s várna pude domu, až to budete mít hotový. Už je pozdě na to, abyste takhle navečír chodila sama ulicema.“

„Ale já nepotřebuju –“

„Připrav jí jedno z tvých oblíbených chilli jídel, Rio,“ navrhl Zack, zatímco táhl Ráchel ke schodům. „Nebude to trvat dlouho.“

Ráchel se ocitla sama se Zackem na úzkém schodišti. Stáli přitisknutí k sobě a zdálo se, že ani jeden z nich nedokáže dýchat klidně. Je cítit po moři, uvědomila si, tou slanou, vzrušující vůní, která dává tušit, že brzy přijde bouřka. „Vážím si tvojí nabídky, Muldoone, ale nepotřebuju ani jídlo, ani doprovod.“

„Budeš mít obojí, ať už se ti to líbí nebo ne.“ Otočil se a přitiskl ji ke zdi. Bylo příjemné cítit, jak se jeho tělo opírá o její. Přesně takhle si to představoval.

„Nikdy se s Riem nehádám. Potkal jsem ho na Jamajce asi před šesti lety – při jedné malé barové rvačce. Viděl jsem ho, jak popadl devadesátikilového chlapa a mrštil s ním o zed. Teď už je Rio klidný, ale když ho něco rozčílí, nikdy nevíš, co udělá.“ Zack zvedl ruku a obtočil prstem jeden pramen Racheliných vlasů. „Máš mokré vlasy.“

Odstrčila jeho ruku a snažila se předstírat, že jí srdce nebije jako o závod. „Venku prší.“

„Jo. Cítím to z tebe. Jsi moc krásná, Ráchel.“ Nemohla se pohnout dopředu, ani dozadu, a tak udělala jedinou možnou věc. Naježila se jako kočka, kterou někdo zahnal do úzkých. „Stojíš mi v cestě, Muldoone. Kadím ti, aby ses pohnul a schoval si irský půvab pro někoho, kdo o něj bude stát.“

„Ještě chvilku. Co to bylo za jazyk, kterým jsi dneska křičela na bratra? Ruština?“

„Ukrajiniština,“ procedila skrze zuby. „Ukrajiniština,“ chvíli uvažoval.

„Nikdy jsem nebyl

v Sovětském svazu.“

Zvedla obočí. „Ani já ne. Nemohli bychom tohle probrat, až se podívám, jak tady bydlíte?“

„Dobře.“ Znovu zamířil po schodech nahoru a rukou se dotýkal jejího zadečku. „Není to nic moc, ale mohu ti zaručit, že to je lepší než ta díra, ve které bydlí Nick. Vůbec nevím, proč –“ Zarazil se a pokrčil rameny. „Už je to pryč.“

Ráchel měla pocit, že všechno teprve začíná.

TŘETÍ KAPITOLA

Ráchel se rozhodla brát svoji novou funkci zodpovědně. Dokázala si poradit s Nickovou mrzutostí a zlostí, ale to, co jí dělalo nejvíce starostí, byla nepřehlédnutelná blízkost Zackary Muldoona.

To, že s ním musela jednat a pracovat pod jednou střechou den co den, ji dohánělo k šílenství.

Kdybych jen věděla, jaký doopravdy je, napadlo ji. Ani po týdnu ale nevěděla, co si má o Zackovi myslet.

Je to netrpělivý hrubián, který se dokáže prát. Naštěstí ho teď zajímá to, aby vysolil peníze za nevlastního bratra – a co víc – snaží se postavit toho kluka zpátky na vlastní nohy. I když má vysokou a svalnatou postavu, obléká se po práci jako nějaký hasoš. Když ale procházela jeho bytem, zdálo se být všechno dokonale uklizené a na svém místě. Koketoval se všemi ženami v baru, ale jak Ráchel s potěšením zjistila, zůstalo pokaždé jen u flirtování. Nikdy nebyl ženatý, a přestože opustil rodinu na několik měsíců či dokonce let, dokázal se z moře vrátit ve chvíli, kdy ho otec nejvíce potřeboval.

Popuzoval ji od samého začátku. Ale někde hluboko uvnitř v ní zapaloval malé plamínky čistého chtíce.

Ještě štěstí, že nejsem typ žádostivé ženy, konejšila se. Ačkoli ráda vyhledávala mužskou společnost, muži u ní nikdy nebyli na prvním místě. Sex se nacházel dokonce ještě níž.

Kdo je vlastně ten Zackary Muldoon? řekla si napůl **pro** sebe.

Když vystoupil ze stínu domu do pruhu zářivého pouličního světla, trhla sebou, až jí výkřik bolestně uvízl v krku. „Kde jsi, ksakru, byla?“

„Já – kruci, vyděsil jsi mě k smrti. Co tady děláš?“

„Jen tě hledám.“

„Co potřebuješ?“ vyšla ke dveřím a hledala v kapse klíč.

„Nick utekl.“

„Jak to myslíš, že utekl?“

„Asi nějak proklouznul kuchyní, když se Rio nedíval. I fž ho hledám skoro pět hodin, a pořád ho nemůžu najít.“

„Dobře, jen žádnou paniku.“ Mysl jí pracovala na plné i ihrátky, když procházela světlou halou k výtahu. „Ještě je brzy, je teprve deset hodin. Tady v okolí se vyzná.“

„Byli jsme domluveni tak, že mi pokaždé řekne, kdy a kam jde. Bojím se, že se teď někde potlouká s Kobrama.“

„Nemyslím si, že by chtěl Nick porušit tohle pravidlo.“ Zatímco výtah dojel do čtvrtého patra, Ráchel nepřestávala přemýšlet. „Mohla bych zavolat policii.“

„Policii?“

Zatlačila na dveře a vešla na chodbu. „Alexe.“

„Žádný poldy,“ odtušil Zack. „Nepošlu na něj žádný poldy.“

„Jsem soudní úředník, Zacku. Pokud Nick porušuje soudní opatření, nemůžu to jen tak přehlížet.“

„Nedovolím, aby se vrátil zpátky do vězení, když jsem ho dostal ven ani ne před týdnem.“

„My jsme ho dostali ven,“ opravila ho a pak otevřela dveře.

„Když nestojíš o mojí radu, neměl jsi sem vůbec chodit.“

„Myslel jsem si, že bychom mohli jít ven a hledat společně.“

Pokoj byl sotva větší než ten, který si pronajal Nick, ale byla z něj cítit ženskost. Na široké pohovce leželo několik sytě zbarvených polštářků. Všude ležely aromatické svíčky a květiny v čínské váze začaly právě vadnout.

Na stěně viselo obrovské zrcadlo, zasazené do bronzového rámu. V jednom rohu stála asi metr vysoká socha, vyrobená z bílého mramoru, která připomínala mořskou pannu. Okolo bylo rozestavěno několik menších sošek. Všechny měly vášnivý postoj a některé z nich divokost v srdci. Dřevěný vlk jako by vyrážel z dubové desky, zapletené prsty z bronzu a mědi připomínaly

oheň, který se vymkl kontrole, hladká a vlnitá kobra z malachitu byla připravená k nebezpečnému útoku.

U stěny stála police s knihami a tucty rámečků s fotografiemi. Zack si vzpomněl, že jeho matka také měla ráda svíčky. Svíčky a květiny a čínské misky.

„Připravím kávu.“ Ráchel odešla do vedlejší kuchyně. „Jo. Skvělý.“ Zack netrpělivě přecházel po pokoji, podíval se z okna, zamračil nad fotografiemi a vrátil zpátky na pohovku. „Vůbec nevím, co to dělám. Byl jsem pryč přes půlku Nickova života. Nenávidí mě. A má na to právo.“

„Myslím, že ti to jde dobře,“ Ráchel vyndala z kuchyňské linky hrníčky a talířky. „Je rozzlobený a plný zlosti, ale to nemá co dělat s nenávistí. Podej mi, prosím, mléko.“

„Takhle pokaždé provádíš křížový výslech?“ Zack otevřel dveře ledničky.

„Ne, ve skutečnosti jsem ještě tvrdší než u soudu.“

„To jsem si myslel.“ Zakroutil hlavou nad obsahem ledničky – jogurt, sýr, několik dietních nápojů, láhev bílého vína, dvě vejce a osminka másla. „Mléko ti došlo.“

„Tak to budeme mít bez mléka. Pohádali jste se s Nickem?“

„Ne. Včera jsme se spolu dokonce dívali na televizi.“

„Hm, děláte pokroky...“ Podala mu kávu v úhledném sulku.

„Ještě v poledne byl v kuchyni. Když jsem tam zašel kolem čtvrtý hodiny, už byl pryč. Doufal jsem, že si chtěl jenom na chvíli vydechnout, ale... byl prostě pryč.“ Zack dopil zbytek tmavé tekutiny. „Posledních pár dnů jsem na něj byl pěkně tvrdej. Když jsem byl poprvé na lodi, měl jsem nad sebou lakovýho kapitána Protivu. Nenáviděl jsem toho bastarda, i lokud jsem nepochopil, že z nás udělal posádku.“

„Neměl by ses tolik obviňovat. Vždyť jsi neudělal nic špatného. A teď mi dovol, abych zavolala Alexovi.“

Když si uvědomil, že Ráchel do telefonu zvedá hlas, objevil se na jeho tváři malý úsměv. Bože, ono to vypadá, jako bych se těšil, až znovu uslyším ten její chraptivý a netrpělivý hlas. Něco ho na té ženské přitahovalo, ale Zack nevěděl co.

Přestože Alex očividně odmítal spolupracovat, Ráchel se nevzdávala. Když začala mluvit ukrajinsky, Zack se dotkl prskající kobry, která stála uprostřed konferenčního stolu.

„Dá,“ odvětila spokojeně, jakmile se jí podařilo Alexe přesvědčit. Zavěsila telefonní sluchátko a překřížila dlouhatánské nohy, oblečené do lahvově zelených kalhot, které dokonalým způsobem obepínaly její svůdné

křivky. „Alex a jeho kolega se po něm půjdou podívat. Kdyby ho někde zahlédli, dají nám vědět.“

„Takže počkáme?“

„Ano.“ Vstala a vyndala ze zásuvky zápisník. „Napíšu si pár poznámek. Říkal jsi, že jeho matka zemřela, když mu bylo okolo patnácti let. A jak to bylo s jeho otcem?“

„Když bylo Nadine – Nickově matce – osmnáct let, otěhotněla, ale ten chlapík o rodinu nestál. Opustil ji a nechal napospas osudu. Tak se jí narodil Nick a dělala, co bylo v jejích silách. Jednoho dne přišla do baru a ptala se po práci, táta ji přijal.“

„Kolik bylo Nickovi let?“

„Čtyři nebo pět. Nadine sotva vystačila s penězi. Párkrát si nemohla dovolit zaplatit hlídání, a tak táta řekl, aby dítě přivedla. Byl milej,“ Zack se musel pousmát. „Chci říct, že byl vážně hodnej. Většinu času se jen díval a bál se, aby na něj člověk neskočil. Byl ale kouzelněj. Přestože začal právě chodit do školy, uměl už číst a taky trochu psát. Každopádně, za pár měsíců se Nadine s mým otcem vzali. Táta byl asi o dvacet let starší než ona, ale myslím, že byli oba hodně osamělí. Moje matka zemřela před více než deseti lety. Pak se Nadine s Nickem nastěhovali k nám.“

„Jak jsi si... jak si Nick zvykl?“

„Zdálo se to být dobrý. Kruci, byl jsem ještě dítě.“ Zack znervózněl a pak se uklidnil. „Nadine se ohnula před každým chlapem. Byla taková. A můj otec... pokaždé to s ním nebylo jednoduché, to víš, hodně času trávil v baru. Nebyli jsme žádný boháči, ale šlo to.“ Podíval se znovu na její fotografie a překvapeně zjistil, že se znovu rozzlobil. „Nevadilo mi, když se kolem mě Nick točil. Hned po střední škole jsem odešel na moře. Byla to taková rodinná tradice. Když Nadine zemřela, bylo to pro Nicka hodně těžký. Bylo to těžký i pro máho tátu. Myslím, že toho bylo na oba moc.“

„Tehdy se Nick začal dostávat do problémů?“

„Řekl bych, že to trvalo delší dobu, ale potom se to hodně zhoršilo. Kdykoli jsem přijel domů, otec si na něj pokaždé stěžoval. Kluk nechce udělat tohle a udělal tamto. Scházel se s pankáčema. Koledoval si o problémy. Nick se schovával a když mohl, tak utíkal. Stačilo, abych mu něco řekl, a už mi řekl, abych mu políbil –“ Pokrčil rameny. „Umíš si to představit.“

Rozuměla tomu moc dobře. Malý chlapec, o kterého nestojí jeho vlastní otec. Jakmile začal obdivovat staršího bratra, Zack odešel do armády, a on se znovu cítil opuštěný –

lčný. Ztratil matku a ocitl se sám s cizím mužem, který by mohl být jeho dědečkem.

V životě neměl jedinou jistotu – kromě odmítnutí.

„Já nejsem psycholog, Zacku, ale řekla bych, že potřebuje čas na to, aby ti začal věřit. Nevadí, když na něj budeš trochu tvrdší. Potřebuje mít vedle sebe autoritu, člověka, kterého by mohl respektovat.“ Povzdechla si; i položila zápisník na stranu. „Já sama jsem na něj byla dost přísná. Pojďme zkusit systém hodnej-polda-zlej-polda. Já budu ta hodná a chápavá. Věř mi, že znám vzteklouny a zlobivý kluky. Vyrostla jsem mezi nimi. Mohli bychom začít u –“ Telefon zazvonil a ona se po něm vrhla. „Ano. Hm, hm. Dobře. To je dobře. Díky, Alexi.“ Ještě než zavěsila, viděla v Žáčkových očích úlevu. „Zahlédli ho, jak se vracel do baru.“

V očích se mu namísto úlevy objevil zuřivý vztek. „Až se mi dostane do rukou –“

„Rozumně se ho zepteáš, kde byl,“ přerušila ho Ráchel. „A abych si byla jistá, radši půjdu s tebou.“

Nick vešel do Zackova bytu. Napadlo ho, že to udělal moc chytře. Podařilo se mu proklouznout z kuchyně, aniž by si toho Rio všiml. Takhle mě tady hlídají, pomyslel si.

Stejně se všechno pokazilo. Vkradl se do kuchyně, a když neviděl Zacka, otevřel si pivo. Chtěl jsem se jenom podívat na kluky a vědět, co se děje na ulici.

A oni se mnou jednali jako s outsiderem.

Nevěří mi, uvědomil si Nick nazlobeně, když se dlouze napil piva. Reece rozhodl, že když se dostal ven tak rychle, musel je prásknout. Snažil se přesvědčit celou partu, že to není pravda, ale když jim vyklopil, jak to bylo – od chvíle, kdy ho chytli, až po mytí talířů v Zackově baru, vysmáli se mu.

Nebyl to ten starý, přátelský smích, na jaký byl kdysi zvyklý. Posmívali se mu a utahovali si z něj. T. J. se smál

jako títoový blázen a Reece se šklebil na všechny strany.) Jediný Cash v sobě našel trochu pochopení, když řekl, že to bylo ‚sakra drsný‘.

Ani jeden z nich se nenamáhal, aby mu vysvětlil, proč se najednou zdejchli, když se objevil ten polda.

Pak se zašel podívat za Mariou. Chodili spolu posledních pár měsíců a on doufal, že najde spřízněnou duši a nádherné, měkké tělo. Ale ona si vyšla ven – s někým jiným.

Zase se na mě všichni vykašlali. Nic nového pod sluncem, poznamenal si Nick pro sebe.

Sakra, oni měli být mojí rodinou. Měli by se mě zastat, stát při mně a ne, aby se na mě vykašlali při prvním průšvih. Já bych jim to nikdy neudělal, řekl si a hodil prázdnou láhev do koše, až se roztříštila na malé kousky. Ne, u všech svatých, tohle bych jim nikdy neudělal.

Když uslyšel, jak se otvírají dveře, nasadil na obličej znuděný výraz a předstíral, že se jen tak potlouká po kuchyni. Čekal Zacka, ale nepočítal s tím, že přijde Ráchel. Nick cítil, jak ho polilo horko a do tváří se mu nahrnula krev.

Zack si sundal bundu a doufal, že má na tváři pevný, a přitom ten správně unavený výraz. „Určitě jsi měl dobrou důvod k tomu, abys dneska odpoledne utekl z kuchyně.“

„Potřeboval jsem trochu na vzduch.“ Nick vytáhl cigaretu a škrtl zápalku. „Je to snad protiprávní?“

„Uzavřeli jsme dohodu,“ odpověděl Zack našťavaně. „Měl jsi mi říct předem, že někam jdeš.“

„Ne, chlape. To tys uzavřel dohodu. Myslel jsem si, že žiju ve svobodný zemi, kde můžou lidi chodit na procházky, když se jim zachce.“ Rozpřáhl se proti Ráchel. „Přivedl sis právníčku, abys na mě žaloval, nebo co?“

„Podívej, chlapče –“

„Nejsem žádný chlapec,“ zařval Nick. „Chodil sis, kams chtěl, když jsi byl starej jako já.“

„Já jsem ale v tvech letech nebyl zloděj.“ Zack podrážděně přistoupil o dva kroky blíž. Ráchel se jemně dotkla jeho paže.

„Co kdybys zašel dolů a přinesl mi sklenku vína, Muldoone?“ Pokusil se ji setřást, ale ona nepovolila. „Ráda bych byla se svým klientem chvíli o samotě.“

„V pohodě,“ ucedil skrze zuby dřív, než došel ke dveřím. „Ať už ti řekne cokoli, ty chytráku, příští tejdě se / kuchyně nehneš. A jestli zase zdrhneš, řeknu Riovi, aby tě přivázal ke dřezu řetězem,“ prohlásil Zack a vítězoslavně bouchnul dveřmi.

Nick vyfoukl cigaretový kouř z úst a skulil se na pohovku. „Velký řeči,“ reptal. „Pořád si myslí, že mi může rozkazovat. Už jsem žil roky sám a je na čase, aby to pochopil.“

Ráchel se posadila vedle něho. Neobtěžovala se s tím, aby mu řekla, že je z něj cítit pivo a že je nezletilý a že by tudíž neměl... Jak je možné, že Zack neviděl v Nickových očích bolest? Jak to, že jsem ji neviděla *jál*

„Musí to být těžké, přestěhovat se sem, když už má člověk svůj vlastní byt,“ její hlas zněl měkce a nekriticky. Nick zašilhal přes kouř. „Jo,“ odvětil opatrně. „Pár měsíců by se to snad dalo vydržet.“

„Když jsem se poprvé stěhovala, byla jsem o něco starší než ty. Moc jsem se těšila, bála se a taky se cítila opuštěná. Za nic na světě jsem si to ale nechtěla přiznat. Mám dva starší bratry a ti mě pořád kontrolovali.“ Zasmála se. Nick nereagoval.

„Pokaždé mě to rozzuří, ale cítím se s nimi bezpečně.“

Nick zůstal očima viset na špičce cigarety. „Není to můj právej bratr.“

Páni, on vypadá tak mladě, pomyslela si. A tak smutně. „Myslím si, že záleží pouze na tom, jak si to člověk vyloží.“ Položila mu ruku na koleno, a byla připravena na to, že ji setřese, ale on se jen přestal dívat na cigaretu a zaměřil se na její prsty. „Bylo by pro tebe snazší, kdybys věřil tomu, že se o tebe nestará, ale ty nejsi hloupý, Nicku.“

Hrdlo se mu stáhlo úzkostí, ale odmítl si připustit, že by se v jeho očích mohly objevit slzy. „Proč by se měl starat? Nic pro něj neznamenám.“

„Kdybys ho nezajímal, tolik by na tebe nekřičel. Podívej se na mě – pocházím z rodiny, kde je zvýšený hlas symbolem neutuchající lásky. Chce se o tebe starat.“

„Postarám se o sebe sám.“

„Ano, já vím,“ souhlasila. „Ale většina z nás potřebuje čas od času pomoci. Zack mi asi nepoděkuje za to, že ti to tady říkám, ale myslím si, že bys to měl vědět.“ Počkala, až se na ni znovu podívá. „Musel si vzít půjčku, aby mohl zaplatit poplatky za ukradené zboží a škody.“

„To je hlupák,“ odsekl Nick. Zdálo se, že je pořádně vyděšený. „Řekl ti to?“

„Ne. Zjistila jsem to sama. Vypadá to, že Zack dostal nějaké peníze po panu Muldoonovi, a pak měl nějaké úspory. Podařilo se mu postavit bar zpátky na nohy, ale neměl dost prostředků na zaplacení soudních poplatků. Žádný muž by tohle neudělal pro někoho, na kom by mu nezáleželo.“

Nick ucítil na místě žaludku těžký kámen a oběma prsty zmačkal cigaretu do malé kuličky. „Bere to jako závazek, to je všechno.“

„Možná. I tak se mi zdá, že mu něco dlužíš, Nicku. Aspoň bys s ním mohl trochu spolupracovat. Vždyť je to pár týdnů. Dnes v noci se o tebe bál, i když tomu stejně asi nebudeš věřit.“

„Zack se nikdy ničeho nebál.“

„Neřekl mi to, ale myslel si, žeš utekl a nikdy se už nevrátíš.“

„Kam bych k čertu šel?“ vybouchl. „Nemám nikoho –“ zarazil se, protože se styděl za to, že nemá nikoho, kam by mohl jít. „Uzavřeli jsme dohodu,“ zamumlal. „Já neuteču.“

„To ráda slyším. Nebudu se tě ptát na to, kdes byl,“ dodala s nesmělým úsměvem na rtech. „Kdybych se tě zeptala, musela bych všechno zapsat do zprávy pro soudkyni Ikckettovou, ale já bych to radši nedělala. Tak ickněme, že ses šel projít na čerstvý vzduch a ztratil poli in o čase. Když budeš mít příště pocit, že musíš jít ven, můžeš mi zavolat.“

„Proč?“

„Protože vím, co to je, když se člověk potřebuje rozptýlit.“ Vypadal tak ztraceně, až mu Ráchel nezbědně přejela rukou po vlasech. „Vzpamatuj se, Nicku. To není /ádny trestný čin – přátelit se svým právníkem. Tak co na to říkáš? Ty se budeš snažit, abys vyšel se Zackem, a já se budu snažit držet ho od tebe co nejdále. Znáám všechny triky, jak si poradit se zvědavými staršími bratry.“

Na krátký okamžik ucítil její vůni. Páni, ta má ale krásné oči. Jsou tak hluboké a měkké. „Možná že bychom si mohli spolu někdy vyjít.“

„Jistě.“ Považovala nabídku pouze za další krok v hledání vzájemné důvěry a usmála se. „Rio je určitě úžasný kuchař, ale někdy bys určitě zašel rád na pizzu, co říkáš?“

„Jo. Takže ti můžu zavolat?“

„Samozřejmě.“ Lehce mu stiskla ruku na rozloučenou. Nick ji sevřel tak pevně, jako by ji chtěl k sobě přitáhnout. Dříve, než mohla cokoli říct, Zack otevřel dveře. Nick nadskočil metr nad zemí a ledabyly si prohlížel nehty na rukou.

Zack podal Ráchel sklenici vína a Nickovi zázvorovou limonádu, kterou držel v druhé ruce. Sobě přinesl pivo. „Takže, už jste se vy dva dohodli?“

„Prozatím.“

Ráchel srkala víno a zvedla obočí k Nickovi. „Je mi líto, že jsem utekl,“ omluvil se Nick. Zack překvapeně zamžikal očima a musel okamžitě spolknout hlt piva, aby se nezadusil. „Dobře. Mohli bychom společně sestavit rozvrh, abys mohl mít více volna.“ Co jsem to proboha řekl? „Hm... Rio bude asi dole v kuchyni potřebovat trochu pomoci. V neděli v noci to pokaždé nějak nestíháme.“

„Jasně, už tam jdu.“ Nick zamířil ke dveřím. „Ahoj, Ráchel.“

Když se dveře zavřely, Zack se posadil vedle Ráchel a nevěřícně kroutil hlavou. „Co jsi s ním udělala? Zhyponotizovala jsi ho?“

„Ne tak docela.“

„Tak co jsi mu, ksakru, řekla?“

Povzdechla si, i když byla se svým výkonem naprosto spokojená, a líně se zaklonila dozadu. „To je čistě soukromá záležitost. Potřeboval jen někoho, kdo by mu pozvedl jeho pošramocené ego. Vy dva možná nejste praví bratři, ale v mnohém jste si podobní.“

„Hm.“ Také se zaklonil a opřel se paží vzadu o pohovku, takže si mohl hrát s jejími vlasy.

„Jak je to možné?“

„Oba jste prudcí a tvrdohlaví – což dokážu snadno rozeznat, protože naše rodina je také taková.“ Protože si chtěla vychutnat skvělé víno a náhlé ticho, zavřela oči. „Neradi si přiznáváte, že jste udělali chybu. Raději se chcete problému vyhnout, než abyste jej museli řešit.“

„Chceš mi namluvit, **jfe** tohle všechno jsou chyby?“

Musela se zasmát. „Říkáme jim povahové rysy. U nás v rodině jsme všichni prudcí a vášniví a svou vášeň musíme nějakým způsobem ventilovat. Moje sestra Nataša kdysi tancovala. Dnes má vlastní obchod a rodinu. Bratr Michail je umělec. Alex pátrá po zločincích a já mám právo. Jestli jsem to dobře pochopila, tak tys miloval armádu a teď vlastníš bar. Nick zatím nenašel to, co by ho bavilo.“

Lehce jí přejížděl prstem po týlu a ucítil, jak se otrásla. „Vážně si myslíš, že je právo dostatečným ventilem pro vášeň?“

„Svým způsobem ano.“ Otevřela oči a přestala se usmívat. Přisunul se blíž a když se jeho tvář téměř dotýkala její, paže mu sklouzly na její ramena. Varovný signál se ozval příliš pozdě. „Už musím jít domů,“ vyjekla. „Zítřka mám od devíti slyšení.“

„Za chvíli tě odvezu.“

„Já znám cestu domů, Muldoone.“

„Zavezu tě,“ zopakoval. Pak vzal skleničku, kterou držela v ruce a položil ji na stranu. „Mluvili jsme o vášnivých povahách.“ Prsty se dotkl jejích vlasů. „A o tom, jak ventilovat vášeň.“

Ráchel se hodlala bránit, ale přitáhl si ji k sobě ještě blíž. „Přišla jsem sem, abych ti pomohla, Muldoone,“ připomněla mu ve chvíli, kdy se jeho rty téměř dotýkaly jejích. „A ne abych tady hrála nějaké hry.“

„Jenom zkouším vaší teorii, slečno advokátko.“ Lehce jí skousl dolní ret, naklonil se a přitiskl svoje rty na její.

Mohla bych ho zastavit. Pochopitelně, že bych ho mohla zastavit, říkala si Ráchel v duchu. Věděla, jak čelit neslušným návrhům. Problém byl v tom, že nevěděla, jak se bránit nabídce, které se nechtěla bránit.

Jeho ústa byla tak... chtivá. Tak netrpělivá. Tak hltavá. Napadlo ji, že jí musí spolknout celou. Pohyby jeho rtů a jazyka získávaly na ničivosti. Srdce jí bilo jako o překot. Plně se odevzdala tomu pocitu a nechala se unášet na vlnách vzrušení a rozkoše. Dlouze a chraptivě zasténala a nechala se znovu vtáhnout do sítě jeho polibků.

Počítal s tím, že ho zpožlává nebo začne škrábat a křičet. Potom, co právě zažil, by mu to vlastně ani nevadilo. Celý život miloval ženy a vzrušení, ale nikdy se neodvážil brát to, co mu nebylo nabídnuto.

A ona mu nic nenabídla. Ale žádost jí proudem tryskala z očí. V okamžiku, kdy přiložil svoje ústa na její, zahlédl jí v temných očích zářivé plamínky nezkrotné touhy. Jakmile polibek přešel od škádlení k vzrušení, odpověděla mu, a vedla jej na žhavých vlnách tužby až tam, kam chtěl dojít sám.

Když dlouze a žádostivě zasténala, ucítil jemné zachvění kolem páteře. Dokonce když bylo po všem, něžně se k němu přitiskla a nechala své dokonale štíhlé a pružné tělo spočívat v jeho náruči.

Slyšela jeho dech. Cítila, jak ji hladí na zádech. Na jeden dlouhý okamžik se zasnila, a jediné, o čem dokázala přemýšlet, bylo Ano! Chtěla se vznášet na vlnách divoké vášně, chtěla s ním zažít výbuchy slasti. Když se jeho ústa znovu vrhla na její, přitiskla se k němu a vracela mu polibky se stejnou intenzitou.

Pak vyslovil její jméno. Zasténala. Během vteřiny se probudila a vrátila zpátky do reality. Váším se na pohovce v cizím bytě s mužem, kterého ani neznám!

„Ne.“ Nepřestával ji hladit, a málem ji opět strhl k sobě. Zoufalým pohybem se odtáhla a odstrčila ho. „Přestaň. Řekla jsem ne.“

Nemohl popadnout dech. Jediné, co ho zastavilo, bylo *ne*, které uslyšel z jejích úst. Podařilo se mu zvednout hlavu, ale ona si všimla jeho šibalských očí a roztřásla se úzkostí. „Proč?“

„Protože to je šílenství.“ Bože, ještě ho cítím na rtech. „Nechej mě být.“ Zack se snažil překonat touhu okamžitě ji uškrtit.

„Jak myslíš.“ Protože nevěděl, co s rukama, sevřel je v pěsti. „Vždyť jsi říkala, že nechceš hrát žádné hry.“

„Ne, to nechci. To ty ses na mě vrhnul. Jednoduše nemám zájem,“ rozzlobila se.

„Aha, tak proto jsi mě líbala tak zuřivě, až jsi mi skoro vyrazila zuby.“

„Tys mě líbal.“ Bodala do něj prstem. „A protože jsi tak velký a těžký, nemohla jsem tě zastavit.“

„Prostě jsi nechtěla,“ připomněl jí a zapálil si cigaretu.

„Abych byl upřímný, slečno advokátko, chtěl jsem tě políbit. Chtěl jsem to udělat od první chvíle, kdy jsem tě Viděl sedět jako královnu na policejní stanici. Možná že to led cítíš jinak, ale když jsem tě líbal, líbala jsi mě taky.“

Ráchel si vzala kabelku a sako. „Už se stalo, takže **není** o čem mluvit.“

„Chyba.“ Postavil se přede dveře a nechtěl ji pustit ven. „Můžeme to ještě probrat cestou, až tě zavezu domů.“

„Nechci, abys mě vezl domů. Neodvezeš mě nikam.“ /, očí jí šlehaly plameny. Přehodila si sako přes ramena. „A jestli nepřestaneš, nechám tě zatknout pro sexuální

obtěžování.“

Lehce se dotkl jejích paží. „Zkus to.“

Udělala to, po čem toužila od první chvíle, kdy ho uviděla. Silně ho udeřila do břicha. Z úst mu vyšel slabý vzdech a bolestně přivřel oči.

„Jedna nula pro tebe. Můžeme jet buď metrem, nebo autem.“

„Co to má znamenat?“ zakřičela. „Copak jsi neslyšel, že jsem řekla ne?“

Odpověděl tak, že ji přitiskl na dveře a rychle ji políbil. „Takže půjdeme pěšky, nebo chceš, abych tě zavezl autem?“ Hrdě zvedla bradu a vyšla na chodbu za ním. Tak dobře, půjdu pěšky. Ať si ale panáček nemyslí, že s ním budu mluvit.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ráchel vyšla po dlouhém pracovním dni ze soudní budovy. Měla by se cítit šťastně – její poslední klient byl soudem uznán jako nevinný. Ale tentokrát jí vítězství nedokázalo zvednout náladu. Rozhodla se, že si cestou domů aspoň koupí zmrzlinu.

Protože věděla, že jako státní zaměstnanec nemůže jen tak přijít do baru *Lower the Boom* a zastřelit Zackary Muldoona, aby se jí ulevilo, zdál se jí nápad se zmrzlinou jako ideální a bezpečné řešení.

Když si ho všimla na konci schodiště, málem nadskočila metr do vzduchu.

„Slečno advokátko.“ Instinktivně natáhl ruku, když se zakymácela.

„Co je?“ zakřičela a odtáhla se. „To tě nenapadlo – že i když jsem byla jmenována Nickovou opatrovnici – mám právo na osobní volno, aniž bych tě musela mít stále na očích?“

Dlouze se na ni podíval a všiml si, že je unavená. Ve velkých, žlutohnědých očích se jí zračila zuřivost a hněv. „Myslel jsem si, že budeš v lepší náladě, když jsi vyhrála tak těžkej případ. Co kdybychom zkusili tohle.“ Napodobil zvuk fanfáry a napřáhl ruku, kterou měl schovanou za zády. Podal jí obrovskou kytici žlutých a oranžových květín.

„Pro koho jsou?“ nadhodila podezíravě.

„Přinesl jsem je místo těch, které uvaďají u tebe v bytě.“ Když si je nechtěla vzít, začala mu docházet trpělivost.

„Tak dobře, omlouvám se. Choval jsem se jako hlupák.“

Znovu se rozčílil a hodil na ni květiny. „Sakra, dámo, vždyť jsem tě jenom políbil.“

„Vezmi si květiny a svoji půvabnou omluvu a –“

„Zadrž.“ Nechtěl slyšet to, co by mu později mohlo být líto. „Omluvil jsem se a myslel jsem to vážně. Možná že jsem to nevysvětlil dost jasně.“ Zatímco tohle říkal, popadl klopý jejího švestkového saka a přitáhl si ji k sobě. „Nelituju toho, že jsem tě políbil. Omlouvám se jen za to, jak jsem se choval, když jsi řekla ne.“

Každá chytrá právnická ví, kdy je na čase ustoupit.

Našpulila rty a prohlížela si květiny. „Mám to brát jako úplatek, Muldoone?“

Způsob, kterým vyslovila jeho jméno, mu naznačil, že to nejhorší mají za sebou. „Jo.“

„Dobře. Přijímám je.“

„Bože, díky.“ Nevěděl, co s rukama, a tak je nedbale zastrčil do kapes. „Asi před hodinou jsem proklouznul do soudní síně a díval jsem se na tebe.“

„Vážně?“ strnula hrůzou. „A?“

„Nebylo to špatný. „Hodit rozsudek o výtržnictví na toho druhýho chlápka –“

„Žalobce,“ vysvětlila mu. „Můj klient jen chtěl, aby jeho domácí dodržel podmínky uvedené v nájemní smlouvě.“

„A ulevil si tak, že postříkal sprejem celý dům...“

„Udělal to, co považoval za správné. Můj klient platil nájem pokaždé včas a jeho domácí neustále odmítal opravovat dům.“

„Možná že by nebylo špatné oslavit tvoje vítězství. Nechtěla bys jít třeba na malou procházku?“

Chyba. To slovo jí znělo v hlavě jako na poplach, ale ona jen cítila okouzující vůni květin a opojně vlahý večer. „Myslím, že bychom mohli jít pěšky k mému bytu.“

v „Ukaž, vezmu ti to.“ Vzal jí z ruky kufřík dřív, než mohla zaprotестovat. A pak – vlastně to mohla očekávat – ji vzal za ruku. „Co v tom máš, cihly?“

„Těžké právnické spisy, Muldoone. Tak jak to jde s Nickem?“

„Je to lepší. Alespoň si myslím, že to je lepší. Dokonce si pohrával s myšlenkou, že by ho mohl Rio začít učit vařit. Pořád se mnou nemluví, ale zatím je to jen týden.“

„Ještě jich máš před sebou sedm.“

„Jo.“ Uvolnil sevření její paže, aby mohl sáhnout do kapsy a nabrat plnou hrst drobných. Hodil je žebrákovi do hrníčku tak automaticky, až se Ráchel zdálo, že v životě nedělá nic jiného. „Na moři ze mě taky udělali vojáka.“

„Stýská se ti?“ Naklonila k němu hlavu. „Po moři?“

„Už moc ne. Občas se mi stane, že se probudím a myslím si, že jsem na palubě. Jednu věc vím jistě. Rád bych si koupil člun, vzal si pár měsíců dovolenou a pak se jen tak plavil dolů k ostrovům.“ Dokázal si to živě představit –loď vyrobená ze světle medového dřeva, zasazená v mosazi a vykládaná mahagonovým dřevem, s bílými plachtami, třepotajícími se ve větru. Na okamžik zavřel oči a zdálo se mu, jak by to Ráchel na palubě slušelo. „Už jsi někdy jela na lodi?“

„Ne, pokud nepočítáš trajekt.“

„Líbilo by se ti to. Tohle bys mohla nazvat ventilem.“

Jakmile dorazili k jejímu domu, otočila se k němu a natáhla ruku pro kufřík. „Děkuju za květiny a za procházku. Zítra po práci se asi stavím v baru, abych se podívala na Nicka.“

„Ráchel, rád bych s tebou strávil večer.“

„Co prosím?“ překvapeně sebou trhla.

„Dobré jídlo, hudba. Znáám jednu restauraci, kde mají obojí. Ale jestli tě ta myšlenka na rande znervózňuje...“

„Nejsem nervózní.“ Ne tak docela, napomenula se.

„To přece nemůže škodit, abychom se trochu více poznali.“ Zhluboka se nadechl a vytáhl svůj trumf. „Kvůli Nickovi.“

„Chceš se mnou strávit večer kvůli Nickovi?“ zeptala se nedůvěřivě.

Vzdal se a zazubil se. „Sakra, to víš že ne. Rád bych I sebou byl čistě ze sobeckých důvodů.“

„Dobře, jestliže mluvíš pravdu, mohla bych s tebou jít. Ale nebudeš...“ Jak to říkal? „Otravovat.“

„Dobře,“ odvětil a podal jí kufřík.

„Za dvacet minut budu připravená.“

Za půl hodiny vešli do stylově zařízeného klubu ve středu města. Na vyvýšeném pódiu hrála tříčlenná skupina blues a na malém parketu, obklopeném stolečky, se pohybovalo několik tančících párů. Všechny servírky Zacka srdečně zdravily, a tak se zdálo, že v podniku není poprvé.

Během okamžiku seděli v přítmí jednoho rohu. Zack objednal sklenici vína pro Ráchel a džbáněk piva pro sebe.

„Chodím sem kvůli hudbě,“ vysvětlil, „i když jídlo tu mají také skvělé. Riovi jsem to ale neřekl.“

„Od té doby, co jsem viděla, jak krájí klubové sendviče, bych to také nedělala.“ Podívala se na malý jídelní lístek. „Co bys mi doporučil?“

„Zkus grilované kuře.“

Zatímco si vychutnávala každé sousto a nechala se ukolébat příjemnou hudbou, začala se pomalu uvolňovat. „Proč jsi vstoupil do armády?“

„Potřeboval jsem vypadnout.“ Napil se druhého piva a s uspokojením pozoroval, jak se Ráchel vrhla na večeři. Vždycky ho přitahovaly ženy se zdravou chutí k jídlu. „Chtěl jsem vidět svět. Vydržel jsem čtyři roky a pak jsem odešel.“

„Proč?“

„Byl jsem součástí posádky, ale měl jsem rád život. Nebavilo mě dívat se pořád na vodu a vzdalující se pevninu.“

„Musel jsi vidět hodně míst.“

„Středozevní moře, Tichý oceán, Indický oceán, Perský záliv. V Severním moři mi... mrzly prsty a v Korálovém moři jsem krmil žraloky.“

Zatímco Ráchel užasle a pobaveně naslouchala, opřela se lokty o stůl. „Řekni mi, jsou všechna moře stejná?“

„Ne.“ Věděl, že by jí nedokázal popsat barvy oceánu přecházející od světle modré po tmavě indigovou. Jaké to je pozorovat hrající si delfíny nebo slyšet mohutné výkřiky velryb. „Myslím, že každé moře je v ničem jiné, asi jako nenajdeš na světě stejnou zemi.“

„Stýská se ti po moři, vid?“

„Moře se ti dostane pod kůži, ani nevíš jak. A jak je to s tebou? Také je právo vaší rodinnou tradicí?“

„Ne.“ Nohy jí začaly pod stolem poklepávat do rytmu hudby. „Otec je tesař. Stejně jako byl jeho otec.“

„Tak proč sis vybrala právo?“

„Protože jsem vyrostla v rodině, která zažila potlačování vlastní svobody. Matka a otec utekli z Ukrajiny jen s tím, co sami pobrali – v zimě přes hory – a nakonec dorazili do Rakouska. Já jsem se už narodila tady.“

„To zní, jako bys toho litovala.“

„Je mi líto, že jsem nezažila obojí.“

„Někomu by mohlo být divné, proč nepracuješ v malé firmičce.“

„To by mohlo.“

„Měla jsi nabídky. Zastupuješ mého bratra. Přeptal jsem se na tebe. Univerzitu jsi ukončila mezi deseti nejlepšími studenty, ale odmítla jsi tři velmi lukrativní nabídky od tří vysoce prestižních společností. Bud' musíš být blázen nebo samaritán.“

Ráchel zlostí prudce oddychovala a pak přikývla.

„A ty jsi odešel z armády s plnou hrudí medailí, včetně Stříbrné hvězdy. Tvoje osobní spisy obsahují, kromě několika kázeňských napomenutí, osobní dopis od ministra námořnictva, ve kterém vyjadřuje vděčnost nad hrdinským činem, když jsi zachránil několik lidí v rozbouřeném oceánu.“ Zatímco s pobavením pozorovala jeho překvapený výraz, zvedla sklenici s vínem. „Také jsem se na lebe přeptala. Řekni mi, Muldoone, proč jsi odmítl nabídku stát se důstojníkem na námořnické škole?“

„Nechtěl jsem být žádný zatracený důstojník,“ zamumlal. Vstal a vzal ji za ruku. „Pojďme si zatančit.“

„Ty se stydíš,“ smála se, když došli na parket. „Nestydím. A bud' tiše.“

„Jako hrdina jsi asi musel mít peklo.“

„Je to úděl.“ Zack ji jemně dovedl na kraj tanečního parketu. „Zmínila ses o medailích a ministroví, a já jsem ani neřekl, že jsi byla třídní premiant.“ Přemýšlela o tom. „Dost možná, ale myslím si, že –“ Přitiskl ji na hrud. „Teď nemysli.“ Byl to jen trik, no dobrá, ale ve chvíli, kdy se k němu přitiskla, přestala myslet. Ještě stále slyšela hudbu, svůdné tóny saxofonu, typický zvuk basy a pomalý rytmus piana, ale všechny myšlenky byly už dávno pryč.

Ráchel nechtěla ovinout paže tak těsně kolem jeho krku, ale když už *byli* na parketu, nedalo se nic jiného dělat. Teď by jen stačilo, aby posunula ruce o něco výš... a mohla by se dotýkat jeho jemných vlasů a zároveň cítit pevné, svalnaté tělo, které se k ní tak nebezpečně tisklo.

„Sedíš dobře.“ Naklonil hlavu. „Včera večer jsem si ještě nebyl úplně jistý, ale teď už to vím.“

„Cože?“

„Sedíš dobře,“ zopakoval a přejížděl dlaněmi po jejích svůdně zaoblených bocích nahoru a dolů.

„To je jen proto, že teď stojím na špičkách.“

„Miláčku, to nemá s výškou co dělat.“ Zabořil obličej do jejích vlasů a okouzleně vdechoval vůni. „Cítím tě dobře, voníš dobře a chutnáš dobře.“

Otřeseně otočila hlavu a zabránila mu tak, aby mohl jazykem sjet až ke krku. „Měla bych tě nechat zatknout za vto, že se mě snažíš svést na veřejném místě.“

„To je v pořádku. Znam dobrého právníka.“ Dostal se jí dlaněmi na holá záda pod vlněným svetrem.

Leknutím zatajila dech a pak nervózně vydechla. „Zatknou nás oba.“

„Tak já složím kauci.“ Bože, ona pod tím nic nemá, uvědomil si a v ústech mu vyschlo.

„Chtěl bych tě.“ Polohlasně zasténal a hltavě přitiskl ústa na její krk. „Kéž bychom teď byli sami.“

Pohodila hlavou. „Myslím, že bychom si měli sednout.“

„Chtěl bych se dotýkat každého kousku tvého těla. A poznávat tě. Chtěl bych tě vzít až ke hvězdám.“

Už tam skoro byla. „Udělej dva kroky zpátky,“ vydechla a sama popošla dozadu. Jeho velké dlaně stále spočívaly na jejím úzkém pase, ale alespoň už mohla volně dýchat.

„Je to příliš silné, Muldoone. Nedokážu jednat spontánně.“

Ve skutečnosti *byla* sopkou, připravenou okamžitě vybuchnout. Toužil po tom, aby ji mohl držet v náruči a polibky zasypávat každý kousek jejího těla od okamžiku, kdy tušil, že se země začne třást. „Jestli potřebuješ čas, dám ti hodinu. Dvě, jestli chceš, abych vážně trpěl.“

Rozčileně pohodila hlavou a utíkala zpátky ke stolu. „Řekněme, že ti dám vědět, jestli o tom budu chtít někdy vůbec přemýšlet.“

„Ona chce, abych trpěl,“ zamumlal Zack polohlasně. Protože se neposadila, vytáhl z kapsy peněženku. „Já to zaplatím a můžeme jít.“

„Pojďme,“ připomněla mu. A chtělo se jí okamžitě vypadnout na čerstvý vzduch.

„Úděl je úděl.“ Hodil účet na stůl. „Mohli bychom jít pěšky, co říkáš? Pohyb na čerstvém vzduchu by nám mohl pomoci.“

Jít pěšky dvacet bloků, přemýšlela Ráchel. To nemůže škodit.

„Není ti zima?“

„Ne. Je příjemně.“ Ale i tak ji objal kolem ramen. „**Nemam** moc času na to, abych se mohla jen tak procházet. Většinou spěchám z domova do kanceláře a z kanceláře k soudu.“

„A co děláš, když zrovna nespěcháš?“

„Chodím do kina, po obchodech a navštěvuji rodinu. Možná že by nebylo špatné, kdyby šel Nick někdy se mnou. Užil by si výborné domácí kuchyně, poslechl si historky mého otce a poznal moje starší bratry.“

„Jenom Nick?“

Naklonila hlavu, aby se mu mohla podívat do očí. „Myslím, že by se našlo místo i pro jeho bratra.“

„Už to je dlouho, co – co jsme měli rodinnou večeři. A co ten polda? Doufám, že nám nebude chtít zkazit náladu.“

„Alexe zvládnou.“ Potom, co vyslovila svůj návrh, jí mozek začal pracovat na plné obrátky. „Nataša by měla přijet se svojí rodinou za pár týdnů. Sejde se hodně lidí a v domě bude hotový blázinec. Bude to výborná příležitost, aby Nick poznal velkou a milující rodinu.“

„Já vi'm, že jsem ti už děkoval, ale teď' kruci nevím, jak to udělat znovu. Jsem ti moc vděčný za to, co pro něj děláš.“

„Soud –“

„To jsou kecy, Ráchel.“ Došli ke schodům jejího domu a on si ji otočil k sobě. „Ty nepíšeš jenom týdenní zprávy a nezastupuješ svého klienta. Je vidět, že ti od začátku na Nicko vi záleží.“

„Dobře, tak mám slabost pro špatné hochy.“

„Ne, ty jsi vážně třída a máš srdce na správném místě.“ Se zaujetím sledoval její tvář, schovanou ve stínu pouličních lamp, životní sílu, pulzující silou lidského dechu i rozpaky v jejích očích. „Musí být těžké proti tobě] bojovat.“

Pokrčila rameny. „Nechtěj, abych se začala červenat,] Muldoone. Když všechno půjde hladce, můžeš mi za dva měsíce koupit spoustu květin.“ Nechal ji udělat jeden krok, ale pak ji pevně objal. Znepokojilo ji to, ale také nepřekvapilo. „Hele, bylo to příjemné, ale...“

„Asi mě nepozveš k sobě nahoru.“

„Ne,“ odvětila rozhodně a vzpomněla si, jak v klubu reagovala na těsné dotyky jeho těla. „Ne, nepozvu tě.“

„Takže to musíme zvládnout tady.“

„Zacku...“

„Ty víš, že tě nenechám odejít bez políbení, Ráchel.“ Škádlivě jí přitiskl rty na krk. „Obzvláště když vím, že to nechci jenom já.“

„Tohle nemůže nikdy fungovat,“ zamumlala, ale paže se jí už dávno ovinuly kolem jeho krku.

„Ale bude. Jenom k sobě přitiskneme rty a uvidíme, co se stane.“

Protože už věděla, co bude následovat, pevně se zapřela. Nebyl v tom žádný rozdíl. Cítila stejné horko, stejnou neodbytnost, stejnou sílu. Byla to nedovolující touha, která neztratila nic ze své naléhavosti. Řekla jsem, že to bylo příliš silné? Ne, nebylo. Bála se, že nikdy nebude mít dost.

„Nechci se vázat,“ zamumlala proti jeho rtům. „Ani s tebou, ani s nikým jiným.“

„Dobře. V pořádku.“ Nemilosrdně popadl její tvář do rukou a zahrnul ji prudkými a ničivými polibky. Oheň, který mezi nimi vzplanul, spojil jejich těla hbitými plameny. Když ho netrpělivě kousla do spodního rtu, překvapivě zjistil, že se nedokáže pohnout. Představil si, jak ji bere do náruče, odnáší dovnitř a ulehá na velkou měkkou postel. Jak se s ní miluje na světlé, opuštěné pláži, se sluncem dopadajícím na její nahou, bronzově zbarvenou pokožku. Vlny narážejí o břeh, zatímco ona zakřičí jeho linéno.

„Hele, kamarádíčku.“

I Has, který uslyšel za sebou, nebyl ničím jiným než nepříjemným šumem kdesi v dáli. Zack by si ho určitě nevšímal, kdyby na zádech necítil slabý tlak nože.

Zatímco chránil Ráchel, otočil se a pohlédl do bledé Iváře černoookého pobudy.

„Copá dybys mi navalil peněženku? A její taky.“ Pobuda otočil nožem, který zachytil světlo pouličních lamp. „A pospěš si.“

Zack nepřestával chránit Ráchel svým tělem a zašátral v zadní kapse kalhot. Slyšel, jak Ráchel přerývaně dýchá a otevírá kabelku. Ve chvíli, kdy chlapík uhnul očima, /ack vyskočil.

Ráchel vykřikla, její ruce svíraly nádobku se slzným plynem, až jí z toho bolely prsty, a přihlížela, jak oba zápasí. Zhlédla záblesk nože, slyšela hrozivé křupnutí pěsti a krev, prýštící na chodník. A pak se pobuda ztratil ve imě a ona a Zack stáli znovu sami na ulici, jako by se nic nestalo.

Otočil se k ní. S překvapením zjistila, že dýchá naprosto klidně a pravidelně, jen v očích mu postřehla jakýsi náznak tvrdosti. „Kde jsme skončili?“

„Hlupáku,“ zašeptala, aby se zbavila nepříjemného pocitu, který svíral její hrdlo. „Nenapadlo tě nic lepšího než skočit na někoho, kdo drží v ruce nůž? Vždyť tě mohl zabít.“

„Nerad bych přišel o peněženku.“ Sklouznul očima na plechovku, kterou svírala v dlani. „Co to je?“

„Slzný plyn.“ Když zjistila, že nesundala dokonce ani bezpečnostní kryt, zbaběle hodila plechovku zpátky do kabelky. „Kdybys ho nesrazil na zem, nastříkala bych mu tohle všechno do obličejů.“

„Takv já příště uskočím, abych ti nestál v cestě.“ Když na svém zápěstí objevil kapky krve, zamračil se a slabě zaklel. „Asi mě škrábnul.“

Ráchel zbledla jako stěna. „Vždyť krvácíš.“

„Myslím, že to je jeho krev.“ Nazlobeně prostrčil prst přes rozpáraný rukáv svetru.

„Sakra. Koupil jsem ho na Korfu. Na své poslední cestě.“ Zapřemýšlel, jestli by stálo za to, aby se rozběhl za tím malým úlisným mizerou a dal mu co proto.

„Ukaž, podívám se na to.“ Prsty se jí chvěly, když opatrně soukala rukáv k rameni a prohlížela si dlouhou, ale ne příliš hlubokou ránu. „Hlupáku!“ zopakovala mu a začala hledat v kabelce klíče.

„Pojď nahoru, já ti to ošetřím. Nemůžu uvěřit tomu, žeš mohl udělat něco tak hloupého.“

„Vždyť šlo o princip,“ začal, ale ona jen zasunula klíč do zámku a spustila ukrajinsky.

„Mluv anglicky,“ odvětil a chytil se za bolavé břicho. „Mluv prosím tě anglicky. Ty nevíš, co to se mnou dělá, když mluvíš rusky.“

„Nejsem žádná Ruska.“ Obtočila si jeho zdravou ruku kolem ramen a dotáhla ho dovnitř. „Jenom ses předváděl, to je všechno. Jako všichni muži.“ Zatímco ho stále podpírala, podařilo se jí dovléci se do výtahu.

„Omlouvám se.“ Snažil se tvářit vážně a pokorně, ale koutky úst mu nezbedně cukaly. „Nevím, co to do mě vjelo.“

„Testosteron,“ procedila skrze zuby. „Tomu se nemůžeš ubránit.“ Podpírala ho do té doby, než se dověkli do bytu. „Sedni si,“ nařídila mu a odběhla do koupelny.

Posadil se a položil si znavené nohy na konferenční stůl. „Možná že bych se měl napít koňaku,“ zavolal na ni.

„V případě, že bych měl náhodou šok.“

Ráchel přispěchala z koupelny s plnou náručí obvazů a malou miskou s mýdlovou vodou. „Je ti špatně?“ Vy –

iiiseně na něj pohlédla a rychle mu přimáčkla ruku na ni točí. „Točí se ti hlava?“

„Uvidíme.“ Jako pokaždé, když se snažil využít situace, jí zabořil dlaň do vlasů a přitáhl si ji k sobě, aby ji mohl políbit. „Jo,“ odvětil, když ji pustil. „Myslím, že se cílím trochu zmámený.“

„I Ilupáku.“ Odstrčila jeho ruce a pak si sedla, aby mohla vyčistit ránu. „Mohlo to být vážné.“

„Bylo to vážné,“ opravil ji. „Nemám rád, když líbám /culí a někdo si přitom hraje s nožem za mými zády. Miláčku, jestli se nepřestaneš třást, přinesu koňak tobě.“

„Já se netřesu – nebo, jestli se třesu, je to proto, že jsem našťvaná.“ Projela si rukou ve vlasech a dlouze se na něj zadívala. „Už to nikdy nedělej.“

„Ano, ano, kapitáne.“

Aby mu to oplatila, nalila mu jód přímo na ránu. Když hlasitě zaklel, mohla se spokojeně usmát. „Ale miláčku,“ kárala ho naoko, ale pak se jí zmocnila lítost. „Teď se nehýbej, dám ti na to obvaz.“

Pozoroval ji při práci. Bylo příjemné cítit její jemné prsty. Zdálo se být přirozené, aby se naklonil a kousl ji do ucha.

Tělem jí projela náhlá a nečekaná vlna vzrušení. „Přestaň.“ Poodstoupila tak, aby se jí nemohl dotýkat, a stáhla mu rukáv přes uvázaný obvaz. „Snažíš se zbytečně. K ničemu nedojde.“

„Já tě chci, Rachel.“ Chytil ji za ruku dřív, než mohla vstát. „Chtěl bych se s tebou milovat.“

„Já vím, co chceš. Ale také musím vědět, co chci já.“

„Myslel jsem si, že to bylo úplně jasné, než nás ten mizera dole u dveří přerušil.“

„Možná pro tebe.“ Zhluboka se nadechla, vyprostila se z jeho sevření a postavila se. „Říkala jsem ti, že nedokážu jednat spontánně. A také si nezvu domů milence jen lak. Když už něco dělám, musím mít čistou hlavu.“

„Myslím, že od té doby, co jsem tě poprvé uviděl, už nebudu mít čistou hlavu nikdy,“ postavil se. „Vím, co se povídá o mužích, jako jsem já, a ženách v přístavu. Ale není to pravda – alespoň ne u mě. Nebudu ti tady vykládat, že jsem trávil každou volnou chvíli s dobrou knihou...“

„Mě to nezajímá.“

„Ale mně se zdá, že by mohlo.“ Pohled v jeho očích jí nedovolil, aby se s ním hádala. „Z armády jsem se vrátil před dvěma lety a za tu dobu v mém životě nikdo důležitý nebyl.“ Nemohl uvěřit tomu, co slyší z vlastních úst, ale nedokázal si pomoci. „Co bych za to dal, kdybych potkal někoho takového, jako jsi ty.“

„Mám určité zásady...“ začala. Zdálo se, že se jí o tom těžko mluví. „A nevím, jestli bych si teď takhle chtěla komplikovat život. Musíme myslet hlavně na Nicka a byla bych radši, kdybychom tolik nespíchali.“

„Abychom nespíchali,“ opakoval. „To ti slíbit nemůžu. *Můžu* ti ale slíbit, že při první příležitosti, kdy budeme sami, udělám všechno proto, abych otrásl všemi tvými zásadami.“

Nervózně si strčila ruce do kapes. „Děkuju za varování, Muldoone. A tady je jedno pro tebe. Jen tak se nevzdám.“

„Dobře.“ Zazubil se předtím, než vyšel ze dveří. Co by to bylo za vítězství, když by bylo bez boje. Děkuju za první pomoc, slečno advokátko. Zamkni si dveře.“ Neslyšně zavřel dveře a rozhodl se jít domů pěšky.

V tomhle stavu stejně nedokážu usnout.

PÁTÁ KAPITOLA

Ráchel měla hodně práce, a tak nemohla každý den zajít do Zackova baru a povídat si se štamgasty. Většinou zaskočila jen do kuchyně, aby si promluvila s Nickem. To, že se jí občas podařilo proklouznout tam i zpátky, aniž by narazila do Zacka, považovala za malý zázrak.

Alespoň s Nickem se situace výrazně zlepšila. Dokonce jí dvakrát zavolal. Jednou do kanceláře a jednou domů a pozval ji do kina. Když stráví večer se mnou, říkala si, alespoň se nebude nikde potloukat s Kobrami a vyvádět kdovíco.

Po devadesáti minutách automobilových honiček, střílení a dostatečné zásobě nejrůznějších zmrzačení v akčním filmu, který si Nick vybral, se usadili ve spoře osvětlené pizzerii.

„Nicku, řekni mi, jak to všechno jde.“

„Není to špatný mít něco v peněžence, a Rio je v pohodě. Ale taky není furt na mojí straně.“

„A Zackje?“

„Pořád proti mně něco má. Jako dneska večer. Na dnešní noc mám volno, jo? Ale on chtěl vědět, kam jdu, s kým jdu, kdy se vrátím. Taková sviň...“

Zakuckal se. „Takový věci. Chci říct, za pár měsíců mi bude dvacet. Nepotřebuju žádnou chuť.“

„Zack se snaží,“ odvětila Ráchel jemně.

„Jednou mi bude muset dát pokoj.“

„Ale to si budeš muset zasloužit, Nicku. Cos mu řekl o dnešní noci?“

„Řekl sem mu, že mám rande a ať pěkně odpálí.“

Ráchel ztuhla a pak s vděčností vydechla, když se objevila servírka s připravenými pizzami. „A co bys chtěl v životě dělat, Nicku?“

„Nejspíš vezmu to, co přijde.“

„Nemáš žádné ambice? Žádné sny?“ ukousla první sousto.

„Nechci běhat s pivem po baru, to je jasný. A do tý zatracený armády na moři bych taky nešel.“

„Dobře, vypadá to, že víš, co bys dělat nechtěl. To už je první krok.“

Začal si hrát s úzkým, stříbrným prstýnkem na jejím prstu. „Chtěla jsi být vždycky právnická?“

„Ano, moc. Nějaký čas jsem chtěla být baletka jako moje sestra. Tehdy mi bylo pět let. Potřebovala jsem tři lekce na to, abych pochopila, že balet neznamena jen sametový trikot a taneční střevíce. Pak mě napadlo, že bych mohla být tesař jako všichni muži v naší rodině, a tak jsem si k narozeninám řekla o ‚Malého kutila‘. To mi mohlo být osm. Než jsem toho nechala, podařilo se mi vytvořit docela pěknou poličku na knihy.“ Když se usmála, srdce mu začalo bít jako zvon. „Pak jsem pochopila, že nemůžu dělat to samé cť Nataša nebo tatínek nebo maminka nebo kdokoli jiný. Že si musím najít svoji vlastní cestu.“

„A tak jsi šla na práva.“

„Hra... umíš držet tajemství?“ V očích jí zajiskřilo. „Jasně.“

„Perry Mason.“ Musela se v duchu usmát a pustila se do dalšího kousku pizzy. „Milovala jsem ty staré příběhy. Víš, jak se pokaždé stala vražda a Perry vzal případ klienta, kterému už nikdo nevěřil. Poručík Tragg držel v ruce všechna obvinění, ale Perry měl Dellu Streetovou a Paula Drakea, kteří našli důkazy o tom, že je jejich klicít nevinný. Potom šli před soud. Přišla spousta námitek, ti ‚vaše ctihodnosti, obhájce se snaží jako obvykle z celého procesu udělat cirkus‘. Pro Perryho to nevypadalo dobře. Musel udělat něco, co by zastavilo toho samolibého soudce.“

„Hamiltona Bergera,“ doplnil Nick a zazubil se.

„Správně. Perry věděl, jak na něj. Občas něco prohodil k Delle, protože měl v rukávu všechny trumfy, ale nikdy neřekl úplně všechno. Pokaždé v

poslední chvíli přivedl pravého vraha do lavice svědků, a tlačil na něj, dokud se ten syčák nepřiznal.“

„A tys chtěla být jako Perry Mason,“ doplnil Nick.

„Ano,“ souhlasila Ráchel se soustem pizzy v ústech.

„Ray Charles,“ řekl Nick napůl pro sebe.

„Cože?“

„Jen jsem si vzpomněl, jak jsem kdysi poslouchal Raye (harlese a chtěl umět hrát na piano.“

Ráchel si položila bradu na sepjaté ruce. „Umíš hrát?“

„Tak trochu. Dřív jsem si myslel, že by to bylo fakt skvělý. Občas zajdu do obchodů s hudebními nástroji a jen tak to zkouším, dokud na to nepřijdou a nevyhodí mě. Už jsem to nechal plavat,“ pokrčil smutně rameny.

„Také jsem si vždycky přála, abych uměla hrát. Nataša koupila matce piano před pár měsíci – když jsme zjistili, že celý život chtěla hrát...“ Zasnula se, a pak se znovu vzpomatovala. „Moje sestra se provdala za hudebníka Spencera Kimballa.“

„Za Kimballa?“

Nickovy oči se rozšířily nadšením a radostí. „Ty znáš jeho skladby?“

„Jo!“ Náhle se odmlčel a viditelně zvážněl. „Jen pár.“

Ráchel s potěšením sledovala jeho reakci a pokračovala. „Jednou jsme jeli za Natašou a načapali jsme maminku u piana. Pořád opakovala, že už je příliš stará na to, aby se začala učit hrát, ale pak si k ní Spence sedl a ukázal jí pár akordů. Na Svátek matek jsme vymysleli plán, jak ji dostat na pár hodin z domu. Když se vrátila, piano stálo v obývacím pokoji. Plakala dojetím.“ Ráchel si otřela slzy z očí a povzdechla si. „Teď chodí dvakrát týdně na hodiny klavíru a připravuje se na svůj první koncert.“

„To je skvělý,“ zamumlal Nick.

„Jo, je to skvělý.“ Usmála se na něj. „Myslím, že nikdy není pozdě.“ Otevřela svoji dlaň na důkaz přátelství a pomoci. „Co kdybychom teď šli na malou procházku?“

„Jo.“ Jeho prsty pevně sevřely její dlaň a Nicholas Le-Beck si rázem připadal jako v nebi.

Jakmile se na něj usmála svýma exotickýma očima, zdálo se mu, že má na místě žaludku těžký kámen.

Dokázal by se s ní procházet celé hodiny.

„Tak a jsem doma.“

Nick se postavil téměř na stejné místo, jako to udělal jeho bratr před pár dny. Podíval se zasněně na dům a představil si, jaké by to bylo, kdyby ho

pozvala nahoru k sobě. Dali by si kávu a zatímco by si povídali, vyzula by si střevíce a svůdně stočila svoje dlouhatánské nohy na stranu.

Byl by opatrný a něžný.

„Jsem ráda, že jsme si vyšli,“ ozvala se, když našla klíče. „Když by sis chtěl zase s někým popovídat, stačí, když mi zavoláš. Zítřa odpoledne předám soudkyni Beckettové další zprávu a myslím, že bude ráda, až se dozví, jak se všechno pěkně daří.“

„Vážně?“ Dlouze se jí zadíval do očí a dotkl se jejích vlasů. „Jsi ráda, že se všechno pěkně daří?“

„Jistě.“ Ráchel zaslechla v hlavě pronikavý, varovný signál, ale nevěnovala mu větší pozornost. „Myslím, žeš udělal krok tím správným směrem.“

„Já taky.“

Jakmile se otočila, varovný alarm řval jako na poplach.

„Můžeme si to někdy zase zopakovat, ale teď už musím jít. Brzy ráno mám pracovní schůzku.“

„Dobře. Já ti zavolám.“

Ráchel nechápavě zamžikala očima, když se na ni vrhl. „Ach, Nicku...“

Ústy se pevně přitiskl na její. Její oči zůstaly otevřené v šoku, zatímco se jednou rukou snažila odtáhnout od jeho ramene. Než se jí podařilo ho setřást, ucítila na sobě jeho neuvěřitelně hubené, ale velice těžké tělo.

„Nicku,“ okřikla ho znovu.

„To je dobrý.“ Usmál se, zastrčil jí spadlý pramen vlasů za ucho způsobem, který jí až příliš živě připomínal chování jeho bratra. „Ozvu se ti.“

Odešel. Ale... ne, Panebože, on je snad pyšný na to, co udělal, pomyslela si Ráchel a nespouštěla z něj oči. „Chlapče, chlapče,“ povzdechla si a vešla do haly k výtahu.

Co teď? Co teď? Jak jsem mohla být tak hloupá? Zatímco vystoupila z výtahu a zamířila k bytu, polohlasně si nadávala. To je skvělý, prostě skvělý. Tak já se tady snažím spřátelit s Nickem a jediné, na co on celou dobu myslel...

Nechtěla přemýšlet o tom, na co celou dobu myslel.

Vešla do bytu, aniž by si svlékla bundu. Musí přece existovat nějaký rozumný, diplomatický způsob, jak by se všechno dalo urovnat, umínila si v duchu. Je mu teprve devatenáct let, právě má za sebou trestný čin a já jsem jednala podrážděně.

Pak si vzpomněla na hbité prsty, které ji držely za krk, naléhavý stisk hladových rtů a na způsob, jakým ji k sobě přitiskl.

Všechno špatně, napadlo Ráchel a bolestně zavřela oči. Tady nešlo jen o dětskou platonickou lásku malého kluka, ale o zralou touhu dospělého muže.

Posadila se na opěradlo křesla a unaveně si projela rukou ve vlasech. Měla jsem vědět, že to přijde, spílala si. Měla jsem ho zastavit dřív, než začal.

Po dvaceti minutách láteření vzala do ruky telefon. Možná že stojím po kolena ve vodě, ale nehodlám se potopit sama, usmyslela si.

„*Lower the Boom.*“

„Dejte mi prosím Muldoona,“ zařvala Rachel a zamračila se, když zaslechla veselý smích, který se linul z telefonního sluchátka. „Tady je Rachel Stanislaski.“

„Jo, hned. Zacku, volá tě pusinka!“

Pusinka? Pomyslela si Rachel a zúžila pohled svých očí. „Pusinka?“ zopakovala hlasitě ve chvíli, kdy Zack zvedl sluchátko.

„Ahoj, zlato. Já nemůžu za to, co ti kdo napovídal.“ Lokl si minerální vody. „Takže jsi nakonec zjistila, že beze mě nemůžeš být?“

„Přestaň, Muldoone. Musíme si promluvit. Ještě dnes.“

Přestal se zubit a přehodil si z telefon z ruky do ruky. „Děje se něco?“

„To bych řekla.“

„Nick se přihnál před chvílí. Když šel nahoru po schodech, zdálo se, že je v pořádku.“

„Je nahoře?“ zeptala se a přemýšlela. „Tak zaříd', ať tam zůstane. Přijdu hned.“ Zavěsila dřív, než se mohl na něco zeptat.

Všechno se pokazilo, pomyslel si Zack, zatímco připravoval několik míchaných nápojů. Jeho strategie byla taková, že o sobě nedá několik dní vědět, aby nechal Rachel vybublat. Jenže pak Rachel nejspíš vybuchla zlostí jako přeplněný tlakový hrnec – a přišla ho hledat.

Když s ní mluvil po telefonu, nezdálo se, že by se cítila osaměle nebo bezbranně. Vztekala se jako divoká kočka.

Zvedl oči ke stropu, představil si byt nad sebou a bezmyšlenkovitě přidal směs dvou likérů do sklenice. Očividně to souvisí s Nickem. Kde jenom ten kluk celý večer byl? divil se Zack v duchu.

To by mě zajímalo, co zase vyvedl. Zack přijal na půl ucha objednávku na dvě margarity a jednu černou kávu. Ať se propadnu, jestli ten kluk zase něco neprovedl! Když se vrátil, působil přece tak klidným a uvolněným dojmem. Všechno nasvědčovalo tomu, že se schůzka vydařila. Zack doufal, že z Nicka brzy dostane jméno dívky, se kterou byl – společně s trochou pikantních

informací. Stálá přítelkyně, stálé zaměstnání, stálý domov. Všechno začíná jít jako na drátku. Tak co se k čertu mohlo...

Když vzhlédl, myšlenky se mu z hlavy vypařily jako pára nad hrncem. Ráchel vešla dovnitř. Tváře jí zčervenaly od chladného večerního vzduchu a v očích se jí zračilo rozčilení a snad i zloba. Zatímco procházela místností, svlékla si elegantně bundu a odhalila jeden z měkkých vlněných svetřů, které tak často nosila. Dnes měla na sobě svetr v barvě zralého vína, jehož široký límec jí měkce překrýval poprsí. Dlouhé nohy obepínaly pohodlné černé legíny.

Zack nasucho polkl a musel se přesvědčit, že mu jazyk zůstal na místě a nevisí ven.

Postavila se k baru jen proto, aby mu mohla krátce pohlédnout do tváře.

„U tebe v kanceláři,“ oznámila mu, aniž by čekala na odpověď a odešla.

„Podívejme, podívejme...“ Lola pozorovala Ráchel, jak rozrazila dveře Zackovy kanceláře a zavřela je za sebou s hlasitým prásknutím.

„To vypadá, že dámu něco trápí.“

„Jo.“ Zack položil poslední sklenici Lole na táč. „Kdyby přišel Nick dolů, okamžitě ho pošli nazpátek... a řekni, že nemám čas.“

„Ty jsi šéf.“

„Dobře.“ Prošel barem, zhluboka se nadechl a vešel do kanceláře.

Ráchel odhodila bundu a kabelku na stranu a přecházela sem a tam jako rozzuřená šelma. Jakmile se dveře otevřely, zastavila se, uhladila si vlasy a věnovala Žáčkovi jeden ze svých smrtících pohledů.

„Copak jsi s ním nikdy nemluvil?“ zeptala se. „Nezajímá tě, co se mu honí hlavou? Co jsi to vlastně za opatrovníka?“

„Co to, k čertu, je?“ Rozhodil nazlobeně rukama. „Neukážeš se několik dní, nezavoláš, a pak sem jen tak vtrhneš a začneš na mě křičet. Radši se uklidni a uvědom si, že nejsi u soudu.“

„Neříkej mi, abych se uklidnila,“ odsekla a s překvapením zjistila, že se už cítí lépe. „Já jsem ta, která s ním musí jednat. Mohl jsi mě varovat.“

„Jen se posad' a vezmi to pěkně od začátku. Předpokládám, že mluvíme o Nickovi.“

„Pochopitelně, že mluvíme o Nickovi.“ Znovu se zvedla, ale Zack ji opřel zpátky do křesla. „O ničem jiném s tebou mluvit ani nechci.“

„To teď necháme stranou. Tak co bych měl vědět a před čím jsem tě měl varovat?“

„Protože on... on...“ Prudce vydechla a hledala ten správný výraz.

„Protože on na mě myslí jako na ženu.“

„Proč by na tebe měl, ksakru, myslet?“

„Myslí na mě jako na ženu,11 ucedila skrze zuby. „Mám ti to hláskovat?“

Tázavě zvedl obočí a znovu se usadil, zatímco vytahoval cigaretu z krabičky. „Neblázni, Ráchel. Vždyť je mu devatenáct a navíc má dívku. Dnes večer si s ní vyšel.“

„Ty hlupáku.“ Znovu vyskočila a tentokrát ho pěstí praštila do hrudi.

„Dnes večer byl se mnou.“

„S tebou?“ sledoval ji Zack zamračeně. „A proč?“

„Šli jsme do kina a dali jsme si pizzu.“

„Chceš mi říct, že ti Nick zavolal a pozval tě na rande?“

„Nebylo to rande. Pro mě to nebylo žádný zatracený rande.“ Zvedla se a znovu kroužila po místnosti jako rozdivočelá včela.

„Napadlo mě, že kdyby mezi námi vznikl vztah – chci říci přátelství,“ opravila se chvatně. „Všechno by se tím možná zjednodušilo.“

Zack přemýšlel a dlouze natáhl z cigarety. „To zní rozumně. Takže jste byli v bijáku a na pizze. V čem je problém? Popral se někde? Provedl něco?“ Poděšeně se zarazil. „Nenarazili jste náhodou na někoho z Kober?“

„Ne, ne, ne... Copak mě neposloucháš? Říkám, že o mě přemýšlel jako o ženě... kterou pozval na schůzku. Ach, bože.“ Dlouze a nešťastně vydechla. „On mě políbil.“

Zackovy oči potemněly do nebezpečně úzkých čárek. „Víš to určitě?“

„Zatraceně dobře víš, co to je polibek. Jednoduše přilepíš svoje ústa na ústa někoho jiného. Měla jsem vědět, že to přijde, ale nenapadlo mě to.“

Zack se prošel po místnosti a ramenem šťouchl do Ráchel. „Dobře, teď mě poslouchej. Myslím, že tady děláš /. komára velblouda. Jen tě políbil na dobrou noc. Nic to nebylo. Vždyť je to jenom dítě.“

„Ne,“ odtušila Ráchel tónem, který donutil Zacka, aby se otočil. „On už není dítě.“

Na spáncích mu prudce tepala krev. „Pokusil se –“ zeptal se smrtelně vážným tónem.

„Ne.“ Jakmile pochopila, o čem Zack mluví, okamžitě ho přerušila. „Jistě že ne. Jen mě políbil. Ale takovým způsobem... Podívej Zacku, snad dokážu rozeznat rozdíl mezi přátelským polibkem na dobrou noc a – a, vzrušením. A můžu ti říct, že byl Nick docela jistě vzrušený.“

„To rád slyším,“ procedil Zack skrze zuby. Náhle si vyčerpaně sedla na okraj stolu. „Nevím, co mám dělat.“

„Já si to s ním vyřídím.“

„Jak?“

„Ještě nevím jak,“ odsekl a zamáčkl cigaretu. „To by mi ještě tak scházelo, abych soutěžil s mladším bratrem.“

„Já nejsem žádná trofej, Muldoone.“

„Takhle jsem to nemyslel –“ Pohodil hlavou a opřel se o stůl vedle Ráchel. „Podívej, vadí mi to stejně jako tobě. Myslel jsem si, že si Nick vyšel s nějakou hezkou dívkou, která musí být do půlnoci doma, aby se její taťka nezlobil, a teď zjistím, že se tě pokouší sbalit.“

„To je typické,“ dobírala si ho. „Pro něj to je možná úplně přirozené, že se do tebe zamiloval – alespoň si to myslí. Nemyslíš?“

„Možná.“ Podepřela si hlavu, aby se mohla podívat Zackovi do očí. „Nechci ho zranit.“

„To já taky ne. Můžeš se na chvíli stáhnout a neukazovat se tady – jako jsi to udělala se mnou.“

„Měla jsem hodně práce.“ Důstojně zvedla bradu. „A nemluvíme tady o tobě. V každém případě jsem jeho opatrovnice. Dlouho bych se mu vyhýbat nemohla. Kromě toho byl dnes v noci uvolněný a povídal si se mnou. Kdybych se teď tvářila, že ho ani neznám, všechno by se mohlo pokazit.“

„Nemůžeš se teď na něj vykašlat, Ráchel.“

„Já vím. Musím mu dát najevo, že chci být pouze jeho kamarádka.“

Zack ovinul prsty kolem jejích. „Promluví s ním. Klidně,“ dodal, když se na něj Ráchel zamračila.

„Víš, původně jsem chtěla, abys mi s tím pomohl, ale teď se mi zdá, že by to od tebe nepřijal. Jak bys mu mohl říci, že o něj nemám zájem, když to všechno probíráme za jeho zády?“ Unaveně zavřela oči. „Nemám z toho dobrý pocit.“

„Musela jsi mi to říct.“ Palcem jí přejížděl po prstech. „Jsme v tom společně, rozumíš?“

„Já vím. Ale ty a Nick se teprve dáváte dohromady. Raději bych to s ním chtěla urovnat sama.“ Malý úsměv si začal pohrávat s koutky jejích úst. „Asi bych se ti měla omluvit za to, že jsem na tebe tak vlítla.“

„Aspoň jsi teď tady. Nějak to zvládneme.“ Přitiskl si její ruku na své rty a s potěšením pozoroval, jak jí oči ztmavly. „Můžeš mu to vysvětlit a já zbytek vezmu na sebe. Ostatně nemůžu to dítě obviňovat za něco, co dělám také.“

„Jedno s druhým nemá nic společného.“ Zvedla se ze stolu, ačkoli ji stále držel za ruku.

„To rád slyším. Už je ti lépe?“

Našpulila rty. „Když musím bojovat, cítím se pokaždé lépe.“

„Od té doby, co se známe, se asi musíš tetelit štěstím. Nechtěla bys tady pár hodin počkat, než zavřu bar, vid?“

„Ne.“ Když si to představila, srdce jí začalo bít jako na poplach. Potemnělý, prázdný bar, blues linoucí se z juke-boxu, nikde ani živáčka. „Ne, už musím jít.“

„Dnes v noci mám hodně práce, ale zavolám ti taxíka.“

„Umím si zavolat taxíka sama.“

„Dobře. Ještě chvilku.“ Chytil ji na bocích a posadil ji na stůl. „Chyběla jsi mi,“ zamumlal a opřel se jí o krk.

„Měla jsem hodně práce.“

„Nepochybuju o tom, žeš měla hodně práce.“ Posunul se výš a kousl ji do ušního lalůčku. „Ale jsi velmi tvrdohlavá. To se mi na tobě líbí, Ráchel. Právě teď si nemůžu vzpomenout na nic, co by se mi na tobě nelíbilo.“

Byla to chyba. Byla si tím jistá. „Ty mě chceš jen dostat do postele.“

Svezl se obličejem dolů, až se jeho rty téměř dotýkaly jejích. „Jo...“ Zabořil jí ruce do vlasů, a když se k němu pevně přitiskla, vydechl hlubokým a radostným tónem. „Jakej jsem?“

„Všechno mi jenom ztěžuje.“

„Dobře. To je dobře.“ Nebyl daleko od toho, aby ji jemně položil na stůl a dělal s ní všechny věci, které s mu honily hlavou během několika posledních nocí, kd ležel v posteli sám a myslel na ni. A ona vzdychla. Měk ce a sladce. Toužebně vzdychl a zabořil si tvář do jejích vlasů. „Já si ale umím vybrat místa,“ zamumlal. „Na chodníku se zlodějem v zádech, v kanceláři vedle baru který je plný zákazníků. Když jsem s tebou, začnu se pokaždé chovat jako puberták na zadním sedadle zaparkovaného auta.“

Zatímco ji stále držel – a nic víc dělat nemusel – zjistila, že mu přejíždí prsty ve vlasech, počítá tlukoty srdce a tiskne se na jeho hrud'. A vůbec jí to nevadí...

„Už nejsme děti,“ zamumlala.

„Ne, to nejsme.“ Raději se odtáhl a vzal ji za obě ruce. „Já vím, že to je rychlé, a vím, že to je složité, ale já tě chci. Nedá se s tím nic dělat.“

„Tušila jsem, že se tohle stane, když sem dnes v noci přijdu. A já jsem přišla.“ Zmateně pohodila hlavou. „Nevím, co to říká o mně nebo o nás, ale nejlepší bude, když teď půjdu domů.“

Vzal ji za ruce, a když sklouzla ze stolu, znovu ji sevřel do náruče. „Kam chceš jít?“

Ráchel zavravorala na úzké hranici mezi dráždivou touhou a zdravým rozumem. Představila si, co všechno by mohlo být a v ústech ji vyschlo.

Odsouzení... náhle ji napadlo, co by jejímu vztahu se Zackem asi řekli ostatní.

„Teď vyjdu ze dveří a půjdu domů.“ Když neodpověděl, dlouze a nervózně vydechla. „Prozatím.“

Vzala si bundu a kabelku. Jakmile došla ke dveřím, jeho ruka sevřela její. Ráchel zpanikařila a jediné, na co mohla myslet bylo, že Zack zamkne dveře.

Nedovolila bych to. Pochopitelně, že bych to nedovolila.

Nebo snad ano?

„V neděli,“ řekl pouze.

„V neděli?“

„Udělám, co je potřeba a vezmu si den volna. Chtěl bych, abys ho strávila se mnou.“

Úleva. Zmatení. Radost. Ráchel přesně nevěděla, co cítí. „Ty chceš neděli strávit se mnou?“

„Jo. Rád bych tě vzal do pár muzeí, možná do galerie, prošli bychom se v parku, dali si někde dobrý oběd. Zdá se mi, že většinu času jsme zatím strávili jen ve tmě.“

„Asi máš pravdu, ale já...“ Nenapadlo ji nic, proč by nemohla jít. „Tak dobře. Co kdybys přišel v jedenáct hodin?“

„Budu u tebe.“

Vzala za kliku, otevřela dveře a otočila se na něj. „Chceš jít do muzeí?“ zasmála se. „To mám brát vážně, Muldoone?“

„Mám rád umění,“ odvětil, naklonil se a políbil ji. „A krásu.“

Spěšně vyšla ven. Když došla na roh ulice, aby mohla zavolat taxíka, stále nevěděla, jak má vyřešit záležitost s Nickem. A už vůbec netušila, co si počne s jeho starším bratrem.

ŠESTÁ KAPITOLA

Když přesně v jedenáct hodin v neděli dopoledne zazvonil domovní zvonek, Rachel právě klela. Nasadila si náušnici a zvedla sluchátko. „To jsi ty, Muldoone?“

„Zlato, jsi celá udýchaná. Mám to brát jako poklonu?“

„Pojď nahoru,“ odvětila krátce. „A neříkej mi zlato.“ Zavěsila domovní sluchátko, otevřela tři bezpečnostní zámky a naposledy se na sebe podívala do zrcadla. Zapomněla jsem jednu náušnici! S polohlasným reptáním se rozhlédla po bytě, dokud ji nenašla položenou na kuchyňské lince vedle prázdného šálku kávy.

Mám den volna, sakra. A nechci, aby mě někdo obtěžoval s prací – Zarazilo ji slabé zaklepání na dveře. „Pojď dál, je otevřeno.“

„Těšíš se?“ ozval se Zack místo pozdravu, když vešel dovnitř. Pak zvedl obočí a dlouze se na ni zadíval. Stála uprostřed pokoje a byla překrásná. Měla na sobě hnědou, koženou bundu, krátkou sukni a pánskou modrou hedvábnou košili. Byla naboso a když ji Zack pozoroval při nasazování druhé náušnice – odvěkém intimním ženském úkonu – zjistil, že mu vyschlo v ústech. „Vypadáš nádherně.“

„Díky. Ty taky.“ Ne, on vypadá sexy, pomyslela si. V černých džínsech, tmavě modrém svetru a černé kožené bundě do pasu vypadá zatraceně sexy. *A hezky.* „Podívej Zacku, volala jsem ti, ale mrzí mě, že jsem tě nezastihla.“

„Nějaký problém?“

„Asi před půl hodinou mi volal můj šéf. Pokus o vraždu – mám to na starosti. Stalo se to v Alexově okrsku. Musím toho nešťastníka vidět ještě dneska, abych si zítra ráno mohla promluvit se žalobcem.“ Rozhodila rukama. „Je mi vážně moc líto, že jsem tě nezastihla předtím, než jsi vyšel.“

„To nevádí. Půjdu s tebou.“

„Se mnou? Copak ty si chceš zkazit neděli čekáním na policejní stanici?“

„Vzal jsem si volno, abych mohl být s tebou,“ připomněl jí. „Kromě toho to nezabere celý den, nebo ne?“

„Ne, pravděpodobně by to nemělo trvat déle než hodinu, ale –“

„Tak pojďme.“ Pomohl jí do kabátu a přivoněl si k jejímu krku. „Navoněla ses kvůli tomu lotrovi, nebo kvůli mně?“

Zachvěla se a pak jakoby ledabyly poodstoupila stranou. „Kvůli sobě.“ Zvedla kufřík a držela ho mezi sebou a Zackem jako nějaký bezpečnostní kryt. „Nejdřív musím zajít do kanceláře. Už na toho chlápka máme spis.“

„Dobře.“ Odstrčil kufřík a vzal ji za ruku.

„Pojďme, slečno advokátko.“

Alex si všiml sestry ve chvíli, kdy vešla do policejní stanice. Zazubil se a přišel blíž, aby ji mohl přivítat polibkem. Stačilo, aby vedle ní viděl cizího muže a radost v jeho očích plynule přešla v podezřívavý pohled.

Ráchel, která si stále připínala na klopu vizitku pro návštěvníky, vzhledla. „Alexi. Tebe povolali také?“

„Vypadá to tak. Vy jste Muldoon, že?“

„Ano, strážníku,“ přikývl Zack.

„Detektiv,“ opravil ho Alex. „Oni zatkli LeBecka?“

„Já tady nejsem kvůli Nickovi.“ Ráchel poznala Alexův nepřátelský a agresivní postoj. Choval se tak ke všem chlapcům a mužům, se kterými chodila od svých patnácti let. „Zastupuji Victora Lomeze.“

„To je ten odpornej slizoun,“ řekl Alex a nemohl pochopit, proč ,ten Ir‘ u všech čertů drží v ruce její kufřík. „Vy dva jste se potkali venku na ulici?“

„Ne, Alexi.“ Ráchel mu vzala kávu, kterou nesl. „Zack a já jsme měli dnes něco naplánováno.“

„A copak jste měli naplánováno?“

„Do toho ti nic není.“ Políbila ho omluvně na tvář, aby se dostala dostatečně blízko k jeho uchu a mohla zašeptat „Nech toho“. Odtáhla se a usmála se na Zacka. „Ještě se posad, Muldoone, a jestli chceš, dej si kávu, ale varuju tě, je příšerná. Jak jsem řekla, nemělo by to trvat dlouho.“

„Já mám času dost,“ odvětil a otočil se k Alexovi. „Chcete mě vyslyšet?“

Alexe těšilo, že stojí za policejním pultem, zatímco Zack sedí v křesle, určeném k výslechu svědků. „Tak jak to bylo, Muldoone?“

Zack si ledabyly vytáhl cigaretu. Nabídl Alexovi, a když odmítavě zavrtěl hlavou, zapálil si ji. „Chcete vědět, co dělám s vaší sestrou.“ Vypustil z úst cigaretový dým a zamyslel se. „Jestli jste detektiv, měl byste na to dávno přijít. Je překrásná, je milá. Je laskavá a má nádhernou postavu.“

„Dejte si dobrý pozor, Muldoone.“

„Stanislaski, kdybyste znal Ráchel, věděl byste, že *ona* si na mě dává pozor.“

„A vy si myslíte, že víte, jak na ni?“

„Děláte si legraci? Na světě není jediný muž, který by rozuměl ženám.“ Když si Zack všiml, že se Alex dívá ke dveřím, rozhlédl se kolem. Všiml si obtloustlého, šlachovitého muže s lesklou pletí, kterého vedl policista do zasedací místnosti. „To je on?“

„Jo, to je Lomez.“

Zack vypustil opovržlivě dým z úst a bez okolků zaklel.

Ráchel vzhledla od stolu v zasedací místnosti. „Tak se znovu vidíme, Lomezi.“

Lomez se posadil, ale policisty, který stál vedle, si nevšímal. Potil se. A taky si vzpomněl, že už nejméně čtrnáct hodin nekouřil. „Nepřinesla ste mi teďka žváro?“

„Ne. Děkuji vám, strážníku.“ Ráchel počkala, dokud se za policistou nezavřou dveře a pak si složila ruce přes Lomezovu složku. „Tentokrát jste tomu vážně nasadil korunu, Lomezi. Té ženě, kterou jste napadl, je třiašedesát let. Dnes ráno jsem volala do nemocnice. Doufám, že se vám uleví, když vám řeknu, že se lékařům podařilo stabilizovat její stav – z kritického ke středně těžkému.“

Lomez pokrčil rameny a malými černými očky pokukoval po Ráchel. Nedokázal udržet ruce v klidu. Prsty bubnoval do stolu a nervózně poklepával nohou pod stolem. Na spáncích mu horlivě tepala krev. „Já vám teda něco povim. Kdyby mi hnedka dala kabelu, jak sem jí řek, nemusel sem jí jednu natáhnout.“

„Proboha, Lomezi, vždyť jste pobodal důchodkyni, která měla v kapse dvanáct dolarů. Za to půjdete určitě sedět.“

V ústech měl sucho a nápadně zbledl. „Tak by jí to ani moc nestálo a mohla mi tu ztracenou kabelu dát rovnou. A vy mě sakra dostanete ven. Je to vaše práce.“

„Byl jste zatčen pro pokus o vraždu,“ pravila Ráchel odměřeně.

Lomez se opřel vlhkými dlaněmi o stehna. „Tu starou děvku sem nezabil.“

„Vždyť jste ji třikrát bodl. Byl jste zatčen s nožem a kabelkou v ruce. Zatčení proběhlo hladce, Lomezi, a nemáte nic, co by vám mohlo být k dobru. Nepočítejte s tím, že k vám soudce bude kdovíjak shovívavý. Máte za sebou přepadení, násilnosti, několik vloupání a krádeže.“

„Tenhle zatracenej seznam je mi nanic. Potřebuju kauci.“

„Šance, že by soudce souhlasil s kaucí, je velmi malá. Já teď udělám všechno proto, abyste byl souzený pro pokus o zabití. Vy přiznáte vinu –“

„Co řeknu, je moje věc.“

„To jistě,“ naštvála se. Jen tak se z toho nevyhrabete, Lomezi. Ať udělám cokoli, vězení se nevyhnete. Tentokrát ne. Když se přiznáte k ozbrojenému přepadení, mohla bych to uhrát od sedmi do deseti let.“

Na obočí a rtech ucítil krupěje studeného potu. „K čertu s tím.“

Protože jí přestala docházet trpělivost, sklapla Lomezův spis. „Lepší to už nebude. Spolupracujete, takže bych vás měla ušetřit toho, abyste příštích dvacet let strávil ve vězení.“

Zakřičel na ni, přeskočil stolek a udeřil ji dřív, než mohla uskočit. Shodil ji z křesla na zem a zalehl. „Dostaneš mě ven!“ Stiskl jí rukama hrdlo a řval tak divoce, že si ani nevšiml, že mu Ráchel zařala dlouhé nehty do zápěstí. „Ty jedna děvko, dostaneš mě ven, nebo tě zabiju!“

Nejdříve viděla jen jeho tvář, plnou zloby a zuřivosti. Pak se jí před očima objevily červené tečky. Protože se začala dusit, vymrštila se a vší silou ho praštila do nosu. Jeho krev jí postříkala celý obličej, ale on ji sevřel ještě pevněji.

V uších jí zněl řev a nadávky, které na ni křičel. Když se pod ním vzpínala, červené tečky změnily barvu na tmavě šedou.

Konečně mohla natáhnout bolavým a pálicím hrdlem vzduch do plic. Někdo zoufale volal její jméno, zvedl ji a pevně držel. Zdálo se jí, že cítí vůni moře a pak omdlela.

Náhle ucítila chladivé prsty na tváři. To je nádhera! Když pevné ruce sevřely její drobné dlaně, cítila se už mnohem bezpečněji. Krátce povzddechla. Pak pocítila ostrou a pálivou bolest.

Ráchel zamžourala očima. Matně rozeznala dva obličej, které se nad ní skláněly. S námahou zvedla ruku a dotkla se Zackovy tváře a pak Alexovy. „Jsem v pořádku,“ zašeptala chraptivě. Krk měla posázený velkými a tmavými modřinami.

„Jen zůstaň pěkně ležet,“ zamumlal Alex ukrajinsky a hladil ji po hlavě, která se stále mírně třásla. „Chtěla by ses napít?“

Přikývla. „Ráda bych se posadila.“ Když se rozhlédla po pokoji, zjistila, že leží na pohovce v kanceláři policejního náčelníka. „Kde je Lomez?“ zeptala se, když srkala vodu z papírového kelímku.

„V kleci, kam patří.“ Alex si dřepł, aby se mohl dívat Ráchel do očí. Stále mluvil ukrajinsky, líbal ji na obočí, tváře a pak se posadil na paty, aby ji mohl držet za ruku. „Jen odpočívej. Sanitka tu bude za chvíli.“

„Nepotřebuju sanitku.“ Protože z jeho pohledu vycítila jasný nesouhlas, pohodila hlavou. „Vážně.“ Podívala se na sebe a zjistila, že má roztrženou košili. Je zničená, pomyslela si smutně. Košile a kožená sukně byly potřísněné od krve. „To je jeho krev, ne moje,“ poukázala významně.

„Rozbila jsi mu ten jeho slizkej nos, Ráchel,“ odsekl Alex.

„Jsem ráda, že jsem chodila do kurzů sebeobrany.“ Když začal klít, chytla ho za ruku. „Alexi,“ začala horlivě. „Víš co to pro mě znamená, když vím, že takhle riskuješ život ve dne v noci?“

„Neházej to na mě,“ odvětil nazlobeně. „Ten bastard tě málem zabil. Museli jsme na něj být tři, abychom ho od tebe odtrhli!“

Ted' na to nechtěla myslet. Nedokázala to. „Udělala jsem chybu.“

„Ale ano,“ trvala na svém. „Ale problém je v tom, že nedokážeme změnit to, jací jsme. A ted' odvolej sanitku a něco pro mě udělej.“

Alex se zhluboka nadechl a vyplivl ze sebe jakousi ukrajinskou nadávku. Musela se nad tím pousmát. „Rozhodně nejsem větší osel než ty. Musím zavolat do kanceláře. Ted' už Lomeze zastupovat nebudu.“

„To bych, k čertu, řekl, že nebudeš.“ Přestože si ulevil, stále nebyl spokojený. Jemně se dotkl prsty modřin na její tváři. „Ten půjde ke dnu, Ráchel. Já už se postarám, aby šel za tohle ke dnu, když už za nic jinýho. Ty ani nikdo jiný s tím víc nesvede.“

„O tom rozhodnou až soudy.“ Roztřeseně se postavila na nohy. „A mamce a tat'kovi nepovíš ani slovo.“ Když neodpověděl, zvedla obočí. „Jestli to uděláš, řeknu jim o tvém posledním zatčení, při kterém jsi prošel dvojítm oknem.“

„Běž domů,“ odpověděl a vzdal to. „Trochu si odpočiň.“ Otočil se od ní, aby si mohl prohlédnout Zacka. Protože Zack byl jedním ze tří mužů, kteří odtrhli Lomeze do Ráchel, změnil na něj trochu názor. Alex byl policistou natolik dlouho, aby na člověku poznal vražedné úmysly a viděl je v pohledu Žáčkových očí. Myslel si, a to správně, že by si Zack s Lomezem poradil po svém, kdyby se v tu chvíli nevěnoval Ráchel a nechlácholil ji v náručí.

„Dovedeš ji domů.“ Nebyla to otázka.

„S tím počítej,“ odpověděl, když je Alex propustil.

Přestože se Ráchel celá třásla, pokusila se na rtech vykouzlit malý úsměv. „Zveš mě na schůzku?“

Pevně stiskl čelist a díval se na její roztrženou košili. „Můžeš jít?“

„Samozřejmě že můžu jít.“ Aspoň doufala. Malé semínko, které svou zlostnou otázkou zasel, ji pomohlo dostat se přes celou místnost. „Podívej, je mi vážně líto, že se to dneska všechno pokazilo. Nemusíš –“

„Můžeš pro mě něco udělat?“ zeptal se, vzal ji za ruku a odvedl přes policejní místnost. „Už nemluv.“

Chtěla mu říct, že přece *nemusí jet* taxíkem k ní domů, když je to jen *několik* bloků, ale nakonec ho poslechla. Zdálo se jí, že je lepší, když nic neříká.

Za chvíli už budu sama, připomněla si. Pak se můžu třást a naříkat, jak se mi bude chtít. Ale plakat před Žáčkem nebudu. Ani před nikým jiným.

S opileckým třesem se vypotácela z taxíku na chodník. Mírný šok, usoudila. To přejde. „Díky,“ začala. „Omlouvám se...“

„Vezmu tě nahoru.“

„Podívej, už jsem ti zničila ráno. Není nutné, aby –“ Ale on už ji napůl nesl ke dveřím.

„Neřekl jsem ti, abys byla zticha?“ Otevřel kufřík a začal hledat klíče od bytu. Zlost jím otrásala tak, až se mu chvěly prsty. Copak neví, že vypadá tak bledě?

Dotáhl ji ke dveřím, do výtahu a prstem zmáčkl knoflík.

„Nechápu, proč tolik blázníš,“ reptala, zatímco se jí tvář zkřivila bolestí, protože polkla. „Ty jsi přišel o pár hodin volného času, ale víš kolik jsem dala za tohle oblečení? A to jsem ho měla na sobě jen dvakrát.“ Zatímco ji táhl přes halu ke dveřím bytu, vhrkly jí do očí slzy, ale ona jen nazlobeně zamrkala očima. „Plat advokáta ex-effo totiž není dvakrát královský.“ Když otevřel dveře, třela si ledově studené ruce o sebe, aby se zahřála. „Musela jsem celý měsíc jíst jogurty, abych si to mohla dovolit, a to ještě se slevou. Dokonce mi jogurty ani nechutnají.“

Ukápala první slzička. Otréla si ji rukou, když vešla dovnitř. „I kdybych si je dala vyčistit, stejně bych je nemohla nosit potom, co –“ Propukla v pláč, ale okamžitě sebrala všechny síly k tomu, aby se vzpamatovala a uklidnila.

„Jen klid.“ Vypustila z úst to, o čem si myslela, že je pomalý a opatrný výdech. Zabolelo to. „Dovedl jsi mě domů. Jsem ti za to moc vděčná, ale teď už běž domů.“

Odhodil kufřík stranou a opatrně ji pomohl sundat kabát. „Sedni si, Ráchel.“

„Já si nechci sednout.“ Druhá slzička. Už to nedokázala zastavit. „Ráda bych teď byla sama.“ Když propukla v pláč, skryla si obličej do dlaní. „Ach bože, chtěla bych být sama.“

Vzal ji do náruče a odnesl na pohovku. Uvědomil si, že se chvěje po celém těle, cítil horké slzy na krku. Přestože uvnitř stále pociťoval zlobu a strach, snažil se být jemný a ohleduplný. Když se k němu přitulila, zavřel oči a snažil se ji ukonejšit nepodstatnými slovy, která pokaždé zabírala.

Pláče silně, uvědomil si bolestně. Mocně se třásla, ale brzy se ovládla a uklidnila. Nesnažila se ho odstrčit. Kdyby snad chtěla, stejně by jí to nedovolil.

„Krucí.“ Když měla nejhorší za sebou, vyčerpaně položila hlavu na jeho rameno. „Řekla jsem ti, abys šel pryč.“

„Na něčem jsme se dohodli, pamatuješ? Celý den strávíš se mnou. Vyděsilo mě to.“

„Mě taky.“

„A kdybych teď odešel, musel bych se tam vrátit, najít toho zkurvysyna a rozsekat ho na kusy.“

Přestože mluvil klidně a tiše, jeho slova vyzněla dvakrát tak hrozivěji, než kdyby křičel. „Tak to bys tady měl radši chvíli zůstat a počkat, než se uklidníš. Já jsem vážně v pořádku,“ přesvědčovala ho, i když nechala hlavu opřenou o jeho rameno. „Byla to jen reakce na to všechno.“

Hluboko uvnitř stále cítil zlobu a hněv, připomínající plovoucí kru na hladině ledového oceánu.

„Možná že to je jeho krev, Ráchel, ale tohle jsou zaručeně tvoje modřiny.“

Zamračila se a lehce si prsty ohmatala tvář.

„Je to moc špatné?“

Musel se pousmát.

„Páni, nevěděl jsem, že jsi tak ješitná.“

Naježila se jako kočka a odtáhla se tak, aby se na něj mohla zamračit. „To nemá s ješitností co dělat. Ráno mám slyšení a nechci všem vyprávět, co se mi stalo.“

Jemně ji chytil za bradu a naklonil hlavu na stranu.

„Teď zapomeň na zítřek.“ Dotkl se jejích rtů a prsty přešel po modřinách, až se jí srdce zastavilo a začalo bít nepravidelně jako špatně natažené hodiny. „Máš čaj? A med?“

„Asi ano. Proč?“

„Když jsi nechtěla jít do nemocnice, budeš se muset spokojit s Muldoonovou první pomocí.“ Přenesl ji na postel. „Nikam nechod.“

Protože ji pláč dostatečně unavil, neprotestovala. Když se Zack za pět minut vrátil z kuchyně s šálkem horkého čaje, už dávno spala.

Probudila se znavená a malátná. V krku jí páliło, jako by jí tam někdo rozdělal oheň. Protože v pokoji bylo šero a naprostý klid, chvíli jí trvalo, než se zorientovala a pochopila, kde je. Opřela se o lokty a zjistila, že někdo zatáhl závěsy. Kolem ramen měla ovínutý světlý pléd, který jí před lety uháčkovala maminka.

Lehce zasténala, odhodila pléd na stranu a vstala. Zase na nohou, pomyslela si spokojeně.

Zdalo se jí, že by potřebovala vypít velký sud vody, aby uhasila plameny v ústech. Promnula si dlaněmi oči a doklopýtala do kuchyně.

„Co tady k čertu děláš? Myslela jsem, že jsi odešel.“

„Ne.“ Otočil se a zamíchal obsah hrnce na sporáku.

„Zavolal jsem Riovi, aby sem poslal trochu polévky. Myslíš, že by sis už trochu dala?“

„Zkusím to.“ Přitiskla ruku na břicho. Měla pořádný hlad, ale nevěděla, jak se jí podaří dostat něco do žaludku přes sálající hrdlo. „Kolik je hodin?“

„Asi tři.“

Spala jsem skoro dvě hodiny, napadlo ji.

„Nemusel jsi pro mě nic připravovat.“

„Když nebudeš tolik mluvit, krk se ti dříve zahojí. Pojd', sem a posad se.“

Jakmile ucítila vůni polévky, začaly se jí sbíhat sliny. Roztáhla závěsy a sedla si na malý stoleček u okna. S odporem vzala do ruky bundu a odhodila ji stranou. Až se najím výborné Riovy polévky, osprchuju se a převléknu, usmyslila si, když přišel Zack s talířem horké polévky.

„Díky.“ Všimla si, že stočil pohled na pohozenou bundu, v očích se mu znovu objevila zloba, ale pak se uklidnil.

„Zatímco jsi spala, podíval jsem se na tvoje desky. Vadilo by ti, kdybych nějakou pustil?“

„Ne, vůbec ne.“

Ráchel zamíchala lžící polévku, zatímco Zack pustil v přehrávači starou desku B. B. Kinga. „A pak že nemáme nic společného.“

Ulevilo se jí, když Zack nezačal znovu mluvit o nehodě, a usmála se. „Ukradla jsem ji Michailovi. V hudbě má skvělý vkus.“ Jakmile se Zack posadil naproti ní, pustila se s chutí do jídla. „Ta polévka je báječná. Co v ní je?“

„Nikdy jsem se neptal. Rio to nechtěl prozradit.“

„Já už ho nějak přesvědčím. Moje matka by jistě ráda ten recept dostala.“ Napila se čaje. Po prvním doušku se jí oči rozšířily překvapením.

„Med jsem nenašel,“ ozval se Zack měkkým hlasem. „Ale měla jsi tu koňak.“

Ještě jednou si podezíravě lokla. „Mělo by to spolehlivě otupit nervová zakončení.“

„To je účel.“ Natáhl se přes stůl a sevřel její dlaň ve své. „Už je to lepší?“

„Cítím se mnohem lépe. Je mi vážně moc líto, že jsem ti zkazila neděli.“

„Mám ti znovu připomínat, že máš být zticha?“

Na tváři se jí objevil malý úsměv. „Vypadá to, že nejsi tak špatný chlap, Muldoone.“

„Možná že jsem ti měl přinést tu polévku dřív.“

„Polévka mě postavila na nohy.“ Nabrala lžící další sousto.

„Byl to pěkně těžkej případ. Myslím, že bys neměla být pokaždé tak tvrdá.“

„Většinou to funguje.“ Znovu se napila čaje s koňakem. „Nechtěla jsem plakat před Alexem. Už takhle se o mě bál.“ Rty se jí našpulily. „Víš přece, jaké to je mít mladšího sourozence, který nechce poslouchat.“

„Myslíš, když máš sto chutí praštit s ním hlavou o zed’?“

„Takže, ať se to Alexovi líbí, nebo ne, umím se o sebe postarat. Nick to také dokáže, až přijde ten správný čas.“

„Nick není jako ten dotěra dneska,“ pronesl Zack měkkým hlasem. „Nikdy by se tak nechoval.“

„To jistě ne.“ Soustředěně odsunula talíř na stranu. Tentokrát vzala za ruku ona jeho. „Takhle nesmíš nikdy přemýšlet. Poslouchej mě. Dva roky je vidím odcházet a přicházet. Někteří z nich nemají úctu před ničím, jako Lomez. Jiní jsou zoufalí a zmatení a skončí na ulici, nebo se přidají k pouličním gangům. Když s nimi delší dobu pracuješ, dokážeš přesně určit, kdo kam patří. Nick se cítí bezbranný a jeho sebevědomí je na nule. Stal se součástí gangu jenom proto, že potřeboval někam patřit, kamkoli. Teď má tebe. Ať už se chová jakkoli, stojí o tebe. On tě potřebuje.“

„Možná. Ani mi neřekne, jaké to bylo s mým otcem, když jsem tady nebyl.“

„Poví ti to, až na to bude připraven.“

„Můj otec nebyl tak špatný, Ráchel. Nikdy by nemohl být zvolený otcem roku, ale – kruci.“ S odporem vypustil vzduch z úst. „Byl to drsnej irskej zkurvysyn, kterej chlastal jako duha, a nikdy se neměl vrátit z armády. Jednal s námi, jako bychom byli posádka mladých zelenáčů na potápějící se lodi. Křičeli jsme a doprošovali se, ale nepomáhalo to. Nikdy jsme se neshodli na jediný zatracený věc.“

„To už tak v rodinách chodí.“

„Nikdy se nevzpamatoval ze ztráty mojí matky. Když zemřela, byl na lodi v Tichém oceánu.“

Což znamená, že Zack byl tehdy sám s matkou. Malé a opuštěné dítě. Její prsty pevně sevřely jeho.

„Vrátil se a málem zešílel. Rozhodl se, že ze mě udělá muže. Pak přišli Nadine s Nickem a já jsem byl dost starý na to, abych šel vlastní cestou. Dalo

by se říct, že jsem opustil loď. A tak se snažil udělat muže – jak si myslel, že to bude nejlepší – z Nicka.“

„Dáváš si vinu za něco, co nemůžeš změnit. A co jsi nemohl změnit.“

„Pamatuju si na první rok, když jsem se vrátil z moře. Otec byl tak slabý. Nic si nepamatoval, šel ven, ale ztratil se. Nenašel cestu domů. Kruci, já vím, že Nick začal dělat lumpárny, ale měl jsem jen jedny ruce. Musel jsem se starat o otce, dívat se, jak umírá, a snažil se držet bar nad vodou. Nick se v tom všem nějak ztratil.“

„Vždyť jsi ho znovu našel.“

„Sakra, nechtěl jsem tě tím zatěžovat.“

„To je v pořádku. Ráda vám oběma pomůžu.“

„Už jsi nám pomohla. Dáš si ještě polévku?“

„Ne, díky. Vážně mi to moc pomohlo.“ Chtěl jí toho říct víc. Mnohem víc. Chtěl ji znovu držet v náruči a cítit, jak si položila hlavu na jeho rameno. Chtěl si sednout a znovu se na ni dívat, jak spí na pohovce.

„Myslím, že to tady uklidím a půjdu domů. Asi bys ráda byla sama.“

Zamračila se na něj, když vešel do kuchyně. Chtěla jsem být přece sama, nebo ne? Tak proč přemýšlím nad tím, jaké by to bylo, kdyby tady zůstal?

„Podívej.“ Vstala od stolu a vešla za ním do kuchyně. Právě vyléval zbytek polévky do nádoby. „Ještě je brzy. Mohli bychom zachránit část dne.“

„Potřebuješ si odpočinout.“

„Už jsem odpočívala.“ Protože si připadala hloupě, položila špinavé talíře do dřezu a pustila teplou vodu. „Možná že bychom stačili alespoň jedno muzeum nebo odpolední koncert. Nechci, abys po mě musel celý den jenom uklízet.“

„Přestaneš se už strachovat o můj volný den?“ Zack zaklapl nádobu a uložil ji do lednice. „Já jsem šéf, pamatuješ? Můžu si vzít další den volna.“

„Dobře.“ Ráchel zavřela vodu. „Takže se uvidíme.“

„Páni, tebe to ale vzalo.“ Položil dlaně na její záda a jemně masíroval ramena. „Nedělej si z toho hlavu, zlato. Když se to vezme kolem a kolem, vůbec jsem se dnes nenudil.“

Postaráš se o sebe sama? Mohl bych zavolat policistu, aby tady s tebou zůstal.“

„Ne, jsem v pořádku.“ Zatímco se rukou chytila rohu kuchyňské linky, zůstala očima viset na stěně. „Děkuju za první pomoc.“

„Bylo mi potěšením. Možná že bychom mohli tenhle týden zajít někam na večeři.“

Pevně stiskla rty. Masíroval jí záda tak, až se jí chtělo křičet.

„Jistě. Podívám se do diáře.“

Otočil ji k sobě. Nevěděl, jestli se k němu přitiskla, nebo jestli ji objal sám, ale náhle ji držel v náruči. Její rty se dotkly jeho. „Zavolám ti.“

„Dobře.“ Jakmile se polibek prohloubil, zavřela oči.

„Brzy.“ Zatímco se k němu přitiskla, cítil, jak mu v plicích dochází kyslík.

„Hm – hmm...“ Když si jemně pohrával jazykem s jejím, sladce a krátce vydechla.

Odklonil se od ní, aby ji mohl lehce kousat na bradě. „Ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Já neodcházím.“

„Já vím.“ Její paže se mu důvěrně ovinuly kolem krku a on ji zvedl. „Je to jen přitažlivost.“

„Správně.“ Snažil pamatovat na modřiny a zasypal její tváře drobnými, měkkými polibky.

„O nic nejde.“ Zachvěla se a jemně ho kousla do krku. „Nemůžu si dovolit žádný vztah. Mám plány do budoucna.“

„O nic nejde,“ souhlasil, zatímco mu krev pulzovala v hlavě a bedrech. Otevřel dveře, a když se tváří v tvář ocitl ve skříni, zaklel. „Kde je, k čertu, ložnice?“

„Cože?“ Rozhlédla se kolem a zjistila, že ji odnesl z kuchyně. „Tady je to. Pohovka...“ Kousla ho do ucha. „Je rozkládací. Mohla bych...“

„Nevadí,“ dokázal si poradit a něžně ji položil na koberec.

SEDMÁ KAPITOLA

Roztrhl jí košili. Když chytil kus látky mezi prsty a zuřivě trhal, nebyla to jen vášeň. Už se nemohl dívat na sytě modrou látku, která byla potřísněná od krve.

Jakmile slyšel zvuk trhaného hedvábí, jeho touha se rozhořela tím nejsilnějším plamenem.

„Když jsem tě poprvé uviděl...“ vydechl, „od první chvíle jsem chtěl tohle. Chtěl jsem tebe.“

„Já vím. Je to bláznivé,“ odvětila přes jeho ústa. „Sílené.“ Zachvěla se, když stáhnul ramínka krajkového živůtku a nahradil je netrpělivými polibky.

„Jsi neuvěřitelná.“

Hrdě se usmála nad tou poklonou a mírně se zaklonila, když jeho hltavé a hrubé dlaně uvěznily její poprsí. A pak se jeho horká a nenasytá ústa přitiskla na její a sála a pátrala uvnitř její skuliny s touhou, které nechtěla, ani nemohla odolat. *Pospěš si*, znělo jí v hlavě, *pospěš si*, *pospěš si*, a nehty se mu zaryla do boků, když mu svlékala svetr přes hlavu.

Pokožku měla horkou, jako by celý den ležela na rozpáleném slunci. Když ucítila jeho rty na svém bijícím srdci, zabořila mu dychtivé dlaně do vlasů a přitáhla se k němu ještě blíže. Chtěla toho víc. Přestože bouře uvnitř ní dosahovala téměř vrcholu, šla naproti novým vlnám vzrušení, plakala radostí a stále žádala víc.

Položila dlaně na jeho široká ramena, zatímco sklouzl dolů a způsobil stovky malých výbuchů vášně, když líbal její tělo. A pak pospíchal rychle zpátky, aby jí tvář utopil v záplavě polibků.

Nedokázal se zastavit. I když si ve svých fantaziích představoval, jak se s ní pomalu miluje na velké posteli, nemohl si teď pomoci. Přitahovala ho. Byl jí posedlý.

Strhl jí sukni z boků tak prudce, až knoflík brknul o podlahu. Zdálo se mu, že by zešílel, kdyby z ní všechno neserval. Kdyby ji neviděl celou.

Jako v poblouznění jí svlékal kousek po kousku punčochy, zakončené tou nejjemnější krajkou. Když jí prsty přejížděl po vnitřních stranách stehén, zdálo se mu, že slyší z jejích úst vysilující vzdech. Chtěl se zastavit, ale nedokázal to. Klekl si mezi její nohy a kochal se pohledem na její zlaté, nahé a štíhlé tělo, na rozevláté vlasy kolem obličeje, na oči, které žárem ztmavly.

Zvedla se, protože v zoufalé touze nedokázala čekat. Vášnivě přitiskla své rty na jeho a zasunula prsty do jeho džínů.

Sopka, kterou si možná kdysi představoval, vybuchla po prvním doteku. Její tělo se chvělo mocnými otřesy, stejně jako jeho. Zdálo se mu, jako by spolu padali volným pádem. Jeden s druhým se oddali touze, nacházeli ji a ztráceli, jako když člověk dýchá, jako když moře spřádá vlny. Utápěl ji v objetí a chtěl jí dát sebe.

Ráchel obtočila nohy kolem jeho beder a pustila jej dovnitř.

Slyšela, jak mocně vzdychl a zasténal. Všimla si jeho očí, které ztmavly a získaly kobaltový nádech. Dlouze se na ni zadíval, když se k ní přisunul ještě blíží. Meč vklouzl do pouzdra. Pak se začal pohybovat a ona s ním. Ztracena ve víru vášně, neslyšela nic kromě tlukotu vlastního srdce.

„Čím jsou starší,“ zamumlala Ráchel o několik chvil později.

„Hm?“

Zvedla jednu Zackovu ruku a s pobaveným výrazem sledovala, jak bezvládně letí na koberec. „Tím hůře dopadnou.“ Překulila se a opřela lokty o jeho hrud. Dýchal pomalu – nějakým tajemným způsobem – přestože měl oči stále zavřené. Trvalo dlouho, než se poprvé pohnul.

„Vypadáš, jako bys běhal hodinu někde na stadionu.“

Jeho rty se sešpulily. „Úplně jsi mě zničila, zlato.“

Čistě z principu ho kousla do ramene. „Neříkej mi ‘lato’. Ale když už jsi o tom začal, taky jsi nebyl špatnej.“

Otevřel jedno oko. „Nebyl špatnej? Vždyť jsem tě málem roztavil.“

Má pravdu, přiznala v duchu, ale nechtěla, aby zpychl. „Já říkám, že vládneš jistým nezvykle přitažlivým stylem.“ Prstem brouzdala dolů po jeho hrudi. „Ale pravda je, že jsem tě musela vést,“ dodala a s potěšením zjistila, že otevřel i druhé oko. „Ne že by mi to vadilo. Stejně jsem neměla dnes odpoledne co dělat.“

„Tys mě musela vést?“

„To bylo jen takové přirovnání.“

„Chceš mě znovu vést? Třeba na stadion?“

Nevinně zamrkala řasami. „Kdykoli, kdekoli.“

„Teď a tady.“ Smála se, když ji převalil na záda, ale pak náhle zasyčela bolestí, protože prsty zavadil o modřiny na krku. „Krucí,“ ulevila si.

„Promiň,“ vystrašeně odskočil a zaklel.

„Zacku, no tak.“ Usmála se, protože chtěla, aby se znovu uvolnil. „Jen jsem si dělala legraci.“

Otočil jí hlavu, aby se blíže podíval na modřiny na tváři. „Měl jsem ti na to dát led. Neporanil ti kůži, ale...“

Cítila, jak se mu do ramen vlévá napětí. „Podívej, pocházím ze silného rodu. Zažila jsem se svými bratry už horší věci.“

„Kdybych ho jednou dostal do ruky –“

„Přestaň.“ Položila dlaně na každou stranu jeho tváře.

„Neříkej nic, čeho bys mohl později litovat. Nezapomeň že jsem advokátka.“

„Nebudu toho litovat.“ Protože seděla vedle něj, vytáhl ji nahoru. „A nebudu litovat toho, co se stalo – kromě nepopsatelného stylu.“

„Podívej, jestli nerozumíš vtipu, tak se to nauč.“

„Počkáš ještě chvíli, než mě praštíš, vid’?“ Rukou jí sčísl vlasy dozadu a ještě jednou dlouze políbil. „Nechtěl jsem tady zůstat. Dnes ne. Nichtěl jsem se s tebou milovat, potom, co tě málem uškrtil.“

„Nikdo mě –“

„Moc nescházelo. Víš, že jsem tě moc chtěl, Ráchel. A taky jsem to, k čertu, neskrýval. Ale teď se mi zdá, že jsem využil toho, že jsi byla našťvaná a bezbranná.“

„Nedělej ze mě blázna, Muldoone. A neurážej mě.“

„Jen se ti snažím říct... možná že jsem měl rozložit tu pitomou pohovku místo toho, abychom se milovali na zemi. Roztrhl jsem ti košili.“

„Jsi za to na sebe pyšný?“

Odhodil blůzu na stranu. „Jo. Počkám, jestli si neoblékneš jinou. Pak bych ji z tebe mohl znovu strhat.“

Kousla se do spodního rtu, ale oči se jí smály.

„Tyhle šaty byly už stejně zničené. Příště ti to budu muset naučtovat.“

Zakuckal se veselým smíchem a prstem jí rozkýval náušnici. „Jsem do tebe blázen.“

Srdce jí divoce poskočilo. „Nechtěj mě rozplakat.“

„Blázen,“ zopakoval a všiml si, že jí tváře lehce zrudověly. „Už jsem ti řekl, že mě tvoje tělo dokáže dokonale rozdivočit?“

Tohle se jí líbilo mnohem víc. „Ne.“ Naklonila hlavu. „Proč jsi mi to neřekl?“

„Od hlavy až k patě,“ dodal a nechal svoji ruku, aby mluvila za něj. Od přídě na zad. Od levoboku na pravobok.“

„Ach, bože.“ Vyčerpaně si povzdechla a otrásla se.

„Slané řeči.“

Přiblížila se k němu a otírala se rty o jeho.

„Řekni mi něco, námořníku.“

„Ano.“

„Která část je žád?“

„Ukážu ti to.“ Velmi jemně se dotkl rty modřin na jejím krku. „Miláčku, měli bychom tu pohovku rozložit dřív, než se nám to znovu vymkne z rukou.“

„Dobře.“ Když se dotkl mozolnatým prstem vnitřní strany jejích prsou, zdálo se být na tom gestu něco neuvěřitelně erotického. „Jestli chceš.“

I když ta myšlenka měla své výhody, zdálo se, že pohovka stojí až příliš daleko. „Nebo s tím můžeme počkat. Já ti něco řeknu. Jakmile začneš mluvit ukrajinsky, okamžitě zapomenu, že jsem na zemi. A slibuju, že udělám všechno proto, abys na to taky zapomněla.“

„Proč bych měla něco říkat ukrajinsky?“

„Protože mě to přivádí k šílenství.“

Zaklonila hlavu. „Chceš, abych ti něco řekla?“

„Hm, hm.“ Jazykem jezdil v pomalých kruzích kolem jejích rtů. „Prosím, řekni něco.“

Po malém povzdechu obtočila ruce kolem jeho krku. Zašeptala mu cosi do ucha, pak se zakuckala smíchy a zasténala.

„Co to znamenalo?“ doprošoval se, zatímco ji kousal do ramene.“

„Stačí ti volný překlad? Řekla jsem, že jsi nadutý a tvrdohlavý hlupák.“

„Hm... víš určitě, žeš mi neřekla, jak moc po mě toužíš?“

„Ne. To jsi řekl ty.“

Když mu to řekla, držel ji už dávno ve své náruči.

Už byla tma, když si ji k sobě přitiskl. Nakonec se jim podařilo rozložit pohovku, na které teď leželi zavinutí v přikrývkách. Odpoledne se stalo večerem, večer nocí.

„Rád bych tady zůstal,“ zašeptal Zack. v „Víš, že to nejde. Ještě je brzy na to, abys nechal Nicka samotného přes noc.“

„Kdyby tak bylo všechno jinak...“ Kruci, nečekal jsem, že to bude tak těžké. „Rád bych tě vzal ke mně domů. Rád bych s tebou večer usínal a ráno se probouzel.“

„Ještě na to není připravený.“ Nevěděla, jestli je na to připravená sama. „Dokud to s ním musím urovnat a všechno mu vysvětlit, bylo by asi nejlepší, kdyby nevěděl, že my dva...“

Co my dva? Otázka proběhla každému hlavou. Ani jeden neodpověděl.

„Máš pravdu.“ Matrace zaskřípala, když se posunul.

„Ráchel, rád bych tě znovu viděl. A nemusí to být v posteli.“ Něžně jí přejížděl po křivkách tváře. „Ani na zemi.“

„Chtěla bych být s tebou.“ Prsty se dotkla jeho dlaní.

„Jo.“ Skoro si tím byl jist. „Mohl bych si vzít volno ve středu. Co kdybychom zašli na večeři?“

„Ráda půjdu.“ V pokoji se znovu rozhostilo ticho, dokud si nepovzdechla. „Už bys měl radši jít.“

„Já vím.“

„Možná že byste mohli s Nickem přijít v neděli k mým rodičům na oběd. Už jsme o tom mluvili, pamatuješ?“

„To by bylo skvělé.“ Znovu ji políbil a polibek se prohluboval a prohluboval. „Ještě jednou.“

„Ano.“ Objala ho. „Ještě jednou.“

Ráchel si přehodila telefonní sluchátko z ruky do ruky, naškrábala pár poznámek do pracovního bloku a nejistě pohlédla na navršené spisy na stole.

„Ano, paní Macettiová, já vám rozumím. Potřebovali bychom pro vašeho syna několik důvěryhodných svědků. Vašeho kněze, možná učitele.“ Zatímco naslouchala rychlé a lámané angličtině, přemýšlela, jestli někdo ze spolupracovníků pochopí její prosebný pohled a přinese jí šálek horké kávy. „To vám zatím nemůžu říct, paní Macet-liová. Máme velkou šanci získat podmíněčný trest nebo zkušební lhůtu na svobodě. Ale skutečnost, že jel v ukradeném autě...“

Odtrhla z bloku papír a pečlivě složila stránku, kterou právě popsala. „Hm, hm. Asi těžko někoho přesvědčíme, že váš syn nevěděl o tom, že auto bylo ukradené. Ale zámky byly vypáčené a motor ještě teplý, paní Macettiová.“ Spokojeně se usmála nad tvarem papírového letadla a vyhodila ho ven ze dveří. „Věřím, že to je hodný chlapec, paní Macettiová.“ Ráchel zvedla oči v sloup. „Špatní kamarádi, ano. Doufejme, že po téhle zkušenosti se už nebude s Hombres scházet. Paní Macettiová. Paní Macettiová,“ snažila se Ráchel znít pevně. „Dělám všechno, co je v mých silách. Snažte se být optimistická a uvidíme se příští týden u soudu. Ne – ne, vážně. Zavolám vám. Ano, slibuji. Na shledanou. Jistě, spolehněte se. Na shledanou.“

Ráchel zavěsila telefonní sluchátko a opřela si hlavu o stůl. Desetiminutový rozhovor se zoufalou matkou šesti dětí byl stejně vyčerpávající jako den strávený u soudu. „Těžkej den?“

Když Ráchel zvedla hlavu, spatřila ve dveřích Nicka.

V jedné ruce držel papírové letadlo a v druhé obrovitý papírový kelímek s kávou.

„Těžkej měsíc.“ Očima spočinula na kelímku, ze kterého se linula pára. „Neříkej, že to je káva.“

„Slabá, bez cukru.“ Vešel dovnitř a podal jí kelímek. „Tvoje zpráva zněla vážně zoufale.“ Jakmile se napila prvního doušku, zazubil se. „Procházel jsem halou a narazilo mi to do hrudi. Krásný tvar.“

Znovu se napila a během chvilky cítila, jak jí kofein začal pumpovat v celém organismu. „Co pro tebe můžu udělat, když už jsi mi zachránil život?“

„Jen jsem se tady potloukal. Myslel jsem si, že bychom mohli zajít někam na oběd.“

„Je mi líto, Nicku.“ Ukázala rukou na hromadu spisů na stole. „Utápím se v práci.“

„Oni tě nenechají ani najíst?“ Protože se mu líbilo, pozorovat ji v právnícké kanceláři, vyhoupl se na kraj stolu.

„Občas nám sem hodí nějaké syrové maso.“

Panebože, on se mnou flirtuje, uvědomila si v hrůze. Ráchel si poměřila spisy, které ležely před ní na stole, a v duchu počítala, kolik času jí zbývá na každý ze šesti případů, které si musí projít předtím, než se sejde se žalobci. Bude to těsné. „Vlastně jsem s tebou chtěla mluvit, jestli budeš mít chvílku.“

„Dnes pracuju od šesti večer do dvou, takže mám spousty času.“

„Nicku,“ začala a pak krátce zaváhala. „Posad’ se.“ Když se posadil na otlučenou kancelářskou židli, sedla si za stůl. „Máme za sebou tři týdny. Ráda bych věděla, jak se cítíš.“

„Cítím se skvěle.“

„Zanedlouho půjdeme zpátky před soudkyni Beckettovou a je velmi pravděpodobné, že ti udělí podmínečné propuštění – pokud mezitím nevyvedeš nějakou hloupost.“

„Nic takového se nestane.“ Židle bolestně zaskřípala, když se zaklonil dozadu. „Nestojím o to, abych šel do vězení.“

„To ráda slyším. Soudkyně Beckettová se tě může zeptat na plány do budoucna. Už bys o tom mohl začít přemýšlet, jestli bys rád zůstat u Zacka natrvalo.“

„Natrvalo?“ Vyzývavě se zasmál. „O tom nic nevím. Nejspíš budu chtít vlastní byt a tak. Zack a já... no dobře, možná se to trochu zlepšilo, ale pořád mě omezuje. Ani bych si nemohl k sobě nahoru pozvat dívku, když by se mohl kdykoli objevit ve dveřích,“ zadíval se svýma zelenýma očima na Ráchel. „Víš, co myslím?“

Otevřel se, pomyslela si a snažila se toho využít. „Máš dívku?“

Kouzelně se na ni usmál. „Více mě zajímají ženy. Ženy s velkýma, hnědýma očima.“

„Nicku –“

„Dotkl se její ruky, hladil jí palcem a začal si hrát s prsty. „Jinak bych nepotřeboval tak nádhernou právníčku.“

„Nicku, je mi dvacet šest let.“

„Jo? Vážně?“ nevěřicně naklonil hlavu.

„A jsem tvoje opatrovnice.“

„Tomu říkám zajímavá situace.“ Ještě více se zazubil.

„Za pět týdnů bude po všem.“

„I tak budu pořád o sedm let starší než ty.“

„O šest a něco,“ odvětil prostě. „Ale koho to zajímá?“

„Mě to zajímá.“ Nazlobeně se postavila, než zjistila, že bude lepší, když zůstane sedět za stolem v pozici autority. „Nicku, mám tě moc ráda. A když říkám, že tě mám ráda jako kamaráda, tak to myslím vážně.“

„Přece se nenecháš zaskočit tím, kolik je ti let, miláčku.“ Jakmile vstal, pochopila, jakou udělala chybu, když zůstala sedět za stolem. Opřel se o roh stolu a ona zůstala v pasti mezi ním a stěnou.

„Studovala jsem na univerzitě, když jsi přicházel do puberty.“

„Dobře, teď jsem právě skončil.“ Zasmál se a něžně ji pohladil po tváři. Náhle se zarazil a zúžil pohled svých očí. „Tohle je modřina?“

„Do něčeho jsem narazila,“ odvětila nedbale a zkusila to znovu. „Podstatné je, že jsem pro tebe moc stará.“

Zamračeně si prohlížel modřiny na krku asi minutu, a pak se jí zpříma zadíval do očí.

„Já si tohle nemyslím. Zkus se na to podívat z druhé strany. Myslíš, že si žena může začít něco s mužem, který je o šest let starší než ona?“

„To je něco úplně jiného.“

„Je to sexy,“ odpověděl a kousl se do spodního rtu.

„Nehledě na věk –“ protože tohle nezabíralo, chvíli přemyslela „– starám se o to, co se s tebou děje, ale jestli máš pocit, že toužím po něčem jiném než po přátelství, je mi líto.“

Na okamžik se zamyslel. „Vypadá to, že svoji práci bereš pěkně vážně.“

„Ano, беру.“

Vstala a rychle mu stiskla ruku.

Když začal zvonit telefon, oba se otočili. „Už tě nechám, abys mohla dál sloužit spravedlnosti,“ ozval se, a pak si položil její ruce na své rty. „Pět týdnů není tak dlouhá doba.“

„Ale –“

„Ahoj.“ Vyšel z místnosti ven a Ráchel vážně uvažovala o tom, jestli by pomohlo, kdyby začala hlavou mlátit o zeď.

Nick se cítil báječně. Měl před sebou celý den, peníze v kapse a navíc překrásnou ženu, o které mohl snít. Když si vzpomněl na to, jak si s ní

zahrával jako kočka s myší, musel se pousmát. Nevěděl, že znervóznit ženu může být tak uspokojující pocit.

Ráchel se tolik bojí o svůj věk, pomyslel si. Pohodil hlavou a doklopýtal dolů do metra. Možná, že jsem si myslel, že je o něco mladší, ale na tom přece nesejde. Ona je ve všech směrech – perfektní.

Nick si představoval, jak bude asi reagovat Zack, až se jednoho dne objeví v baru s Ráchel. Zack už mě nebude považovat za malé usmrkané dítě, když mě každý uvidí s kočkou jako je Ráchel Stanislaski.

Špatně, okřiknul sám sebe, když skočil do metra, které ho mělo zavést na Times Square. Nemá cenu přemýšlet o tom, že bych mohl chodit s elegantní dámou. Jsme jen přátelé. Zatímco vůz metra při jízdě klapal a svištěl, oddal se Nick dennímu snění a představoval si, co všechno by s Ráchel dělali.

Chodili by na večere a dlouhé procházky, měli by mezi sebou tiché rozmluvy. Poslouchali by hudbu a chodili tancovat. Když by se jim zachtělo, zůstali by doma a jen lak by se dívali na televizi.

Nick se náhle zarazil, když si vzpomněl, že úplně zapomněl na sex.

Z denního snění ho prudce vytrhl řev a troubení aut na Times Square a rozhodl se, že si za pár drobných zahraje na hracích automatech.

V pasáži se ozývala hlasitá rocková hudba společně s náporu zvuků a vřeštění metalu.

Přestože nemohl zajít do pasáže kdykoli se mu zachtělo, byl rád, že teď může na automatech utratit své vlastnoručně vydělané peníze.

Žádné plížení se kolem a vágní pocity viny. Možná že kolem sebe neměl gang, ale také se necítil tak osamoceně, jak si myslel.

Přestože by to sám nikdy nepřiznal, začalo se mu líbit, že pracuje v kuchyni s Riem. Tenhle obrovský kuchař měl v zásobě spoustu historek a většina z nich byla o Žáčkovi. Když jim Nick naslouchal, zdálo se mu, jako by někam konečně patřil.

Jasně, že nikam nepatřím, připomněl si Nick, zatímco mistrně umísťoval míček na své místo. Nikdo neví, jak hrozně mi bylo, když Zack odešel do armády. Pak jsem neměl nikoho. Matka se snažila, napadlo ho, ale nikdy to nebylo ono.

Musela ze sebe vydat úplně všechno, aby mi vůbec někdy uvařila nebo vyprala oblečení do školy. A pak tady byl Zack.

Nick se stále živě pamatoval na okamžik, kdy poprvé uviděl staršího bratra. Bylo to v kuchyni vedle baru. Zack seděl na kuchyňské lince a hltavě do sebe házel bramborové hranolky. Měl vysokou postavu, tmavé vlasy,

pořád se zubil a choval se šlechetně. Jednou si Nick dodal odvahy a přidal se k Zackovi, ale jemu to vůbec nevadilo.

Byl to Zack, kdo ho poprvé vzal do pasáže a ukázal mu, co má udělat se stříbrnými míčky.

Byl to Zack, kdo ho vzal na vojenskou přehlídku. Zack, který ho trpělivě učil, jak si má zavazovat boty. Zack, který mu pomohl vybrat první oblek na školní ples.

A byl to Zack, kdo za necelý rok odjel a nechal ho samotného s nemocnou matkou a panovačným otcem. Zasláné pohlednice ani suvenýry nemohly zaplnit díru, která po Zackovi zbyla.

Možná, že to Zack neudělal schválně, pomyslel si Nick, pokrčil rameny a zaklel, protože ztratil míč.

„Podívejme, LeBeck.“ Když mu někdo poklepal na rameno, Nick málem ztratil další míč. „Kde ses celou tu dobu skrejval?“

„Motal jsem se tady kolem,“ odvětil Nick lhostejně, mrkl na Cashe a dál se soustředil na hru.

„Jo? Sem myslel, žeš byl u tý svý švadleny.“ Cash se opřel o hrací automat a se zájmem sledoval Nickovu hru. „Nebo spolu už nejste?“

„Teď mám spoustu jinejch koček, můžeš se jich zeptat.“

Cash se ušklíbl a zapálil si cigaretu. Poslední. Od té doby, co mu Reece dával pouhých deset centů provize z každého dolaru z ukradeného zboží, se Cash topil v dlužích. „Chlape, když nějaký kočky vidí, jak jsi vošklivej, radši utečou, než by s tebou něco měly.“

„Sám máš vobličej jak rozpláclej pomeranč.“ Nick se ležérně zhoupnul na patách a zaradoval se nad výsledkem a volnou hrou, kterou vyhrál. „Nechceš si zahrát?“

„Jasně.“ Cash si sedl za hrací automat a pustil se do hry. „Seš pořád u svýho bratra?“

„Jo. Za pár tejdnu' pudem znovu před soud.“ • Cash ztratil první míč a začal hru s dalším.

„Měl jsi to těžký, Nicku. Myslím to vážně. Fakt je mi lilo, jak to dopadlo.“

„No, jasně.“

„Ne, chlape. Vážně.“ Cash sjel z cesty, ale nakonec se mu podařilo zpátky proklouznout na hrací dráhu. „My jsme se ztratili a tys to za nás schytl.“

„Sem to zvládnul,“ Nick pokrčil rameny.

„V baru to ale nemusí bejt tak špatný, ne? Počítám, že je to tam hezký, ne? Lidi tam rádi choděj a tak.“

„Jo, je to tam pěkný.“

„Musí tam bejt spousty sexy koček, ne?“

Lower the Boom patřil k sousedským podnikům pro slušné úředníky a rodiny s dětmi, ale Nick se nechtěl dát zahanbit. „Bar je přeplněnej ženskejma. Stačí si vybrat.“

Cash se uznaně zasmál, přestože prohrál poslední míč. „Zahrajeme si dvojhru?“

„Proč ne?“ Nick zalovil v kapse pro další drobné.

„A co se děje s partou?“

„Jako obvykle. T. J. vykopl táta z domu, takže teď bydlíme spolu.“

„Páni, to jsem nevěděl. Minulý léto jsme spolu pár dní bydleli.“

„Pár Hombres nám šlo po krku, ale zvládli jsme to.“

Nick věděl, že to znamená pěsti do obličeje, možná řetězy a nože. Občas krev. Už je to jiné, pomyslel si náhle. Najednou mu to všechno připadalo vzdálené. Vzdálené a zbytečné.

„Nějaký lidi se nikdy nepoučí, chápeš? Nemáš cigaretu? Já sem švorc.“

„Jo, v přední kapse.“ Nick získal deset tisíc bodů, zatímco si Cash zapaloval cigaretu.

„Podívej, mám tip na slušnou vloupačku dole ve městě. Moh bys jít do toho s náma.“

„Jo?“ odpověděl Nick bez zájmu, když vmanévroval míč na své místo.

„Jasně. Pojd' do toho taky. Možná bych se mohl někdy večer stavit a domluvíli bychom se.“

„Na to zapomeň.“

„Ne chlape, vážně. Přijdu na pivo. Neříkej mi, že se ti nepodaří jen tak proklouznout ven.“

„Nemůžu chodit ven, kdy se mi zlíbí. Můžu projít jenom kuchyní.“

„Zadem?“

„Jo. Zack bejvá v baru do tří. V neděli do dvou. Někdy se můžu domluvit s Riem nebo utýct po žebříku.“

„Ty bydlíš nahoře?“

„Hm... hraješ.“

Když si oba sedli k hracímu automatu, Cash se dál vyptával, ale tvářil se, jako by o nic nešlo. Tržba se ukládá do trezoru v kanceláři. Účetní uzávěrka vychází na středu. Do baru se dá vejít předními a zadními dveřmi, nebo přes byt, který je v horním patře.

Zatímco Nick vyhrál tři hry za sebou, Cash věděl všechno, co potřeboval. Omluvil se s tím, že musí jít za Reecem.

Neměl dobrý pocit z toho, že oklamal Nicka. Ale on přece *patřil* ke Kobrám.

OSMÁ KAPITOLA

Zack vyšel ze sprchy a byl rád, že dlouhé a namáhavé odpoledne skončilo. Práce v kanceláři mu nevadila, protože věděl, že se musí udělat.

Objednával chybějící zboží, platil účty a vedl pečlivé účetnictví za každý měsíc. Zdálo se, že odvádí dobrou práci.

A stejně si vedl v baru.

Ještě nějakou dobu budu splácet půjčku, kterou jsem si vzal kvůli Nickovi, ale už příští rok můžu začít prohlížet čluny v katalogích, zaradoval se.

Premýšlel, jak by se Ráchel líbilo, kdyby se spolu plavili po Karibském moři. Rád si ji představoval, jak leží na naleštěné palubě ve svůdných bikinách a vítr si neposedně hraje s jejími vlasy.

Samozřejmě že by musel čas od času zkontrolovat loď a seřadit lana a plachty. Snad by se mi podařilo přemluvit Nicka na jednodenní vyjížďku.

S ručníkem ovitým kolem beder vešel do ložnice, aby se oblékl. Nasoukal se do čistých džínů a s dlouhým výdechem na sebe zíral do zrcadla. Dnes máme třetí schůzku a to už něco znamená. Nebuď hlupák, Muldoone, napomenul se. Dáma se nechce vázat a ty musíš udělat to samé.

„Důležitý rande?“ Nick se s předstíraným nezájmem zastavil u dveří.

„Hm? Jo, dá se to tak říct.“

„Nevěděl jsem, že ses vrátil.“

„Dnes začínám v šest,“ vysvětlil mu Zack.

Nick si vzpomněl na doby, kdy stál v koupelně a díval se na Zacka, jak se holí.

„Rio dnes připravuje dušené maso.“

Zack popadl košili. „Sněz moji porci, nebo to budu muset spořádat k snídani. Znáš Ria.“

Nick se zazubil, pak si to uvědomil a ušklíbl se.

„Většinou sníš, co ti řekne.“

„Rio je větší než já.“

„Jo. To máš pravdu.“

Zatímco Zack sledoval Nicka v zrcadlu, zapínal si košili.

„Rio se o mě rád stará. Už ti vyprávěl, jak přišel k té jizvě, co má přes půlku obličeje?“

„Říkal něco o rozbité láhvi a opilém námořníkovi.“

„Ten opilý námořník mi šel s tou rozbitou láhví po krku. Rio mu zatarasil cestu. Myslím, že Riovi dlužím víc než jen to, aby na mě dával pozor.“ Zack si vykasal rukávy a zazubil se. „A ty to budeš muset snášet taky.“

„Rio je v pohodě.“ Nick by se rád vyptával dál, jako proč chtěl opilý námořník podříznout Zackovi hrdlo, ale bál se, že by ho Zack odmítl. „Poslouchej, jestli se ti dneska v noci poštěstí, nemusíš se vracet domů.“

Ráchel právě otvírala přední dveře, když se za ní objevil Zack. „Jsem tady načas,“ řekl a vtiskl jí polibek na krk.

„Ty možná. Dneska mám všeho nad hlavu. Doufala jsem, že se vykoupu dřív, než přijdeš.“

„Chceš se koupat?“ V okamžiku, kdy vešli do výtahu, ji přitiskl na stěnu. „Tak dobře. Umeju ti záda.“

„Co si to o sobě myslíš?“ vyprskla a pak se zarazila, „krásně voníš.“

„To musí být tohle.“ Usmál se a vytáhl zpoza zad kytici růží.

Její srdce si chtělo toužebně povzdechnout, ale ona odolala. „Další úplatek?“ zeptala se nevšímavě, ale pak zabořila tvář do vonících květů.

„Jeden chlápek je prodával o pár bloků níž. Zdálo se mi, že by potřeboval vydělat pár babek.“

„Jsou nádherné.“

Podala mu klíče, aby mohl odemknout dveře a ona mohla dál vdechovat překrásnou vůni růží. „Jsou pro tebe.“

„Vždyť jsi je platil ty.“ Potom, co zavřela dveře nohou a odhodila kufřík, rozprostřela růže na stůl. „Splatím ti to, Muldoone,“ prohlásila, když ho objala.

Jejich objetí zaplnila neomezená radost. A vášeň. A sladká, i když bolestná touha. Ale radost přišla tak nečekaně a rychle, až se musela smát, když s ní začal točit po pokoji.

„Chyběla jsi mi.“ Nepřestával ji držet pár centimetrů nad podlahou.

„Ach, vážně?“ Usmála se s rukama pohodlně obtočenýma kolem jeho krku. „Možná žes mi tady chyběl. Tak nějak. Jak dlouho mě chceš takhle držet?“

„Takhle si tě můžu dobře prohlížet. Jsi nádherná, Ráchel.“

Z toho, co právě slyšela, začalo Ráchel srdce bít tak rychle, až se bála, že to Zack uslyší.

„Nevím, jak ti mám říct, že jsi nádherná – kromě toho, když se na tebe podívám a vzpomenu si, jak vypadá moře při východu slunce, když se všechny barvy rozlijí na obloze a pak se odrazí v celé své kráse na vodní hladině. Na pár minut se všechno zdá tak jasné, tak... Já nevím, je to prostě zvláštní. Když se na tebe podívám, je to přesně ono.“

V jejích očích, které jí viditelně ztmavly, se odráželo cosi nepopsatelného, čemu nerozuměla ani ona sama. Jediné, co mohla udělat, bylo opřít se tváří o jeho obličej.

„Zacku,“ vzdychla roztřeseným hlasem a věděla, že začne okamžitě plakat, jestli se trochu nerozveselí.

„Růže a poezie, a všechno v jednom dni. Já nevím, co na to mám říct.“

Zack okouzleně zabořil tvář do jejích vlasů. „To je jen začátek.“

„Přece nebudeme –“

„Fňukat,“ dokončil větu za ni a zasmál se. „My? Děláš si legraci?“ Ale když si sedl na pohovku, pevně ji objal ve své náruči. „Ukaž, podívám se na ty modřiny.“

„Nic to není,“ odvětila, i když jí naklonil hlavu, aby se lépe podíval. „Nejhorší na tom je, že si toho lidé všimli a musela jsem poslouchat jejich rady. Kdyby ti poldové drželi pusku, mohla jsem všem říct, že jsem narazila do dveří.“

„Svlékni si sako a svetr. Rád bych viděl tvůj krk.“

„Vždyť je v pořádku.“

„Tak proto nosíš pulovr, který ti sahá až k bradě?“

„Je to velice módní.“

„Sundej si to, kočičko, nebo to budu muset udělat za tebe.“

Oči se jí rozsvítily. „Ach, vyhrožování státnímu zaměstnanci.“ Potom, co odkopla boty, zvedla bojovně bradu. „Zkus to, ty mizero. Uvidíme, jak jsi silný.“

Za chvíli už Ráchel ležela na zádech na pohovce, Zack jí držel ruce nad hlavou a oba silně oddychovali.

„Zvládla jsem tě snadno,“ řekla mu.

„To jsem si všiml.“ Její sako leželo zmačkané na zemi za ním. Zack se usmíval a začal jí centimetr po centimetru svlékat svetr, zatímco se lehce otíral prsty o nahou pokožku.

Zadržela dech a pak zprudka vydechla. „Tohle není krk,“ zašeptala, když dlaněmi uvěznil a hladil její poprsí.

„Jenom to kontroloju.“ Zatímco se jí dlouze díval do očí, začal si prsty pohrávat s bradavkami, dokud nebyly teplé a tvrdé. „Rychle reaguješ na dotek, Ráchel.“

Na jeho dotek, pomyslela si a zachvěla se. Jen na jeho. Pomalu jí svlékl svetr. Pustil její zápěstí, pak se zhluboka nadechl a znovu jí sepal dlaně dohromady. „Zacku.“

Nevšímal si toho, že se chce vyprostit z jeho sevření. „Teď jsem u kormidla já,“ zašeptal. „Jednou jsem ti řekl, že tě dovedu k šílenství. Pamatuješ?“ Už se stalo. Už se to právě stalo. Opatrně jí přešel prstem po krku, aby si prohlédl modřiny, které právě začaly žloutnout. „Už nechci, aby ti někdo ubližoval.“ Jemně sklonil hlavu, aby jí na krku vysázel náhrdelník z polibků. „Už nikdy.“

„Nebolí to.“ Srdce jí bilo až v krku. „Nemusíš mě svádět.“

„Ale ano, musím. Ale ty se bojíš toho, že bych tě svedl, a to mě vzrušuje ještě víc. Stačí, když mi budeš věřit.“ Sklonil se tak, aby jí mohl rozepnout sukni a svléknout ji. „Znám místa, kam bych tě rád vzal.“ Otřel se svými ústy o její a pak jí jemně kousl do spodního rtu. „Jsou to zvláštní a překrásná místa.“ A pak zamířil hlouběji.

Cesta nebyla klidná, ale Ráchel neměla jinou možnost než cestovat s ním. Touha se pro ni stala novým pocitem, kterému se nechtěla, a vlastně ani neuměla bránit. Ruce mu hltavě klouzaly po celém těle, zatímco jeho ústa nemilosrdně pohltila její plné a svůdné rty.

Odsud není úniku, pomyslela si zoufale, když si ji k sobě přitiskl. Svaly se mu pevně napnuly a poprvé slastně vydechl. Připadala si jako v pasti. Připadala si jako v bludišti spleteném z rozkoší. Svůdně se přivinula k jeho hrudi a oplácela mu jeho dotyky se stejnou intenzitou.

„Minule jsem na ně neměl čas.“ Zack prsty objevil punčochy s bílou krajkou na konci. Určitě si myslí, že jsou praktické, napadlo jej. Pro mě jsou neuvěřitelně svůdné.

Zkušným pohybem zastrčil prsty za okraj punčochy. Když Ráchel zasténala, svlékal je obě, kousek po kousku tak nejpomaleji, jak dovedl.

Klekl si na zem. Chtěl ochutnat všechno – její lýtko, podkolenní jamky i saténově jemnou pokožku na vnitřních stranách stehen. Vykřikla, když si prolíbal cestu mezi nimi, až se dostal pod kalhotky a okusil to, co předtím tak svůdně skrývaly. Strhl je na zem a žíznivě zabořil hlavu do jejího klínu.

Když poprvé dosáhla vrcholu, chytila se jeho ramen, aby neztratila rovnováhu. Jakmile se přestala třást, vykřikla něco ukrajinsky. Pak dlaněmi našla jeho ruce a pomohla mu svléknout šaty. Ještě, ještě, napadlo ji, když se k němu přitiskla. Pak ho převážila, dokud na něm neseděla obkročmo a nesplynuli spolu v horkém objetí.

„Teď,“ bylo všechno, co dokázal říct.

„Vážně jsem tě chtěl vzít ven,“ ozval se Zack, zatímco ještě leželi na pohovce vedle sebe.

„To ti tak věřím,“ odvětila tím správným ospalým a spokojeným tónem.

„Vážně. Ještě pořád se můžeme obléknout a někam jít.“

Zasmála se a přitiskla rty na jeho vlhkou hrud'. „Nejdeš nikam, Muldoone. Ještě jsem s tebou neskončila.“

„Když myslíš.“

„Co kdybychom si objednali činu?“

„Kdo tam zavolá?“

Zvedla se, protože se tak mohla otřít o jeho sálající pokožku. „Střihneme si.“

„Prohrál jsi,“ vykřikla Ráchel, proklouzla do koupelny a rychle se vysprchovala. Když se vrátila s vlhkými vlasy, stočenými do roztomilých pramínků, a v bílém tričku ke kolenům, Zack naléval oběma sklenici bílého vína.

„Myslím, že se budu opakovat,“ řekl a podal jí sklenici. „Ale takhle ti to moc sluší.“

Nasoukal se do džínsů, ale neobtěžoval se s tím, aby si oblékl košili. Ráchel prstem sjela po jeho hrudi dolů.

„Mohl jsi za mnou přijít.“

t

„Musel jsem čekat, kdyby už donesli to jídlo.“

Odběhla do kuchyně pro pár talířů a pak je prostřela na stůl, který stál pod oknem. „A musím se trochu najíst. Za celý den jsem snědla jen pár karamel.“ Protože se zdálo, že nastala správná chvíle, zapálila svíčky. „Nick se stavil u mě v kanceláři.“

„Ach, hm.“

„Škoda, že jsem neměla víc času...“ Škrtla zápalkou, zapálila knot a pozorovala sálající plamínek. „Přišel, když jsem telefonovala, předtím, než jsem odešla na schůzku se státním zástupcem.“

Pozoroval ji, jak běhá po kuchyni v praktickém tričku a chystá romantickou večeři při svíčkách. Přemýšlel, jestli si uvědomuje, jaký kontrast tím v sobě spojuje. „Nemusíš mi to vysvětlovat, Ráchel.“

Vyndala z krabičky další zápalku a škrtnula s ní. Musím si to hlavně vysvětlit sama sobě. „Chtěl, abych s ním šla na oběd, ale já jsem neměla čas. Mluvila jsem s ním o... tom, jaká je situace.“

„O tom, že po tobě touží.“

„Takhle jsem mu to neřekla.“ Těžce si povzdechla, když zazvonil domovní zvonek. Zvedla sluchátko a zmáčkla tlačítko, aby pustila chlapce z roznáškové služby dovnitř. „Nick si plete vděčnost s přátelstvím.“

Zack se dlouze zadíval do jejích očí, které byly prozářené mihotavým světlem svíček.

„Říkej tomu, jak chceš.“

Ráchel nakrčila nosík, zamračila se a sedla si zpátky ke stolu. „Platíš ty, Muldoone.“

Zack pokorně vytáhl peněženku. Když chlapec z roznáškové služby dorazil, měl už nechystané peníze i spropitné navíc. Přinesl tři balíčky a vyndal z nich malé bílé krabice. V jediném okamžiku celou místnost provoněly exotické vůně.

„Chceš mi říct ještě zbytek?“

„No...“ Ráchel natočila nudle na hůlku. „Začala jsem s tím, že jsme oba různě staří. Hm...“ Ráchel uznale polykala první sousto. „Ale na to neskočil,“ dodala s plnou pusou.

„Protože jsem ho nepřesvědčila, změnila jsem taktiku.“

„Vidím tě, jako bys byla u soudu.“

„Vysvětlila jsem mu, že bychom tak oba porušili jistá etická pravidla, která musím jako jeho opatrovník dodržovat.“

Zamyšleně si nalila na talíř trochu sladkokyselé omáčky. „Vypadal, že tomu rozumí.“

„To je dobře.“

„Ale to jsem si jen myslela. Pak ale odcházel a řekl, že mu nevadí, když bude muset počkat pět týdnů.“

Zack se na okamžik odmlčel. Pak se nevěřicně zasmál a natáhl se pro sklenici vína.

„Ten kluk má ale za ušima.“

„Zacku, tohle je vážná věc.“

„Já vím. Já vím. Je to těžké pro nás oba, ale musíš uznat, že to má na tebe vymyšlené dobře.“

„Říkala jsem ti, že se choval klidně.“ Ráchel nakoukla do další krabice a položila si na talíř smažená kuřecí křídélka a fazole. „Nevíš o nějaké pěkné dívce v jeho věku, se kterou bychom ho mohli seznámit?“

„Lola má dceru,“ odpověděl zamyšleně Zack. „Myslím, že jí je šestnáct.“

„Lola má šestnáctileté dítě?“

„Dokonce tři. Ráda říká, že začala brzy, aby se stačila zbláznit do čtyřiceti. Řeknu jí, aby svoji dceru někdy přivedla.“

„Zkusím s ním ještě promluvit, ale doufám, že ho to za týden za dva přejde.“

„S tím bych nepočítal.“ Natáhl se přes stůl a spojil prsty s jejími. „Muži na tebe těžko zapomínají.“

„To znamená, že na mě myslíš, když připravuješ nápoje a flirtuješ se zákazníky?“

„Nikdy jsem neflirtoval s Petem.“

Zasmála se. „Měla jsem na mysli ta dvě zlatíčka, která k tobě občas chodí. Blondýna a ta s rudými vlasy. Pokaždé si objednávají suché martini.“

„Vy jste ale všímavá, slečno advokátko.“

„Ta s rudými vlasy na tobě může nechat svoje velké zelené oči.“

„Jsou modré.“

„Aha!“

Pohodil hlavou nad tím, že se tak snadno nechal nachytat. „Vyplatí se znát štamgasty. Kromě toho mám nejraději hnědé oči – zvláště ty, když přecházejí dozlatova.“

Nechal rty přejíždět přes její. S hlavou opřenou o jeho čelo se znovu zasmála zvonivým smíchem. „To je v pořádku, Muldoone. Kdyby sis náhodou všimal něčeho dalšího kromě jejích očí, vždycky si můžu půjčit Riův sekáček na maso.“

„Tak to se nemusím bát. Nikdy se nedívám na ty její malé roztomilé pihy, co má na nose. Ani si nevšímám roztomilého dolíčku, který má na bradě.“

Ráchel zúžila pohled svých očí a kousla se do horního rtu. „Jestli s tím nepřestaneš, hodím tě do vody.“

„Nevadí. Jsem výtečný plavec.“

Za pár hodin se Zack zavrtil do studené, prázdné postele a zahříval se tím, že myslel na Ráchel. Bylo to tak příjemné – jen tak se smát nad papírovými krabicemi a čínskými hůlkami. Ochutnali navzájem to, co si každý vybral, a povídali si, zatímco na stole hořely svíčky. Nebylo to o Nickovi ani o práci, ale o spoustě jiných věcí.

Pak se znovu milovali, pomalu a sladce, dokud se pozdní odpoledne nepřehouplo do tmavé noci.

Musel jsem od ní odejít. Měl jsem svoje povinnosti.

Ale když si lehl, představoval si, jaké by to bylo, kdyby s ní zůstal. v

Probudit se vedle ní. Cítit její ruku, když by se natáhla po budíku. Dívat se na ni. Smát se nad tím, jak by pobíhala ráno po bytě, aby se oblékla a připravila do práce.

Měla by na sobě jeden z těch elegantních kostýmů, zatímco by seděli v kuchyni nad šálkem čerstvé kávy a povídali si o tom, co ji ten den čeká.

Když by to bylo možné, utekl by z práce, aby s ní mohl jít večer domů. Když by nemohl, těšil by se, že by přišla ona za ním. Sedla by si na stoličku u baru, kde by jedla nějakou Riovu pochoutku a flirtovala by s ním.

Pak by šli společně domů.

Na jeden víkend by vyrazili na moře. Naučil by jí, jak zacházet s kormidlem. Plavili by se na průzračně modrém moři... Nad nimi by poletovali bělostní rackové...

Vlny byly vysoké jako hory a se zlomyslným úsměvem na tváři schválně narážely do boků lodi. Když skučel vítr, znělo to, jako by plakalo tisíc nešťastných žen.

Snažil se překonat strach tím, že vyběhl na palubu k zábradlí a začal vydávat rozkazy –

Silný déšť mu bičoval tvář. Oči mu zčervenaly a pálily od slané vody. Věděl, že člun je tamhle – radar ho zachytil – ale jedině, čeho si všiml, byly tuny a tuny smrtící vody.

Další vlna zaplavila palubu. Vystřelil do vzduchu několik poplašných světlic. Lod' se potápěla. Viděl muže, kteří padali přes palubu, slyšel bolestné výkřiky, když se rukama snažil zachytit na kotvě. Zack padal, zachytil se za rukáv, pak za zápěstí.

Lano. Prokristapána. Hod'te mi lano.

A snažil se vyškrábat nahoru po zábradlí.

Vítr a voda. Vítr a voda.

A tady, uprostřed záblesků světél, byl bezvládný člun. Hod'te nám lano.

Pospěšte si. Zatímco se člun mihotal

v záblescích světél, všiml si tří postav. Připoutali se ke člunu – muž a žena ke kormidlu a malá holčička ke stěžni.

Snažili se udržet na hladině, ale byl to nerovný souboj. Bylo nemožné, aby k nim vyslali další člun. Pevně doufal, že se jim podaří udržet člun v klidu, zatímco někdo jiný zabezpečí lano.

*Poplašné světlice létaly do vzduchu jako obrovské ohnivé koule.
Stalo se to rychle. Zahřměl hrom a stěžen se zlomila jako slabé párátka. S
hrůzou v očích sledoval, jak malá holčička mizí pod hladinou moře.*

*Nebyl čas přemýšlet. Zack se zhluboka nadechl a vrhl se do chřtánu
bouřícího oceánu.*

*Padal a padal, dokud jeho tělo nezmizelo pod hladinou. Všude byla tma.
Neprodyšná a černá tma. Pak se objevil zářící záblesk světla. Přehrnala se
další vlna, těžká jako kámen. Připomínala smrt...*

Zack se s trhnutím probudil a začal prudce lapat po vzduchu. Ještě se
dusil vodou z noční můry. Protože měl prostěradlo mokré potem, otrásl se
zimou. Zasténal a nechal hlavu znovu klesnout na polštář. Čekal, až se mu
přestane točit hlava.

Když si stoupl, pokoj se zakymácel. Věděl, že musí na chvíli zavřít oči.

Zack vešel potmě do koupelny, aby si spláchl studený pot z tváře.

„Jsi v pořádku?“ Nick se opíral zády o dveře. „Jsi nemocnej nebo něco?“

„Ne.“ Zack si nabral vodu do dlaní, aby si smočil suché hrdlo. „Běž spát.“

Nick zaváhal a vyplašeně se zadíval na Zackovu bledou Ivář. „Vypadáš
nemocně.“

„Kruci, řekl jsem, že je mi dobře.“

Nickovy oči ztmavly zlobou předtím, než vylítl ze dveří.

„Nicku, počkej. Promiň.“ Zack vypustil z úst dlouhý a unavený vzdech.

„Měl jsem noční můru.“

„Tys měl noční můru?“

„Vždyť ti to říkám.“ Zack rozpačitě zamrkal očima a shrábnul ručník, aby
se utřel.

„Hm, mám ti přinést něco k pití?“

„Jo, díky.“ Zack odhodil ručník na stranu.

„V kuchyni by měla ještě být otcova whisky.“

Za okamžik šel Zack za Nickem. Sedl si na opěradlo křesla, zatímco Nick
nalil do sklenice tři odměrky whisky. Zack se napil, chvíli válel zlatavou
tekutinu v ústech a zasyčel. „Nechápu, jak mohl mít játra v pořádku až do
konce.“

„Myslím si, že když začal zapomínat, svedl to na whisky, místo na –
vždyť víš.“

„Na Alzheimeru. Jo.“ Zack si podruhé lokl.

„Slyšel jsem, jak tady sebou mlátil. Znělo to hrozivě.“

„Bylo to hrozivé.“ Zack položil sklenici a pozoroval, jak whisky stéká po
skle zpátky na dno. „Hurikán. Z toho by se jeden zbláznil...“

Sklonil bezvládně hlavu a bolestně zavřel oči. „Už to budou tři roky a ještě jsem nedokázal zapomenout.“

Nick se zarazil.

Zack věděl, na co se chce Nick zeptat. „Byli jsme na Bermudách, a když jsme zachytili nouzové volání, vrátili jsme se zpátky k hurikánu. Tři lidé se plavili na člunu a strhl je hurikán. Vítr mohl mít dobrých sedmdesát pět uzlů a moře – muselo mít nejméně dvanáct stupňů. Viděl jsem, co dokáže hurikán udělat, když se dostane na pevninu. Je to hrozné, vážně hrozné, ale není to nic, jako když je na moři. Nevíš, co to znamená bát se, dokud nezažiješ něco takového. Dokud neslyšíš něco takového. Jeden poručík zaklel a během okamžiku ho to strhlo přes palubu. Jen co jsme se přiblížili, ztratili jsme několik mužů z posádky. Občas všechno kolem nás zčernalo tak, že jsme neviděli vlastní ruce – ale věděli jsme, že se na nás valí voda.

Spousta vody. Pak se ozvala rána a světlo z hromu nás oslepilo.“

„Jak jste je v tom mohli najít?“

„Viděli jsme je na radaru. Náš důstojník by ten člun našel i za tmy. Byl vážně třída. Zahlédli jsme je třicet stupňů od pravoboku. Přivázali dítě – takovou malou holčičku – k hlavnímu stěžni. Muž a žena se snažili zůstat na hladině, ale brzy nabrali vodu. Ještě jsme měli dost času. Tehdy mě napadlo, že bychom to mohli zvládnout. Jenže pak hlavní stěžeň praskl. Zdálo se mi, že jsem slyšel tu holčičku vykřiknout, ale nejspíše to byl jen vítr, protože šla ke dnu pěkně rychle. Tak jsem tam skočil.“

„Tys vážně skočil do vody?“ opakoval Nick s očima dokořán.

„Byl jsem tam dřív, než jsem o tom stačil přemýšlet. Věř mi, kdybych... Ale měl jsem štěstí, protože mě to odhodilo přímo k člunu. A pak jsem dopadl na hladinu. Bože, bylo to jako narazit v plné rychlosti na beton.“

Tehdy ještě netušil, že si nárazem zlomil klíční kost a vymknul levé rameno.

„Ztratil jsem orientaci. Voda mě pohltila a táhla dolů. Topil jsem se a nedokázal si zapamatovat ani to, co dělám. Měl jsem vážně štěstí, že jsem našel přelomený stěžeň. To děvčátko k němu bylo přivázáno. Ani nevím, kolikrát jsme se potopili pod hladinu, než jsem ji z toho vyprostil. Ruce jsem měl zkřehlé zimou a pracoval naslepo. Říkali mi, že jsem měl záchranné lano, ale já si to nepamatuju. Vím jen to, že jsem ji držel a čekal na další vlnu, která nás zabije. Probudil jsem se až v nemocnici. Ta holčička seděla vedle mě, zabalená v přikrývce a držela mě za ruku.“ Usmál se. „Byla to taková malá opice. Ztracená ministrova vnučka.“

„Zachránil jsi jí život.“

„Možná. Prvních pár měsíců jsem skočil z paluby pokaždé, když jsem zavřel oči. Ted' se mi to stane jen jednou dvakrát do roka. Pořád mě to děsí k smrti.“

„Myslel jsem si, že se nebojíš ničeho.“

„Bojím se spousty věcí,“ odvětil Zack tiše, když se jejich pohledy setkaly. „Chvilí jsem si myslel, že už nikdy nedokážu stát na palubě a dívat se na moře. Báł jsem se vrátit domů, protože jsem věděl, že se změní celý můj život. A bojím se toho, že skončím jako otec a budu nemocný, slabý a nemohoucný. Bojím se toho, že za pár týdnů odejdeš a budeš mě brát stejně, jako když jsi sem přišel.“

Nick uhnul očima jako první, zatímco zíral přes Žáčkovu rameno na stěnu plnou pouličních stínů. „Já nevím, co cítím. Ty ses vrátil, protože jsi musel. Já jsem tady, protože nemám kam jít.“

Zack věděl, že má Nick pravdu. „Myslím, že jsme si předtím moc často nepovídali.“

„Taky ses doma moc dlouho nezdržel.“

„Špatně jsem vycházel s otcem.“

„Vždyť se zajímal jenom o tebe!“ vyhrkl Nick. „Každý den jsem musel poslouchat, jaký jsi úžasný hrdina.“ Nick si založil ruce na prsou. „Ale já to chápu. Ty jsi byl jeho krev a já jsem mu zůstal na krku, když matka zemřela.“

„On to tak nebral. Vážně to tak nebral,“ trval Zack na svém. „Propánakrále, Nicku, nikdy se mnou nebyl spokojený, i když jsem s ním bydlel. Byl jsem tady a moje matka už ne. To stačilo k tomu, aby se cítil špatně pokaždé, když se na mě podíval. K čertu, on to tak nemyslel.“ Zack zavřel oči a nevšiml si překvapení, které se objevilo na Nickově tváři. „Byl prostě takový. Trvalo mi roky, než jsem pochopil, že se tak chová proto, protože nenašel jiný způsob, jak by mě měl vychovávat. S tebou to bylo stejné.“

„On nebyl můj...“ Ale tentokrát Nick větu nedokončil.

„Ke konci se na tebe často ptal. Vážně tě chtěl vidět, Nicku. Myslím, že v tobě celou dobu viděl malé dítě. A někdy – víceméně pořád – si nás dva pletl.“

Jsi to jediné, co jsem kdy měl.“ Vstal a položil ruku na Nickovo rameno a tiše si oddychl, když neucukl. „Možná že jsi vůbec to jediné, co jsem kdy měl. A nerad bych to ztratil.“

„Já nevím, jak bych se měl chovat,“ šeptl Nick. „To já taky ne. Možná bychom na to mohli přijít společně.“

Nick vzhlédl a pak se podíval jinam. „Možná. Stejně spolu budeme ještě několik dalších týdnů.“

„Díky za pití, Nicku. Udělej pro mě něco a nikomu neříkej o té noční můře.“

„Spolehni se.“ Nick sledoval Zacka, jak odchází zpátky do ložnice. „Zacku?“

„Jo.“

Nick nevěděl, co chtěl říct – jen to, že se najednou cítí dobře. „Nic. Dobrou.“

„Dobrou noc.“ Zack vklouzl s povzdechem do postele a byl si jistý, že usne jako nemluvně.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Něco se změnilo. Ráchel to nedokázala pojmenovat, ale když seděla v metru mezi Zackem a Nickem a všichni společně jeli do Brooklynu, cítila, že něco visí ve vzduchu.

Znervózňovalo ji to. Nedělám nějakou chybu, když je oba vezu i s jejich problémy k mým rodičům? ptala se sama sebe.

A také s mými problémy, uvědomila si. Možná že se o ně starám víc, než bych měla.

Pro Nicka LeBecka bych ráda udělala cokoli, co bude v mých silách. Záleží mi na něm.

Se Zackem jsem překročila všechny hranice profesionality, které vůbec existují, napadlo ji, ale také ničeho ne-lituju. Ještě teď, když vedle něj seděla v dunícím voze, si vzpomněla na to, jak spolu byli sami. A nebylo těžké si představit, jaké by to bylo, kdyby se jim znovu podařilo ukrást pár hodin jen pro sebe.

Matka to určitě pozná, uvažovala Ráchel. Když šlo o děti, Naďa Stanislaski měla oči jako ostrůž. Napadlo ji, co bude asi Zackovi říkat. Co si pomyslí, až zjistí, že si její malá holčička pořídila milence.

Oba dva, Zack i já, jsme se přece rozhodli pro nezávazný vztah. Tolik jsem si byla jistá, že všechno zvládnou. Myslela jsem si, že si budu užívat

fyzické lásky s mužem, kterého obdivuju a vážím si ho, aniž bych k němu byla vázána jakoukoli povinností.

Ale teď na něj pořád musím myslet a dokonce nás dva беру jako pár, přestože jsem si celou dobu zakládala na lom, že žiju sama, podivila se.

To je můj problém, připomněla si Ráchel. Koneckonců, uzavřeli jsme dohodu a já nikdy neberu své slovo zpět. Ied si s tím nebudu lámat hlavu. Vyřeším to, až přijde ten správný čas.

Zhluboka vydechla a snažila se udržet společenskou konverzaci do té doby, než došli na místo.

„Je to jenom pár bloků,“ ozvala se Ráchel, zatímco si čilý podzimní větřík pohrával s jejími vlasy. „Doufám, že vám nevadí, když půjdeme pěšky.“

Zack tázavě zvedl obočí. „Myslím, že to zvládneme. Vypadáš nervózně, Ráchel. Připadá ti nervózní, Nicku?“

„To bych řek.“

„To je absurdní,“ hájila se. Svižným krokem vyrazila proti větru a nechala oba muže pár metrů za sebou.

„Došlo jí, že si pozvala na nedělní oběd pěknýho kriminálního,“ utrousil Zack. „Teď bude muset spočítat šifíbrné vidličky.“

Ráchel se otočila a nazlobeně otevřela ústa, když se Nick nepatrně ušklíbl a odpověděl si sám pro sebe.

„Bojí se, protože si pozvala jednoho irskýho námořníka. Teď už jenom čeká, že se na obědě opije a vyvolá nějakou rvačku.“

„Znám svoji míru, chlapče. A nechci vyvolávat žádné rvačky. Pokud by se nechtěl prát ten polda.“

Nick kopl do suchého listu, který ležel na kraji chodníku.

„Poldu si vezmu na starost já.“

Páni, oni spolu *vtipkují*, uvědomila si Ráchel. Jako dva bratři. Jako dva bratři, kteří se mají rádi. Ráchel se zaradovala a chytla se obou dvou za ruce. „Jestli jeden z vás vyjede na Alexe, budete se asi pěkně divit. Je mnohem silnější, než vypadá. A jediná věc, z které jsem nervózní, je oběd. Vím, že oba dva hodně jíte.“

„To říká žena, která se láduje jako buldozer.“

Ráchel stáhla obočí do přísné čárky, ale oči se jí smály. „Mám jen zdravou chuť k jídlu.“

Vesele se na ni zazubil. „To já taky, zlato.“

Bála se, že se jí srdce rozskočí na tisíc kousíčků, když za nimi zastavilo auto. „Ahoj!“ zavolal řidič.

„Ahoj!“ zavolala Ráchel a běžela se přivítat s bratrem a švagrovou. Předklonila se do malého okénka, políbila Michaila a usmála se na jeho ženu.

„Dáváš na něj pozor, Sydney?“

Krásná a pokaždé elegantní Sydney se zářivě usmála. „Samozřejmě. Nebezpečné sporty jsou mým koníčkem.“

Michail štípl Sydney do stehna a kývl k chodníku. „Koho to tam máš?“

„To jsou mí hosté. Zacku, Nicku, pojdte se seznámit s mým bratrem a jeho trpící ženou. Sydney, Michaille, tohle je Zackary Muldoon a Nicholas LeBeck.“

Michail, který měl na nose tmavé brýle, si pečlivě prohlédl oba dva od hlavy až k patě.

„Který z nich je tvůj klient?“

„Dnes,“ odvětila Ráchel pevným hlasem, „jsou oba naši hosté.“

Sydney se předklonila a dloubla Michaila ostře do žeber. „Rádi vás oba poznáváme. Naděa umí skvěle vařit.“

„Slyšeli jsme,“ odpověděl Zack a zatímco zůstal očima viset na Michailovi, majetnický objal Ráchel kolem ramen.

Michailovy prsty pevně stiskly volant, až mu zbělely klouby na rukou.

Nick se rozesmál a Ráchel pohodila hlavou. „Raději jeď zaparkovat.“

Když se vrátili na chodník, Nick se usmál na Ráchel. „Už chápu, jak jsi to myslela s těmi staršími bratry.“

„Ty nevíš, co je to cítit zodpovědnost za mladšího sourozence,“ namítl Zack.

„Vždyť to není pravda,“ oponovala mu Ráchel a pobaveně se ohlédla za veselými hlasy a smíchem. Michail a Sydney už stáli u dveří řadového domu a objímali se s ostatními členy rodiny. „Tady je.“ Když Ráchel zahlédla Natašu, vykřikla radostí a pospíchala ke schodům.

Zack postával stranou a pozoroval Ráchel, jak se objímá se svou sestrou. Nataša měla drobnější postavu, tmavě hnědé, vlahé oči a havraní vlasy, které jí volně spadaly na záda. Zacka by ani ve snu nenapadlo, že je Nataša matkou tří dětí. Pak se mezi obě ženy dostal šestiletý nebo sedmiletý chlapec a dožadoval se pozornosti.

„Tyje necháš stát venku na zimě!“ zaburácel z vnitřku domu silný mužský hlas, který se nesl až k chodníku.

„Už jdeme, tati,“ ozvala se Ráchel. Mrkla na svého synovce, zvedla ho a políbila na tvář.

„Moje sestra Nataša,“ dodala, když stáli v otevřených vchodových dveřích. „A tohle je Brandon. A,“ pokračovala, když se k Natašinyh nohám přibátolilo malé dítě, „Katie.“

„Zvedneš mě?“ dožadovala se Katie. „Prosím!“ koketně zakoulela očima a už natahovala buclaté ručičky k Nickovi. Nick si nervózně odkašlal a pohlédl bezmocně na Ráchel. Když se na něj usmála a pokrčila rameny, nemotorně si dřepł na zem.

„Jasně. Myslím.“

Katie se vyšplhala zkušeně Nickovi na bok a ovinula mu ručičky kolem krku.

„Miluje muže,“ vysvětlila mu Nataša. Když její otec znovu zaburácel, zvedla oči v sloup. „Pojďte dovnitř.“

Jakmile Zack vešel dovnitř, pomyslel si, že tohle je pravý domov. Vůně šunky a česneku, leštidla na nábytek a směsice různých hlasů. Koberec, který vedl po schodišti do druhého patra, byl na krajích omšelý – jasné svědectví desítek lidí, kteří chodili nahoru a dolů. Obývací pokoj osvětlovalo polední slunce a dodávalo lesku pohovce, skříním a sekretáři. Na nablýskaném pianu, které stálo u jedné stěny, byla položena bronzová socha. Nebylo těžké rozeznat rodinnou podobnost mezi Ráchel a tvářemi dvou starších lidí, které nemohly patřit nikomu jinému než jejím rodičům.

Zack nerozuměl příliš umění, ale pochopil, že má pro tuto rodinu velký význam.

„Tak ty sis přivedla svoje přátele, a pak jsi je nechala stát na zimě.“ Jurij seděl v křesle. Vedle postávala asi třináctiletá holčička, která měla pohádkově blondáté vlásky a zvědavá očka.

„Není tam tak velká zima.“ Ráchel si klekla, aby mohla políbit otce a pak děvčátko. „Freddie, ty jsi den ode dne krásnější.“

Freddie se usmála a snažila se předstírat, že nezírá na blondátého mladého muže, který nese v náruči její sestřičku.

Zatímco Ráchel pokračovala v seznamování, Jurij začal vydávat rozkazy na všechny strany.

„Alexi, přines mošt. Ráchel, odnes kabáty nahoru. Michaile, svoji ženu můžeš políbit později. Teď jdi za maminkou a řekni jí, že máme hosty.“

Během okamžiku Zack seděl na pohovce, drbal obrovského psa za ušima a diskutoval s Jurijem o propadech a vzestupech současné ekonomiky.

Nick si připadal s dětřátkem na kolenou úžasně sebevědomě. Nezdálo se, že by se holčičce chtělo jít pryč. A malá blondátá dívenka Freddie ho nepřestávala sledovat vážnýma šedýma očima. Rozhlédl se kolem, protože

doufal, že jejich maminka přijde a udělá něco. Cokoli. Místo toho se k němu Katie přitulila a začala si hrát s náušnicí.

„Moc pěkná,“ sladce se usmála. „Já mám taky náušnice. Vidiš?“ Aby mu ukázala drobné zlaté kroužky, natočila hlavu nejdříve na jednu a pak na druhou stranu. „Protože já jsem tatínkova malá cikánka.“

„To bych řekl.“ Nevědomky zvedl ruku a přejel jí prsty po vláskách. „Jsi podobná tetě Ráchel.“

„Já ji vezmu.“ Freddie si dodala odvahy a už stála u pohovky a usmála se na Nicka. „Jestli tě obtěžuje.“

Nick téměř neznatelně trhnul ramenem. „Je skvělá.“ Marně hledal něco, o čem by mohl mluvit. Freddie byla moc krásná a svým zjevem připomínala čínskou panenku. „Hm... ty nejsi moc podobná svojí sestřičce.“

Freddie se doširoka usmála a její ženské, vášnivé srdce jí začalo bít o něco rychleji. *Všiml si mě.*

„Máma je ve skutečnosti mojí nevlastní maminkou. Bylo mi asi šest let, když se s tátou vzali.“

„Ach.“ *Nevlastní*, pomyslel si. To bylo něco, čemu dokonale rozuměl. „Myslím, že to pro tebe muselo být trochu tvrdé.“

Freddie překvapeně zamrkala očima, ale nepřestávala se smát. Koneckonců, mluvil na ni a zdálo se jí, že vypadá jako rocková hvězda.

„Proč?“ divila se.

„No, vždyť víš...“ Nick se zastyděl, když z něj Freddie nespouštěla oči. „Mít nevlastní matku – nevlastní rodinu.“

„To se jen tak říká.“ Ještě jednou si dodala odvahy a sedla si vedle něj na opěradlo pohovky. „Bydlíme v Západní Virginii – tam se naši potkali. Táta učí na univerzitě a máma vlastní obchod s hračkami. Byl jsi někdy v Západní Virginii?“

Nick musel pořád myslet na to, co mu odpověděla. *To se jen tak říká.* Zdálo se, že o tom nepochybuje. „Co? Ach, ne, nikdy jsem tam nebyl.“

Mezitím Ráchel stála se svou sestrou v teplé, vůněmi prosycené kuchyni a smály se. „Katie ví, jak si má vybrat mužskýho.“

„Tady.“ Naďa vtiskla miskou do rukou své starší dcery.

„Připrav sušenky. Ten chlapec má dobré oči,“ otočila se k Ráchel. „Proč má problémy?“

Ráchel si přivoněla k hrnci s vařícím se zelím a usmála se. „Protože neměl mámu a tátu, kteří by na něj křičeli.“

„A ten starší,“ Nada otevřela troubu, aby se podívala na šunku. „Má také dobré oči. A dívá se jimi po tobě.“

„Možná.“

Nada pleskla dceru přes prsty a přiklopila na hrnec víko. „Alex je kvůli nim mrzutý.“

„Vždyť je mrzutý kvůli všemu.“

Nataša přidávala margarín do misky a zazubila se. „Já si myslím, že Ráchel po Zackovi kouká stejně jako on po ní.“

„Pěkně děkuju,“ ucedila Ráchel mezi zuby.

„Žena, která se nedívá na tak pěknýho mužskýho, by potřebovala brýle,“ rozesmála Nad'a obě dcery.

Když se matka začala moc vyptávat, otevřela Ráchel létací dveře a nahlédla do obývacího pokoje. Sydney seděla na zemi a snažila se zabavit Brandona s kupou závodních autíček. Muži byli sesazení dohromady a hádali se o fotbalu. Freddie seděla na opěradle pohovky a očividně mohla na Nickovi oči nechat. Nick zřejmě zapomněl na své počáteční rozpaky, protože houpal Katie na kolenou. Zack, který stál mezi muži, horlivě prožíval zápas.

Než bylo prostřeno a stůl se prohýbal pod tíhou talířů s jídlem, připadal si Zack jako v pohádce. Všichni se nahlas hádali, ale bez jakékoli hořkosti, která vládla při jeho rozmluvách s otcem. Brzy zjistil, že Michail je umělec, který vytvořil sochu na pianě i všechny ostatní sošky v Rachelině bytě.

Nataša nechávala dětem volnou ruku. Nikomu nevadilo, když si Brandon stavěl raketu a pořádal závody aut nebo když Katie lezla po celém nábytku. Ale když byl čas přestat, poslechli otce a matku na slovo.

Alex se v kruhu rodiny zdál mnohem uvolněnější.

Všichni si z něj dělali legraci kvůli poslední přítelkyni – která, podle toho, co tvrdil Michail – musela mít IQ vysoké asi jako hlávka vařeného zelí. „Mně to nevadí.“

Ráchel si pohoršené a nespolečensky odfrkla. „S chytrou ženou by si nedokázal vůbec poradit.“

„Jednoho dne si ho nějaká najde,“ předvíдалa Nad'a. „Jako si Sydney našla Michaila.“

„Sydney si nenašla mě.“ Michail poslal misku vařených brambor své ženě. „To já jsem si našel ji.“

„Jak jsem řekla, potřebuješ někoho, kdo ti srazí hřebínek.“

„Vždycky to tak bylo,“ souhlasil Jurij a mával vidličkou. „Byl to hodný chlapec, ale – Jak se to řekne?“

„Arogantní?“ navrhla Sydney.

„Ach,“ Jurij se spokojeně pustil do jídla. „Ale každý muž by měl být trochu arogantní.“

„To je pravda.“ Nada dávala pozor na Katie, která si právě krájela maso. „Zvlášť, když má ženu, která je krásnější a chytřejší než on.“

Protože se všechny ženy pobaveně zasmály a muži nesouhlasně zabručeli, Katie vesele zamžikala očima a dováděivě zatleskala.

„Nicholasi,“ ozvala se Nadá, „vy budete ještě studovat?“

„Ach... ne, paní.“

Nabídla mu miskou s cukrovím. „A víte, co byste chtěl dělat?“

„Já... ještě ne.“

„Je mladý, Nado.“ Zastal se Jurij Nicka z druhého konce stolu.

„Ještě máš čas na rozmyšlenou. Jsi hubený.“ Našpulil rty a prohlížel si Nicka. „Ale máš silné ruce. Potřebuješ pracovat. Já ti dám práci. Naučím tě stavět.“

Nick se nadechl, ale z úst mu nevyšla jediná hláska. Ještě nikdo mu nikdy nenabídl práci. Vždyť mě tenhle velký muž s širokou tváří ani nezná, uvědomil si obdivně. „Díky. Ale já teď pracuju pro Zacka.“

„To musí být zajímavé, pracovat v baru. Brandone, sněz tu zeleninu a neláduj se cukrovím. Všichni ti lidé, které poznáte,“ dokončila Nataša a zachránila skleničku, kterou upustila Katie, před jistým rozbitím, aniž by hnula brvou.

„V kuchyni jich moc nepotkáte,“ namítal tichým hlasem Nick.

„Musí ti být jednadvacet, abys mohl obsluhovat v baru,“ připomněl mu Zack.

Když si Ráchel všimla Nickova smutného výrazu ve tváři, stočila směr rozhovoru jinam.

„Mami, měla bys vidět Zackova kuchaře. Je to obr z Jamajky a umí připravit úžasné věci. Snažila jsem se od něj získat nějaké recepty.“

„Dám ti jeden na výměnu.“

„Stačí, když mu prozradíte, jak připravujete tady tu polevu na šunku, a dá vám cokoli.“ Zack si znovu ukousl. „Je to vážně skvělé.“

„Vezmete si kousek domů,“ nařídila Nadá. „Uděláte si sendviče.“

„Ano, paní,“ zazubil se Nick.

Než skončila večeře a podával se jablečný koláč, který upekla Nadá, měla Ráchel v hlavě připravený plán.

Po krátkém pobízení se Nadá nechala přemluvit, aby zahrála na piano. Pak se k ní přidal Spencer a jejich duet se rozléval po pokoji za občasného cinkání talířů a hlasitého smíchu jako lehký mihotavý vánek.

Všimla si, jak se Nick neposedně vrtí na židli, otáčí se a poslouchá. Když si Nad'a se Spencerem chtěli na chvíli odpočinout, Ráchel si okamžitě sedla k pianu jako chytrý generál, který přesně ví, kdy má udeřit. Zvedla ruku a naznačila Nickovi, aby se k ní přidal.

„Neměla jsem jíst ten druhý kousek koláče,“ povzdechla si.

„Já taky ne.“ Nick těžko hledal slova, kterými by vyjádřil svoje pocity. Nikdy by nevěřil, že lidé dokáží takhle žít. „Tvoje máma je skvělá,“ vysoukal ze sebe nakonec.

„Jo, taky si myslím,“ zasmála se a začala nenápadně brnkat na klávesy.

„Moji rodiče milují neděle, o kterých jsme všichni pohromadě.“

„Scházíte se takhle často?“

„Kdykoli to je možné.“

„Nevadí jim, žes nás přivedla, vid?“

„Mají rádi společnost. Nechápu, jak na to někdo může hrát...“

„Zkus tohle.“ Přiložil svoje ruce na její.

„Ach, už je to lepší,“ libovala si Ráchel a rychle odběhla. Nick začal s improvizovaným blues. Na okamžik zapomněl, že sedí v místnosti s dalšími lidmi a nechal hudbu, aby jej plně ovládla. Dokonce když všichni ztichli, nepřestával hrát. Nechal se unášet na tónech hudby a vytvářel nové melodie, jako by celý život nedělal nic jiného. Když hrál, přestával být Nicholasem LeBeckem.

Přešel k melodiím, které napůl znal a napůl doplnil vlastními nápady. Volně přehrával skladby od blues k boogie-woogie, jazzu a zase zpátky.

Když skončil, položil Zack ruku na jeho rameno. „Kde ses tohle naučil?“ zeptal se překvapeně. „Nevěděl jsem, že tohle umíš.“

Nick pokrčil rameny a náhle si otřel ruce o kolena. „Jen jsem to trochu zkoušel.“

„To bylo sakra dobrý zkoušení.“

Zatímco Nick obezřetně sledoval, jakým tónem Zack mluví, pomalu se otočil. „Nic na tom není.“

Zack se zubil od ucha k uchu a potřásl hlavou. „Páni, prý na tom nic není!“ V jeho očích se zračila pýcha a němý úžas. „Bylo to skvělé. Vážně skvělé.“

Nick očekával kritiku a nedokázal se s úspěchem vyrovnat. Když všichni přestali mluvit a dívali se na něj, znejistěl a tváře mu zčervenaly. „Podívej, vždyť jsem řekl, že to nic není. Jen jsem tak tloukl do kláves.“

„To bylo velmi talentované tloučení.“ S Katie na boku se Spencer přesunul k pianu. „Nepřemýšlel jsi někdy nad tím, že bys studoval hru na klavír?“

Nick sklonil hlavu a nervózně si prohlížel ruce. Jedna věc je sedět u stolu naproti Spencerovi Kimballovi, ale docela něco jiného je povídat si s uznávaným skladatelem o hudbě. „Ne... chci říct, ne tak docela. Jen jsem to občas zkoušel. To je celé.“

„Máš výborný cit pro hudbu.“ Když si všiml Rachelina pohledu, poslal jí Katie a vyměnil si s ní místo, aby si mohl sednout vedle Nicka k pianu. „Znáš Muddy Waters?“

„Vy je umíte zahrát?“

„Jasně.“ Začal hrát v basu. „Zvládneš to?“

„Jo.“ Nick položil prsty na klávesy a zazubil se.

„Nestydí se,“ zamumlala Ráchel Zackovi do ucha.

Zack stále zíral v němém úžasu na bratra. „Nikdy se o tom nezmínil. Ani slovo.“ Když se Ráchel dotkla jeho ruky, pevně ji sevřel. „Možná sis toho nevšiml.“

„Netušil jsem, že je tak dobrej.“

„Je vážně třída, vid’?“ Zack dojatě vtiskl Ráchel polibek do vlasů. Nick byl naštěstí příliš zabraný hraním, aby si toho gesta všiml, ale několik hlav se v pokoji zvědavě naklonilo. „Vypadá to, že bych mu měl pořídit piano.“

Ráchel se opřela hlavou o jeho rameno. „To je dobrý nápad, Muldoone.“

Asi za týden vybral Zack z banky peníze a koupil krásné malé pianino. Společně s Ráchel stěhovali v bytě nábytek, aby pro něj udělali trochu místa.

Ráchel si s rukama založenýma na bocích slabě odfrkla a nedůvěřivě kroutila hlavou. „Říkám si, jestli by přeci jen nebylo lepší, kdybychom jej místo pod okno postavili lámhle ke stěně.“

„Už sis to rozmyslela třikrát, Ráchel. Dáme ho sem.“ Dlouze se napil vychlazeného piva. „V dobrém i ve zlém.“

„To hloupé piano si přece nebereš, Zacku. Hledáš pro něj jen správné místo. A já si vážně myslím –“

„Klidně dál přemýšlej,“ odvětil rozverně, chytil ji za bradu a políbil. „A není to žádné hloupé piano. Ten chlápek mě ujistil, že za ty peníze to je to nejlepší, co jsme mohli dostat.“

„Nezačínej s tím zase.“ Přitáhla se k němu, aby mu mohla ovinout ruce kolem krku. „Nick přece nemusí mít křídlo.“

„Rád bych pro něj udělal to nejlepší.“

„Muldoone.“ Přitiskla svá ústa na jeho. „Udělal jsi pro něj to nejlepší. Kdy ho máš přivést?“

„Za dvacet minut.“ Zack vyskočil a začal nervózně procházet po pokoji. „Jestli nepřijedou potom, když se mi podařilo Nicka dostat na pár hodin ven –“

Ráchel ho přerušila a pobaveně se ho dotkla. „Bude to v pořádku. Myslím, že s těmi pivními tácky to byl výborný nápad.“

„Nechtělo se mu nikam jít.“ Zack se s lišáckým úsměvem skulil na pohovku. „Hádal se se mnou deset minut o tom, proč by měl jít, k čertu, zkontrolovat chybějící dodávku pivních tácků, když je placený za to, aby myl nádobí.“

„Myslím si, že ti odpustí, až se vrátí.“

„Haló, vy tam nahoře,“ v hale se ozval Riův melodický hlas. „Máme tady jedno bezvadný piano. Nejlepší bude, když přijdete dolů a podíváte se na něj.“

Ráchel se snažila nestát v cestě – i když jim několikrát, zatímco Zack a Rio vynášeli piano nahoru po schodech – chtěla poradit. Pobaveně sledovala Zacka, jak opatrně v manévruje s pianem, usazuje ho na místo jako by to bylo jeho vlastní dítě a dohlíží, aby bylo správně naladěno. Všimla si, jak hadříkem otírá každou nečistotu z povrchu a zkusmo otvírá a zavírá víko.

„Vypadá vážně moc pěkně.“ Rio si založil své obrovské ruce na prsou. „Bude skvělý mít hudbu, když budu vařit. Udělal jsi správnou věc, Zacku. A teď nám půjdu připravit nějakou specialitku.“ Zazubil se na Ráchel. „Kdy přivedeš svoji mámu, abychom si mohli povídat o jídle?“

„Brzy,“ slíbila Ráchel. „Přinese ti starý ukrajinský recept.“

„Dobře. Tak já jí dám můj tajný recept na grilovací omáčku. Já myslím, že ona musí být fajn ženská.“ Vyšel ven ve chvíli, kdy si to Nick rázoval nahoru po schodech. „Kam spěcháš, chlapče? Copak někde hoří?“

„Zatracený pivní tácky,“ bylo všechno, co Nick řekl, když proběhl kolem. Rozčíleně vklouzl do bytu a byl připraven bojovat. „Poslouchej, brácho, až budeš příště potřebovat někoho, aby ti –“ Zapomněl na všechno, když zahlédl nové a nablýskané piano, které stálo pod oknem.

„Promiň, že jsem tě takhle vyhnal.“ Zack si nervózně zastrčil upoceně dlaně do kapes. „Potřeboval jsem tě dostat na chvíli ven, abychom ho sem mohli donést.“ Zaklonil se na patách, když Nick nic neříkal. „Tak, jak se ti líbí?“

Nick těžce polkl. „Cos udělal, půjčil si ho nebo, co?“

„Koupil jsem ho.“

Zack pevně zmáčkl klíče, které nahmatal v kapsách. Ráchel si málem povzdechla. Vypadali jako dva zatoulaní psi, kteří neví, jestli se budou přát, nebo kamarádit.

„Neměl jsi to dělat,“ ozval se Nick strohým a ostrým hlasem.

„Proč, k čertu, ne?“ odsekl Zack. Jeho dlaně teď byly zaťaté v pěsti, až zaplnily celý prostor kapes. „Jsou to moje peníze. Myslel jsem si, že by bylo hezké, kdybychom tady měli trochu hudby. Tak chceš si ho vyzkoušet, nebo ne?“

Nick ucítil ostrou bolest uprostřed hrudi a hrdlo se mu stáhlo palčivou úzkostí.

„Něco jsem si zapomněl,“ vysoukal ze sebe a nepřístupně odešel ze dveří.

„Co to, k čertu, bylo?“ vybuchl Zack. Sedl si, popadl pivo a prudce s ním mrštil o zed'. „Jestli ten malej zkurvy –“

„Nech toho,“ okřikla ho přísným tónem Ráchel a dotkla se pěstí Zackova hrudníku. „Ach, vy dva jste ale páreček. On neví, jak by ti měl poděkovat, a tys nepochopil, jak moc ho to dojalo. Copak sis nevšiml, že měl slzy na krajíčku, Zacku?“

„To je hlupák. Vždyť jsme se málem poprali.“

„Idiote. Splnil jsi mu dávný sen. Náhle si uvědomil, že dostal to, po čem hluboko uvnitř toužil, ale nevěděl, jak by se s tím měl vyrovnat. Stejně jako ty.“

„Poslouchej, já – co mám teď dělat?“

„Nic.“ Vzala jeho tvář do dlaní. „Já za ním půjdu a promluvím si s ním, ano?“ Pustila jej a vyrazila ke dveřím.

„Ráchel.“ Zhluboka se nadechl, předtím, než k ní došel.

„Potřebuju tě.“ Všiml si překvapení, které se objevilo v jejích očích, když vzal její ruce a jemně si je přiložil na ústa. „Možná že nevím, jak bych to měl zvládnout.“

Srdce jí bolestivě bušilo.

„Zvládáš to dobře, Muldoone.“

„Já nevím, jestli mi rozumíš. Vážně tě potřebuju.“

„Jsem tady.“

„Ale zůstaneš tady, až Nickovi skončí zkušební lhůta?“

Srdce jí začalo bušit ještě silněji. „Ještě máme před sebou pár týdnů. Je to...“ Uklidni se, Ráchel, okřikla se. Promysli to. „Nezajímám se jenom o Nicka.“ Krátce mu stiskla ruce a odtáhla se. „Půjdu ho hledat. Promluvíme si o tom později.“

v „Dobře, ale myslím si, že bychom si o tom měli promluvit.“

S krátkým přikývnutím Ráchel pospíchala dolů po schodech.

Našla ho na chodníku s rukama v kapsách, jak slepě zírá na odpolední dopravní špičku. Přistoupila k němu blíž a rukou mu sčísla vlasy na rameni. „Jsi v pořádku?“

Neotočil se na ni, jen se dál díval na mračna aut před sebou. „Proč to udělal?“

„Co bys řekl?“

„O nic jsem ho neprosil.“

„Nejlepší dárky jsou ty, o které neprosíme.“

Trhl ramenem a na malý okamžik se jí podíval do očí.

„Řekla jsi mu, ať to udělá?“

„Ne,“ odvětila měkkým hlasem. „Vzpamatuj se, Nicku. Copak jsi neviděl, co to s ním dělalo, když jsi začal hrát? Byl na tebe tak pyšný. To piano ti dal, protože tě moc miluje. Tak to v rodinách chodí.“

„V tvou rodinu.“

Krátce s ním zatřásla.

„V tvou taky. A nezkoušej to na mě s tím, že nejste se Zackem praví bratři. Víš, moje matka měla na tváři úplně stejný výraz jako ty, ale bylo pro ni snazší, aby ukázala, co cítí. Ty potřebuješ jen trochu cviku.“

Zavřel oči a přitiskl obočí na její.

„Já nevím, co bych mu měl říct. Nikdo ještě... Nikdy jsem nikoho neměl. Když jsem byl malý, chtěl jsem být s ním. A on pak odešel.“

„Já vím. Vzpomeň si, že on sám byl tehdy ještě dítě. Teď už nikam nejde.“ Ráchel ho políbila na obě tváře tak, jak by to jistě udělala její matka. „Nechceš se vrátit dovnitř a něco zahrát? Zack umírá touhou, abys to piano vyzkoušel.“

„Jo. Tak dobře.“ Udělal krok zpátky. „Jdeš se mnou?“

„Ne. Ještě musím něco udělat. Řekni Zackovi, že se s ním uvidím později.“

Ale počkala, než vejde dovnitř. Stala na chodníku a dívala se do okna. A za malou chvíli slyšela slabé tony nádherné hudby.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Jo, Ráchel.“

Pete se napřímil na stoličce a zatáhl břicho, jakmile spatřil Ráchel vejít předními dveřmi do baru.

„Copá, dybych ti koupil něco k pití?“

„To by bylo milé,“ odpověděla, ale zatímco si odkládala kabát na věšák vedle dveří, její úsměv patřil Zackovi. Když přešla místnost, významně pohlédla na blondýnu, která se svůdně kroutila na barové stoličce, objednávala si jedno pití za druhým a mezitím vším stačila hladit Žačka po ruce.

Lola proplula kolem s plným tácem v rukou. „Sedí tam už dvě hodiny,“ sykla na Ráchel. „Však já si to s ní vyřídím.“ Lola se uznale zasmála.

„Chudák holka. Počkej chvíli, Ráchel.“ Ráchel obdivně pozorovala Lolu, jak servíruje nápoje, vynáší plné popelníky a doplňuje misky s bramborovými lupínky. „Vidíš tu brunetu, která stojí u juke-boxu?“

Se sešpulenými rty Ráchel pozorovala dívku se světle medovými dlouhými vlasy, jejíž štíhlé boky obepínaly těsné džínsy.

„Neříkej mi, že se jí také musím bát, nebo snad ano?“

„Ne, to *já* se bojím. To je moje nejstarší.“

„To je tvoje dcera? Je nádherná.“

„Jo. Proto se bojím. Každopádně, Zack nám dal za úkol, abychom sehnali někoho, kdo by byl starý jako Nick, a tak jsem jí řekla, aby přišla na Riův sendvič.“

„A dál?“

„Nick si jí všiml. Dnes utíral stoly v baru jako posedlý. Ale nic si k ní nedovolil.“

„To vypadá dobře,“ pomyslela si Ráchel. „A tobě by nevadilo, kdyby jí chtěl Nick někam vzít?“

„Nick je v pohodě. Kromě toho, moje Terri se o sebe umí postarat sama.“ Lola zamrkala očima. „Je po svojí matce. Kalhoty si jen tak nesvlíká,“ kývla ke stolu, odkud na ni mávalo několik zákazníků. „Ještě se uvidíme.“

Ráchel sklouzla na stoličku mezi Harryho a Peta. Na pultě před ní už dávno čekala sklenice bílého vína.

„Co ti chybí?“

„Nadšení na šest,“ odpověděl Harry horlivě.

Ráchel se usmála do sklenice vína. „*Extáze*“ pronesla a podívala se na Zacka.

„Dobře!“ vykřikl nadšeně Harry a očima přelétl prázdné mezery v křížovce. „Tady je další na šest. Nedostatek hmoty.“

„Skvělý,“ zamumlala, když si všimla blondýnky rozvalující se na baru. „Zkus *vakuum*.“

„Krucí, ty jsi vážně dobrá.“

„Harry,“ věnovala mu jeden ze svých pohledů, až mu tváře zrudověly. „Já jsem otřesná. Pohlídej to tady za mě. Ráda bych si promluvila s Nickem.“

„Kdybych tak byl o dvacet let mladší, o patnáct kilo lehčí a neměl manželku, která mě nepustí na krok a... měl ještě vlasy...“ povzdychl si sklesle.

„Jo. O tom si můžeš nechat zdát,“ odvětil Pete.

Jakmile Ráchel vešla do kuchyně, okamžitě se zhluboka nadechla. Pokaždé si připadala jako v nebi. „Tak Rio, co dnes vaříš dobrého?“

„Smažená kuřata.“

„Ahoj, Nicku. Jak to jde?“

„Už jsem umyl šest tisíc osmdesát dva talíře. Zack říkal, že dneska možná přijdeš. Hledal jsem tě.“

Rio podal Ráchel talíř naložený smaženým kuřetem, šťouchanými brambory a zeleninovým salátem. „Ještě pár takových jídel a neprojdou dveřmi.“

„Ty jez.“ Zamával Rio špachtlí předtím, než obrátil steaky. „Já rád vidím ženy s boky.“

„To se ti brzy splní.“ Riovu kuřeti Ráchel prostě nemohla odolat. Pustila se do jídla přímo tam, kde stála. „Je to absolutně božské,“ chválila jej s plnou pusou. Rio se spokojeně zazubil. „Chtěl jsi se mnou mluvit o něčem konkrétním?“ zeptala se Nicka.

„Ne. Jen jsem tě chtěl vidět.“

Rukou ji pohladil po vlasech.

Páni. „Nicku, já si vážně myslím –“

„Už nám zbývá jen pár týdnů.“

„Já vím.“ Mírně se nadzvedla a položila talíř mezi ně. „Je velmi pravděpodobné, že ti soudkyně Beckettová udělí zkušební lhůtu a k žádnému rozsudku nedojde.“

„Díky, Ráchel, ale takhle jsem to nemyslel.“

Moc dobře věděla, na co myslel. „Rio –“ položila talíř na stranu „– potřebovala bych si promluvit s Nickem. Myslíš, že bys to tady na chvíli zvládl bez něj?“

„Žádný problém. Až se vrátí, bude muset jenom pracovat dvakrát tak rychle.“

Budu mluvit klidně, slíbila si Ráchel sama sobě, když stoupali po schodech nahoru. „Nicku,“ ozvala se, když vešli do bytu, ale Nick ji začal zuřivě líbat. „Přestaň,“ zasípala přiškrceným, ale pevným hlasem a vši silou se odtáhla od jeho ramen.

„Jenom jsi mi chyběla, to je celé.“ Uvolnil sevření a pak ji pustil úplně, když udělala pár kroků dozadu. „Už je to dlouho, co jsme mohli být spolu sami.“

Přiložila si ruce na spánky a bolestně vzdychla. „Ach, Nicku. Já se z tebe zblázním.“ Zatímco na něj zírala, v jejích očích se zračila směsice zmatku a rozčilení. Založila si ruce v bok. „Nechci tě zranit.“

„O čem to mluvíš?“

„O tobě a o mně – o tom, že o nás přemýšlíš jako o nás dvou.“ Otočila se, protože doufala, že se jí podaří najít ta správná slova. „Snažila jsem se ti to vysvětlit už předtím, ale asi se mi to moc nepovedlo. Já jsem –“ Otočila se na něj. „Ještě pořád to nezvládám.“

„Proč nemluvíš přímo k věci?“

„Zajímáš mě, Nicku.“

Oči se mu rozevřely radostí. „To rád slyším.“ Když popošel dopředu, zvedla ruce. „Ale ne takhle, Nicku.“

„To si umím představit,“ odvětil ledabyle a zastrčil si ruce do předních kapes. „Myslíš si, že jsem moc mladej.“

„Na tom přece vůbec nezáleží. Mělo by, ale ty nejsi typický teenager.“

„Tak co je? Nejsem tvůj typ?“

Když si uvědomila, kolik toho mají Nick se Zackem společného, musela se držet, aby nevyprskla smíchy. „Stejně by to nefungovalo. Beru tě jako bratra. Promiň, že jsem ti to neřekla dřív.“

„Připadám si jako hlupák.“

„To nesmíš. Doufám, že zůstaneme přáteli.“

„Je to v pohodě,“ snažil se přesvědčit sám sebe.

„Dobře. Vždycky jsem chtěla mít mladšího bratra.“

„Proč?“ ptal se podezíravě.

„To je jednoduché,“ odvětila. „Abych měla koho otravovat.“ Když se usmál, konečně se jí ulevilo. „No tak, vrať se zpátky do práce.“

Ráchel vešla zpátky do baru a očima hledala Zacka.

„Je v kanceláři,“ zazubil se potměšile Pete.

„Díky.“

Zack stál uprostřed místnosti s blondýnkou, která na něm visela jako kus hadru.

S jedním obočím zvednutým vešla Ráchel nebojácně na scénu. Zatímco ho žena málem přišpendlila na stůl, Zack se snažil odtrhnout její ruce, které mu ovinula kolem krku. Výraz v jeho tváři – zděšené překvapení – mluvil sám za sebe.

„Podívej, zlato, já si vážím tvoji nabídky. Vážně. Ale já ne –“ Zarazil se, když zahlédl Ráchel stojící ve dveřích –

V jeho pohledu se zračila směsice šoku, zklamání a omluvy, okořeněná šťavnatou porcí strachu.

„Ach, bože.“ Podařilo se mu zbavit se jedné ruky a snažil se blondýnku setrást, ale ona jej pevně sevřela v pase.

„Vidím, že máš hodně práce,“ pronesla Ráchel ledově.

„Krucí, nezavírej dveře.“ Oči se mu doširoka rozevřely, když se jej blondýnka dotkla na intimním místě. „Počkej Ráchel.“

„Ty chceš, abych počkala?“ Otočila se ke dveřím, ve kterých se již tísnili všichni místní štamgasti, aby jim nic neuteklo. „On chce, abych počkala,“ řekla jim a ledabyly překročila práh. „Kterou nohu ti můžu zlomit, Muldoone?“

„Pomoz mi s ní. Vždyť je namol,“ prosil Zack. „Myslím, že tak silný muž, jako jsi ty, to zvládne určitě sám.“

„Proklouzla sem jako úhoř,“ reptal. „No tak, Babs, pojď. Zavolám ti taxík.“

Ona se po něm sápe, všimla si Ráchel a s povzdechem vyrazila do boje. Jednou rukou sevřela ženinu hřívku a silně zatahala.

„Namáháte se marně, drahá.“

Babs se zapotácěla a zašilhalala skelnýma očima. „To jsem nevěděla.“

„Buďte ráda, že jsem vám to nemusela vysvětlovat ručně.“

Ráchel na nic nečekala a vytlačila blondýnu ze dveří. „Tady je východ.“

„Já už se o ni postarám.“ Lola podepřela blondýnu v pase. „No tak, miláčku, vypadáš trochu zeleně.“

„On je prostě tak roztomilej,“ vzdychla Babs, když doklopýtala s Lolou na dámské toalety.

„Zavolej jí taxíka,“ zařval Zack. Jakmile si všiml zákazníků, kteří u dveří nadšeně přihlíželi, rychle přibouchl dveře. „Podívej, Ráchel... nebylo to tak, jak si myslíš.“

„Vážně?“ bavila se. „A jak to bylo, Muldoone?“

„Vždyť to kruci víš,“ vydechl a zastrčil si ruce do kapes. „Seděla u baru a hodně toho vypila. Chtěl jsem jí zavolat taxíka, ale ona šla za mnou. Napadla mě.“

„Chceš na ni podat žalobu?“

„Nedělej si ze mě bláznů. Snažil jsem se... bránit.“

„Máš štěstí, žeš z toho vyvázl živý.“

„To jsem ji měl srazit k zemi?“

„Ty jsi prostě tak roztomilej,“ Ráchel zamrkala řasami.

„Moc vtipný,“ odsekl. „Tuhle hru budeš hrát asi pořád, vid’?“

„Bingo.“ Ráchel zvedla ze stolu nůž na dopisy a prstem zkusila ostrost hrotu. „Myslíš si, že to naparování za barem v pohodlných černých džínsech –“

„Já jsem se nenaparoval.“

„Položím otázku jinak,“ dodala a palcem přejížděla po špičce nože. „Můžete říct – a připomínám vám, pane Muldoone, že jste pod přísahou –, můžete říci tomuto soudu, že jste neudělal nic, co by obžalované dávalo pocit, že jste přístupný jejím návrhům? Nebo že jste k něčemu takovému dokonce svolil?“

„Já jsem nikdy... no dobře, možná že předtím, než jsem potkal tebe...“

„Zbabělce.“

„Máš pravdu.“ Obezřetně se podíval na nůž na dopisy. „Nehodláš tohle použít na určitou část mého těla, že ne?“ Ráchel se podívala dolů a olízla si horní ret. „Asi ne.“ Na tváři se mu pomalu objevil malý úsměv.

„Miláčku, ty nejsi blázen, že ne?“

„Potom, co jsem vešla dovnitř a našla tě v kompromitující situaci s blondátou sexbombou?“ Krátce se zasmála a pevně sevřela nůž na dopisy v ruce. „Proč bych měla být blázen, miláčku?“

„Možná že jsi mi zachránila život,“ začal opatrně. „Ty nevíš, co řekla, že mi udělá. Je to učitelka jógy.“

„Ach, bože.“ Ráchel viditelně zvažněla.

„Čím ti vyhrožovala?“

„No, myslím že to bylo něco jako...“ Naklonil se k ní a zašeptal jí cosi do ucha. „A pak...“

„Ach, bože,11 bylo všechno, co dokázala říct. Nasucho polkla.“

„Myslíš, že to je anatomicky možné?“

„Já myslím, že člověk musí najít tu správnou techniku. Kdybys chtěla, mohli bychom to zkusit.“

V očích jí rozpustile zajiskřilo a naklonila hlavu.

„Já si myslím, že by se ti to líbilo, Muldoone.“

„Hm, hm.“ Nosem se jí zabořil na krk. „Bylo to ponižující. Cítil jsem se tak... bezcenně.“

„A já jsem tě zachránila.“

„Ano, byla jsi jako opravdový Viking.“

„A víš, co se říká o Vikingzích...“ zašeptala.

„Pokračuj,“ vybídl ji.

„Ach, mám to v plánu.“

Polibek byl dlouhý a uspokojující, ale když se dostal ke svému vrcholu, Zack se na okamžik zarazil. „Ráchel, ty nevíš, jak jsi úžasná. A krásná.“

„Cítím se s tebou dobře.“ Pevně zavřela oči a objala ho.

„Vážně?“

„Ano. Já si myslím...“ slova jí uvízla v hrdle.

Zaklonil se a držel její tvář ve dlaních. Když se na ni dlouze zadíval, oči mu viditelně ztmavly. Nevěděla, co si má myslet o jeho pohledu, ale srdce jí začalo pulzovat až v krku.

„Hodíme se k sobě. Já vím, že jsi říkala, že se nechceš vázat. A že máš své zásady.“

Prsty se dotkla jeho zápěstí. „Řekla jsem hodně věcí.“

„Ráchel, chtěl bych, aby ses ke mně nastěhovala.“ Protože si všiml překvapení v jejím pohledu, pokračoval dřív, než mohla odpovědět. „Možná že sis to představovala trochu jinak. Dám ti tolik času na rozmyšlenou, kolik budeš potřebovat.“

Vypustila z úst pomalý vzdech. „Je to velký krok.“

„A ty nejednáš spontánně.“ Lehce jí přejížděl rty po ústech. „Přemýšlej o tom,“ zašeptal a dlouze ji políbil.

„Zacku, já bych potřeboval –“ Nick vletěl do kanceláře a zarazil se. Všiml si Ráchel, která se tiskla k Zackovi, a hladila ho po vlasech.

Zack a Ráchel se od sebe okamžitě odtrhli, ale v Nickových očích se odrážely jen plameny pomsty.

Zack nestihl na přicházející ránu včas zareagovat a mírně se zapotácel na patách. Ucítil krev. Instinktivně sevřel Nicka v zápěstí, aby zamezil dalšímu úderu, ale Nick se vymrštil jako had a byl připraven na další útok.

„Přestaňte!“ Ráchel mezi ně rozzlobeně vkročila a odtáhla je od sebe. „Takhle se nic nevyřeší.“

Zack chytil Ráchel za ramena a postavil ji stranou. „Chceš zůstat tady,“ zeptal se Nicka. „Nebo jít ven?“

„Neslyšíte, co vám –“

„Kde chceš ty,“ odsekl Nick a nenechal Ráchel domluvit.

„Ty zkurvysynu,“ zařval Nick a proklouzl. „Pokaždé musíš mít to nejlepší, vid?“ Nickův dech se stával přerývaným, zatímco narazil Zacka na zed. „Všechny ty tvoje kecy o rodině!“

„Nicku, prosím tě.“ Ráchel zvedla ruku, ale pak ji odtáhla, když si všimla jeho nazlobeného pohledu.

„Bud tiše. Pěkně sis ze mě utahovala. Máš vážně talent, dámo, protože jsem ti věřil. Věděla jsi, jak se cítím, a celou tu dobu jsi to s ním dělala za mými zády.“

„Nicku, takhle to nebylo.“ v“Ty prolhaná děvko.“

Nickova hlava se s trhnutím zaklonila, když ho Zack vzadu popadl za vlasy. Krev tekla na obou stranách. „Jestli se chceš navázat do mě, tak můžeš. Ale s ní takhle mluvit nebudeš.“

Nick pevně zaťal zuby a otřel si krev z horního rtu.

„K čertu s tebou. K čertu s vámi oběma.“

Otočil se na patách a vyběhl ven.

„Ach, bože.“ Ráchel si zakryla tvář dlaněmi, ale nedokázala se zbavit vzpomínky na Nickův ublížený pohled očí.

„Jdu za ním.“

„Nechej ho být.“

„Kruci, Zacku –“

„Promiňte.“ Na dveřích se ozvalo krátké zaklepání. Ráchel se otočila a spolkla bolestný sten. „Soudkyně Beckettová.“

„Dobrý večer, slečno Stanislaski. Pane Muldoone, jsem tady, abych si dala jeden z vašich božských manhattanů. Možná že byste mi mohl jeden namíchat a já bych si mezitím promluvila s advokátkou vašeho bratra.“

„Vaše ctihodnosti,“ začala Ráchel, „můj klient...“

„Vy krvácíte, pane Muldoone.“ Otočila se k odchodu a střelila očima po Ráchel. „Slečno advokátko?“

„Skvěle načasované,“ ulevila si Ráchel napůl pro sebe. „Já to nějak zvládnou,“ řekla Zackovi. „Neměj strach.“

„Je to můj bratr. Já za něj nesu zodpovědnost. Půjdu připravit ten manhattan.“

Ráchel našla soudkyni Beckettovou až na samém konci baru. Měla na sobě modré kalhoty a bílý svetr a působila svěžím a odpočatým dojmem. „Posaďte se, slečno advokátko.“

„Děkuji vám.“

Beckettová se usmála a bubnovala zářivě růžovým nehtem o kraj stolu. „Vidím, že se věci pohnuly. Pokaždé vás ráda vidím u soudu, slečno Stanislaski. Máte skvělý styl.“

„Děkuji vám. Obávám se, vaše ctihodnosti, že jste si nesprávně vyložila to, co jste právě viděla.“

„Myslíte?“ Beckettová se s úsměvem napila. Našla očima Zacka, postávajícího u baru a souhlasně na něj mrkla. „A jak si myslíte, že jsem to pochopila?“

„Nick a jeho bratr se očividně hádali.“

„Práli se,“ opravila ji Beckettová. Zamíchala třešní v nápoji, odtrhla z ní stopku a vložila si ji do úst. „Hlavním nástrojem hádky jsou slova. A pokud za sebou slova zanechávají jizvy, ze kterých teče krev, už to není hádka.“

„Vy nemáte bratry, vaše ctihodnosti, že ne?“

„Ne, to nemám.“

„Já ano.“

Se zvednutým obočím si Beckettová znovu usrkla. „Tak dobře, já to vydržím. Proč se hádali?“

Ráchel se viditelně ulevilo. „Bylo to jen nedorozumění. Nepopírám, že jsou oba velmi prudcí, ale s jejich typem temperamentu se pouhé nedorozumění může vyvinout až v...“

„Hádku?“ navrhla Beckettová.

„Ano.“ Protože Ráchel potřebovala dokončit myšlenku, předklonila se. „Paní Beckettová, Nick se zlepšoval každým dnem. Když jsem byla poprvé povolána k jeho případu, okamžitě jsem věděla, že to není typický pankáč, který by žil někde na ulici. Ale pak jsem musela svůj vztah k němu přehodnotit.“

„Myslím si, že se mu líbíte.“

Ráchel překvapeně zamrkala. „Ano.“

„Pokračujte.“

„Byl tak mladý, ale choval se jako zestárlý, životem umořený člověk. Když jsem potkala Zacka a dozvěděla se něco o Nickově životě, nebylo těžké tomu chlapci porozumět. V jeho životě nebyl nikdo, komu by mohl důvěřovat. Ale Zack... vážně o Nicka stál. Nick se nejdříve choval

nepřístupně a neměl o nic zájem, ale čím déle byl se Zackem, tím bylo jasnější, že jeden potřebuje druhého.“

„Jak dalece jste angažována ve vztahu s vaším spoluopatrovníkem?“

S pečlivě netečným pohledem se Ráchel opřela dozadu. „Doufám, že to není podstatné.“

„Myslíte. No dobře.“ Pobídla ji mávnutím ruky. „Pokračujte.“

„Téměř dva měsíce se Nick nedostal do žádného problému. Plnil všechny povinnosti, které mu Zack uložil. Našel si nové zájmy. Hraje na piano.“

„Vážně?“

„Zack mu ho koupil, když jsme to zjistili.“

„Ale proč by spolu měli bojovat.“ Na tváři se jí objevil malý úsměv, když gestikulovala se sklenicí manhattanu v ruce. „Vy uhýbáte od tématu, slečno advokátko.“

„Velká část zkušebního období proběhla úspěšně. To, co se stalo dnes, bylo nedorozumění. Byla to spíše výjimka než pravidlo.“

„Nejste u soudu.“

„Ne, vaše ctihodnosti, ale nechci, abyste tohle použila proti mému klientovi, až tam budu stát.“

„Souhlasím. Jak se to dnes stalo?“ zajímala se.

„Byla to moje chyba,“ odpověděla Ráchel a položila sklenici vína stranou.

„Zdálo se mi, že Nick cítí... něco, nebo tomu alespoň věří.“

Beckettová sešpulila rty. „Už tomu začínám rozumět. On je zdravý, mladý muž a vy jste atraktivní žena, do které se zamiloval.“

„A já jsem ho odmítla,“ doplnila Ráchel hořce. „Myslela jsem si, že to zvládnou. Zdálo se mi, kruci, že mě nemůže nic porazit.“

„Tomu rozumím.“ Beckettová se přemýšlivě napila piva. „Povězte mi, jak to všechno bylo.“

Ráchel vyprávěla soudkyni celý příběh od začátku až do konce. Beckettová neříkala nic, pouze přikyvovala. „A když vešel do kanceláře a viděl mě a Zacka,“ uzavřela, „díval se na nás jako malé, bezbranné děčko. Já vím, že jsem neměla žádné právo začít si něco se Zackem. Žádné omluvy na to neplatí.“

„Ráchel, vy jste vynikající právnická. Máte však právo na soukromý život.“

„I když to může ohrozit vztah s mým klientem –“

„Nepřerušujte mě. Myslím si, že jste v tomto případě nemohla postupovat jiným způsobem. A také si myslím, že když se člověk zamiluje, nevybírá si čas ani místo.“

„Já jsem neřekla, že jsem se zamilovala.“

Beckettová se usmála. „Všimla jsem si. Pokaždé je snazší přesvědčit sám sebe, že láska s tím nemá nic společného.“ Její úsměv se viditelně rozšířil. „Možná, že Nickovi nedokážete pomoci.“

„Nechtěla bych ho shodit.“

„Dělejte všechno proto, aby si začal vážit sám sebe. Až budete sedět na soudcovském křesle, poznáte, v jakých případech to funguje, a v jakých ne.“

Protože Ráchel viděla v očích starší ženy chápací porozumění, znovu se natáhla pro sklenici vína. „Nevěděla jsem, že jsem tak průhledná.“

„Ach, pro toho, kdo tady byl, zcela určitě.“ Beckettová se pobaveně zasmála a ťukla sklenicí o Rachelinu. „Ještě pár let, slečno advokátko, a bude z vás docela schopná soudkyně. Stojíte o to, nebo ne?“

„Ano.“ Ráchel se podívala Beckettové přímo do očí. „Přesně to bych chtěla.“

„Dobře. A teď, vzhledem k tomu, že jsem pila a cítím se trochu unaveně, vám něco řeknu. Před třiceti lety jsem na tom byla podobně jako vy. Pro ženy v našem postavení bylo všechno mnohem složitější, než je tomu dnes. Ne že by teď bylo všechno ideální,“ dodala rychle a postavila sklenici na stranu, „ale některé bitvy jsou už dávno pryč. Musela jsem se rozhodnout. Budu mít rodinu, nebo kariéru? Tahle rozhodnutí mezi profesí a osobním životem muži téměř neznají. Nelituji toho, že jsem se rozhodla pro kariéru.“

Podívala se na Zacka, stojícího u baru a vzdychla. „Nebo jen někdy. Ale časy se mění a mnoho žen dokáže spojit starost o rodinu s profesními ambicemi. Ženy mohou mít obojí, pokud jsou chytré. A vy mi připadáte jako velmi chytrá žena.“

„To bych si také ráda myslela,“ zamumlala Ráchel. „Ale tím se ještě nic nevyřeší.“

„Překážky, které zdoláváme, tvoří náš život smysluplnějším. Nemyslím si, že by vás něco zastavilo, slečno advokátko. Za čas budete vy i váš klient připraveni na další slyšení.“

Když se Beckettová zvedla, Ráchel byla okamžitě na nohou.

„Paní Beckettová, ten dnešek –“

„Přišla jsem na drink. Je to pěkný bar. Čistý, přátelský. Rozhodnu až podle toho, co uslyším u soudu. Rozumíte?“

„Ano. Děkuji vám.“

„Řekněte panu Muldoonovi, že připravuje výborné manhattany.“

S pocity, kterým Ráchel stále nerozuměla, sledovala Beckettovou, jak odchází.

„Je to hodně zlé?“ zeptal se Zack za jejími zády.

Ráchel mírně pohodila hlavou a dotkla se vzadu jeho dlaní. „Líbí se jí, jak připravuješ nápoje.“ Otočila se k němu a objala ho. „Vypadá to, že jsem právě potkala další , inteligentní ženu, která má slabost pro špatné hochy. Bude to dobrý.“

„Jestli se Nick nevrátí...“

„Vrátí se.“ Chtěla tomu věřit. Chtěla, aby tomu věřil i Zack. „Je podrážděný, je rozzlobený, ale není hloupý.“ Znovu pevně stiskla jeho dlaň a povzbudivě se na něj usmála. „A také tě má moc rád.“

„Neměl jsem ho uhodit.“

„Rozumově souhlasím. Ale pocitově...“ Protože vášeň patřila k jejímu životu, jen nad tím mávla rukou. „Mí bratři se prali většinu života a pokaždé to dopadlo dobře. Už musím jít.“ Lehce jej políbila na rty. „Bude lepší, když se teď ztratím. Ale zavolej mi, až se ukáže, bez ohledu na to, kolik bude hodin.“

„Nerad bych, abys šla domů sama,“ řekl jí, když ji doprovodil ke dveřím.

„Pojedu taxíkem.“ Musí být velmi rozrušený, když neprotestuje, napadlo Ráchel. „Zvládneme to, Zacku. Věř mi.“

„Jo. Zavolám ti.“

Vešla na chodník a zamířila na roh ulice, aby si zavolala taxík. Řekla jsem mu, aby mi věřil. Pevně doufám, že si tu důvěru zasloužím.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Když se Ráchel dostala domů, chtěla zavolat Alexovi, ale nakonec si to rozmyslela. Bála se, že by bratr svolal ostatní policisty, a Nick by se ještě více rozzuřil.

Jediné co mohla dělat, bylo čekat.

A čekat sama.

Jaký jsme to vytvořili podivný trojúhelník, pomyslela si, když bloumala po bytě a v dlaních třímala šálek ledového čaje. Nick je mladý a vzdorovitý, přestože zoufale hledá místo na zemi. Zack je od přírody velkorysý, chová se vášnivě a na bratra nedá dopustit. A já jsem objektivní, logicky smýšlející a ambiciózní právnická, která se zamilovala do obou dvou.

Možná že bych měla začít psát televizní seriály, napadlo ji, když se skulila na pohovku. Stočila elegantně dlouhatánské nohy na stranu, zatímco usrkovala čaje.

Ach, jak se to vlastně stalo? ptala se sama sebe a zavřela unaveně oči. Zapletla jsem se se Zackem, nechala se ovládnout emocemi a tím se všechno pokazilo. Bojím se, aby Nick neprovedl nějakou hloupost. Možná že soudkyně Beckettová situaci rozumí, ale Nick porušil zkušební lhůtu a ona jej bude muset odsoudit.

I kdyby to měl být nízký trest, nikdy si to neodpustím. A jak by Zack mohl omluvit to, že jsem chybovala? Jak by se Nick vyrovnal s tím, když by musel jít za mříže? t Doufala, že se k Zackovi vrátí. Bude rozzlobený, to ano... určitě vzdorovitý... možná že vyvolá další rvačku. Tohle všechno se může stát, až se vrátí domů. Ale jestli se nevrátí...

Z myšlenek ji vytrhl ostrý zvuk domovního zvonku. Protože bylo už dávno po půlnoci, zvedla se a doufala, že na druhém konci drátu uslyší Zacka, který jí řekne, že je Nick v pořádku.

„Ano?“

„Chci jít nahoru,“ ozval se Nick ostrým a paličatým tónem. Ráchel musela spolknout výkřik úlevy. „Jistě,“ zmáčkla tlačítko na otvírání dveří. „Pojď nahoru.“

Přitiskla si dlaně na obličej, aby zastavila slzy, které jí náhle vhrkly do očí. Bylo by hloupé, kdybych plakala, napomínala sama sebe. Ale když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře a ona běžela otevřít, hlas se jí trásl jako listy na stromě. „Tolik jsem se bála. Chtěla jsem jít za tebou, ale nevěděla jsem, kde bych tě měla hledat. Ach, Nicku, promiň mi to, prosím.“

„Je ti líto, že ti to nevyšlo?“ Prudce bouchnul do dveří, až se s nárazem zavřely. „Je ti líto, že jsem vešel dovnitř a našel tě se Zackem?“

Ještě se zlobí, uvědomila si Ráchel trpce. „Je mi líto, jestli jsem ti ublížila.“

„Teď vím, co jsi zač. Nejsi nic jiného než lhářka.“

„Nikdy jsem ti nelhala.“

„Pokaždý, když jsi otevřela pusu.“ Nick zůstal stát u dveří a ruce měl bojovně sevřené v pěst, až mu zbělely klouby na rukou. „Ty a Zack. Celou tu

dobu, kdy jsi předstírala, že se o mě staráš a že mě máš ráda, jsi to s ním dělala.“

„Starám se o tebe –“ začala, ale on ji nenechal domluvit.

„Už chápu, jak jste se na mě dívali. Chudáček Nick se tady pořád motá a snaží se, aby z něj něco bylo. Myslím, že vy dva jste leželi v posteli a mohli se potřhat smíchy.“

„Ne. Takhle to nikdy nebylo.“

„Chceš mi namluvit, že jsi s ním nešla nikdy do postele?“

„To se tě netýká. O tom se tady vůbec nebudeme bavit –“

Nick se vymrštil, popadl Ráchel za klopy kabátku a vlácel ji po předsíni. Pak ji prudce přitiskl na dveře. Když se k ní přiblížil, otřásla se strachem. V zelených očích se mu zračila nepopsatelná zloba a sálající hněv.

„Proč jsi to udělala? Proč jsi ze mě musela udělat takového hlupáka? Proč to musel být můj bratr?“

„Nicku.“ Chytila jej za zápěstí a pokoušela se ho odstrčit. Ale zdálo se, že zuřivostí získal větší sílu a jeho sevření zesílilo.

„Víš, jak mi bylo, když jsem si představoval nás dva, a ty jsi celou tu dobu byla s ním? A on to věděl. On to věděl.“

Přestože se její dech stával nepravidelným, snažila se to skrýt.

„Ublížuješ mi.“

Myslela si, že dokáže mluvit jasně a klidně. Namísto toho se jí třásl hlas jako malé školačce, která stojí poprvé před tabulí. Nick se na okamžik zarazil, a pak pohlédl na ruce, kterými svíral její ramena. Polekaně ji pustil a zamyšleně na ni pohlédl.

„Odcházím.“

„Nechod'. Prosím.“ Ráchel se přitiskla zády na dveře.

Žaludek se mu stáhnul úzkostí. „Nikdy předtím jsem ženu neuhodil.“

„Nezranil jsi mě. Jsem v pořádku.“

„Vždyť jsi bleďá jako stěna a celá se třeseš.“

„Dobře, tak se třesu. Mohli bychom si sednout?“

„Neměl jsem sem chodit, Ráchel.“

„Já jsem ráda, že jsi přišel. Pojďme si, prosím, sednout.“

Jakmile se posadil, ramena mu viditelně poklesla. „Myslím, že požádáš o odvolání z mého případu.“

„To s tím nemá co dělat. A nepožádám,“ ujistila ho. „Tohle je osobní, Nicku. To, co se stalo mezi mnou a Žáčkem, vzniklo zcela spontánně.“

Nick se krátce ušklíbl. „A teď mi řekneš, že sis nemohla pomoci.“

„Ne,“ zašeptala. „To jsem mohla. Člověk má vždycky na výběr. Já jsem si nechtěla pomoci.“

„Takže sis vybrala jeho.“

„Vím, že jsem udělala chybu. Nikdy jsme si nemysleli, že bys byl nějaký chudáček a nikdy jsme se ti nesmáli. Ať už si o mně myslíš cokoli, nedovol, aby to ovlivnilo tvůj vztah se Zackem.“

„Navážel se do mě.“

„Nicku,“ ozvala se trpělivým a soucitným tónem. „Nenavážel se do tebe. Ty víš, že to není pravda.“

„Zajímám se o tebe.“

„Já vím.“ Do očí jí vhrkly slzy. „Promiň.“

„Bože, Ráchel. To nesmíš.“

Zdálo se mu, že to nevydrží.

„Nenávidím se za to, že jsem mezi vás vstoupila.“

„Ráchel, neber si to tak, jo?“ Nemotorně ji poplácal po rameni. „Mně to už nevádí.“

Ráchel vylovila z kapsy kabátku papírový kapesník. „Nezlob se na něj kvůli tomu.“

„Nemůžeš po mně chtít zázraky.“

„Ach, Nicku, kdybys jen věděl, co všechno pro něj znamená.“

„Jen žádný kázání.“ Protože se zdálo, že už nepláče, rozhodl se znovu jednat. „Budeš se dál tvářit, jako že jsi do něj zamilovaná?“ Zarazil se, protože si všiml jejího vyděšeného pohledu. Oči se jí znovu zalily slzami a začala vzlykat. „Ach, bože.“

„Chceš říct, že v tom není jen sex?“

„Mělo to tak být.“ Jeho ruka ji objala kolem ramen, ale ona se tomu nebránila a opřela se o něj hlavou. „Ach, bo

že. Jak jsem se do toho všeho dostala? Já nechci být do nikoho zamilovaná.“

„A co on? Cítí to stejně jako ty?“

„Já nevím.“ Ráchel popotáhla a utřela si nos. „Nemluvili jsme o tom.“ Zastyděla se a opřela se dozadu. „Řekněme, že to byla silně emocionální noc. Prosím, nic mu ale neříkej.“

„Myslím, že to je na tobě.“

„Dobře. Nezlob se na mě, Nicku.“

„Já se na tebe nezlobím. Já nevím, co cítím. Chtěl jsem ti dokázat, že nejsem tak špatný.“

„Oba jste výjimeční,“ ubezpečila ho. „Jak bych se mohla zamilovat do obou?“

Otočil se a slabě se na ni usmál. „Taky si z nich můžeš vybírat.“

„Jo.“ Dotkla se jeho tváře. „To můžu. Teď mi slib, že se vrátíš k Zackovi.“

Nick se zarazil a oči mu posmutněly. „Kam jinam bych šel?“

Ráchel to ale nestačilo. „Řekni mi, že se vrátíš domů, popovídáš si s ním o tom.“

„To ti nemůžu slíbit.“

Když se zvedl, chytla jej za ruku. „Dovol mi, abych šla s tebou.“

„Neudělala jsi nic, kromě toho, že ses zamilovala do nesprávného chlápka.“

„Možná že máš pravdu. Dovol i tak, abych šla s tebou.“

„Připrav se, jak potřebuješ. Asi se budeš chtít trochu opláchnout. Máš červené oči.“

„Skvělý. Dej mi pět minut.“

Ráchel si všimla, že Nick znejistěl asi půl bloku před barem *Lower the Boom*.

Měl nahrbená ramena, obočí stažené do přísné čárky a ruce napěchované v kapsách.

Jak typické, pomyslela si. Sameček v přírodě také naježí kůži a vycení zuby, aby dal najevo soupeři, že je silný.

„Mám nápad,“ řekla, když došli ke dveřím. „Už je skoro čtvrt na dvě. Počkáme, až se zavře bar, vy pak každý řeknete svůj názor a já to rozsoudím.“

„Když myslíš.“

„Pokud byste si chtěli vyřídit účty ručně,“ dodala, když otvírala dveře, „už si s vámi nějak poradím.“

To Nicka upřímně rozesmálo, ale jakmile vešli dovnitř, zbledl jako stěna.

Ráchel měla pravdu. Bar nikdy nezůstával otevřený dlouho uprostřed týdne. Zack stál u baru, popíjel minerálku a naléhal na pár opilců, aby šli domů. Lola měla plné ruce práce s utíráním stolů. Vzhledla, spokojeně se na Ráchel usmála a pustila se znovu do úklidu.

„Héj, barmane –“ Ráchel se elegantně vyhoupla na stoličku „dala bych si kávu.“

„Jistě.“

„Připrav dvě,“ dodala a významně pohlédla na Nicka.

Nick neřekl nic, ale posadil se vedle ní.

„Na Ukrajině se udržuje taková stará tradice,“ začala, když Zack položil šálky na barový pult. „Jmenuje se rodinné setkání. Jste pro?“

„Jo.“ Zack se naklonil k Nickovi. „Já to zvládnou. A co ty?“

„Jsem tady,“ zamumlal Nick.

„Obsluha!“ Jeden z opilců zavrával a opřel se o bar. „Dostanu tady ještě jednu whisky?“

„Ne, ale můžete dostat šálek kávy na účet podniku.“

„Kdo, k čertu, jsi, sociální pracovník?“ zamračil se muž.

„To jsem.“

„Řekl jsem, že chci zatracenou whisky.“

„Tady už žádnou nedostanete.“

Opilec a vymrštil a chytil Zacka za svetr.

„Tohle je bar, nebo kostel?“

Ráchel sesedla ze židličky, ale Nick ji zastavil.

„On to zvládne,“ řekl suše.

Zack se podíval na ruce, které jej držely za svetr a pak je prudce odrazil. Když promluvil, jeho hlas byl překvapivě klidný a vlídný. „To je zvláštní, že se na to ptáte. Znal jednoho chláпка, který žil v New Orleansu. Také měl rád whisky. Jednou v noci chodil od baru k baru, a když ho pokaždé vyhodili, vypotácel se zpátky na ulici. Nakonec byl tak opilý, že vešel do kostela, ale myslel si, že přišel do dalšího baru. Doklopýtal se dopředu, bouchnul pěstmi do oltáře a objednal si dvojitou whisky. A pak zemřel. Prostě zemřel.“ Zack si uhladil svetr. „Jestli vypijete tolik whisky, že nebudete vědět, kde jste, můžete se ráno probudit mrtvý v kostele.“

„Já vím, kde jsem,“ zaburácel a popadl šálek s kávou.

„To rád slyším. Nejsme tady příliš zvyklí na mrtvolu.“

Ráchel slyšela, jak se Nick směje do dlaně a zubí.

„Je to pravda?“ zašeptala.

„Tak napůl. Pokaždé ví, jak si poradit s opilými zákazníky.“

„S tou blondýnou ale moc úspěšný nebyl.“

„S jakou blondýnou?“

„Někdy ti o tom budu vyprávět,“ řekla Ráchel a usmála se do šálku kávy. „Podívej, nechtěl by sis o tom popovídat nahore, nebo –“ Zarazila se, když uslyšela náraz v kuchyni. „Panebože, to vypadá jako kdyby Rio přepadl přes ledničku.“ Kuchyňské létací dveře se otevřely. Rio se vypotácel ven, s tváří potřísněnou krví od rány, kterou měl na čele. Za ním stál muž s punčochou nasazenou na obličej. U Riova hrdla držel dlouhou zbraň.

„Máme večírek,“ zavrčel a popostrčil Ria zbraní dopředu.

„On na mě skočil,“ prohlásil Rio s odporem, když doklopýtal k baru.
„Přišel přes byt.“

Někdo se zasmál a do baru vešli další dva ozbrojení muži v černých kuklách. „Nikdo ani hnout.“ Jeden z nich dodal příkazu na vážnosti tím, že zazvonil na lodní zvonek, který se houpal nad barem. Divoce zařinčel.

„Zamkni přední dveře, ty hlupáku,“ zařval první muž nazlobeně. „A žádný střílení, dokud nedám povel. Všichni vysypou věci z kapes na bar. A hněte sebou.“ Nasměroval třetího muže na místo, až se jim podařilo obklíčit celý bar. „Peněženky a šperky taky. No, ty.“ Namířil šíčkou zbraně na Lolu. „Hod' sem ty tvoje prsteny, drahoušku.“

Nick se nehýbal. Nemohl. Znal ten hlas. Poznal by je i poslepu. T. J. se pořád smál a když šel, podivně se kolébal. Cash měl na sobě džínovou bundu. Všiml si jizvy na Reecově zápěstí, kterou utrpěl při potyčkách s Hombres.

Jeho přátelé. Jeho rodina.

„Co to, k čertu, děláš?“ dožadoval se odpovědi, když T. J. pochodoval kolem baru a házel peněženky do špinavého vaku.

„Hod to tam,“ trval Reece na svém.

„Ty jsi blázen.“

„Udělej to!“ Natočil zbraň proti Ráchel. „A zavři tu zatracenou klapačku.“

Nick zůstal očima viset na Reecovi. „Tos přehnal, kamaráde.“

Reece se pod maskou lehce zazubil. „Na zem!“ zařval. „Hlavu dolů, ruce za krk. Ty ne,“ řekl Zackovi. Ty vysypeš kasu. A ty –“ popadl Rachelinu paži „– tebe si necháme jako bonus. Napadá někoho, co bychom s ní mohli udělat?“

„Nechej ji kruci –“

„Nicku!“ přerušil ho Zack.

„Vypadni od ní.“ Zatímco Zack vysypával obsah pokladny na bar, Nick stále sledoval Reece. „Nepotřebuješ ji.“

„Ale mně se líbí.“

Ráchel polkla, když jí muž pevněji sevřel paži.

„Je to mladý kuřátko,“ zavolal a olízl si horní ret. T. J. vyprskl smíchy. „Možná že si tě vezmeme s sebou, zlatíčko.“

Ráchel měla na jazyku ostrou nadávku. Pevně zaťala zuby a neřekla nic. Mohla bych mu zarazit podpatky hluboko do nártu. Vrazit loktem do břicha. Ale kdybych to udělala, připomněla si, zbylí dva by ze mě servali kůži za živa.

Když se Nick pohnul, Reece ovinul paži kolem Rache-lina krku. „Jen to zkus, ty myčko nádobí.“ Zuby se mu nebezpečně zablýskly. „Tak pojď, chlape. Dělej.“

„Nech toho,“ ozval se Cash.

„No tak, přišli jsme pro prachy. Jenom pro prachy.“

„Vezmu si, co chci.“ Všiml si, jak T. J. ládoval obsah pokladny do vaku.

„Kde je zbytek?“

„Dneska to bylo slabý,“ odvětil Zack.

„Nedělej si ze mě blázny, chlape. V kanceláři máš trezor. Otevři ho.“

„Dobře. Udělám to hned, jak ji pustíš.“

„Já mám zbraň,“ připomněl mu Reece. „Já vydávám rozkazy.“

„Ty máš zbraň,“ souhlasil Zack. „Já mám číselnou kombinaci. Jestli se chceš dostat do trezoru, pusť ji.“

„Nechej ji být,“ ozval se Cash. Ruce měl zpocené od toho, jak dlouho držel zbraň. „Nepotřebujeme tu žábu. Pusť ji.“

Zatímco Zack nespouštěl z Reece oči, Reece cítil, jak jeho moc slábne. Chtěl, aby se třásl strachy. Všichni. Chtěl, aby křičeli a prosili ho na kolenou. Já jsem hlava Kober. Já jsem v právu. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat.

„Otevři ten zatracenej trezor,“ procedil skrze zuby. „Nebo ti vpálím kulku do hlavy.“

„Takhle se do trezoru nedostaneš.“ Reece si koutkem oka všiml Ria, který se pomalu zvedl. „Tohle je můj bar,“ dodal Zack. „A nechci, aby tady byl kdokoli zraněn. Takže ty teď necháš dámu jít, a pak si vezmeš to, co chceš.“

„Pojďme to tady vybrakovat,“ zařval T. J. a rozmáchl se zbraní po sklenicích, které visely nad barem. „Výběrem trezor a padáme,“ popadl vodku a vchrstnul ji do sebe. Pak zařval a mrštil sklenicí o zem.

Zvuk rozbitých sklenic a tlumené vzdechy rukojmích ležících na podlaze dokázaly Reecovi napumpovat do krve množství adrenalinu.

„Jo, výběrem ten zatracenej trezor,“ zopakoval, aby si dodal více odvahy, a švihem rozbil obrazovku televize, která visela na podstavci v rohu místnosti. „Tohle udělám s trezorem. Nepotřebuju žádnou zatracenou ženskou.“ Odhodil Ráchel stranou, až se zakymácela a dopadla na dlaně a kolena. „A tebe taky nepotřebuju.“

Reece namířil pistoli proti Zackovi a přitom si vychutnával situaci, která byla plně v jeho rukou. Měl někomu vzít život, a to bylo něco docela nového.

„Takhle dávám příkazy.“

Přestože byl Zack připraven vyskočit, Nick vyrazil jako šíp a vrhl se mezi Zacka a Reece přesně ve chvíli, kdy vyšel z pistole výstřel.

Místnost zahltily vzrušené výkřiky. Ráchel odhodila stoličku, ale neuvědomila si, že se za ni mohla skrýt. Slyšela bolestné vzdechy a všimla si, že Rio hvízdá na poplach. Ale to už se doškrábala k místu, kde leželi Zack s Nickem.

Viděla krev. Cítila ji. Ruce měla špinavé od krve.

V místnosti to vypadalo jako v blázinci. Slyšela hysterické výkřiky a tvrdé nárazy. Slyšela, jak pár lidí utíká pryč a slyšela, jak někdo pláče. Někomu dalšímu bylo špatně.

„Ach, bože. Panebože, prosím.“ Přitiskla ruce na Nickovu hrud, zatímco se Zack posadil a potřásl zmateně hlavou.

„Ráchel. Ty jsi –“ Pak si všiml svého bratra, který se křečovitě svíjel na podlaze. A krve, která se rychle vsakovala do jeho košile. „*Ne!* Nicku, ne!“ Zack vzal Nicka zděšeně do náruče a odtrhl Ráchel, která se snažila přitisknout dlaně na ránu.

„Přestaň! Musíš přestat!“ Poslouchej mě – přilož ruce sem. Drž je dobře. Já přinesu ručník.“ Zatímco se Ráchel v duchu modlila, podařilo se jí vyškrábat na nohy a opřít se o bar. „Zavolej sanitku,“ zakřičela. „Řekni jim, ať si pospíší.“ Protože hrůzou nevěděla co dělat, zatlačila oběma dlaněmi na ránu. Když se Zack vrátil, klekla si k němu, pustila ruce a přiložila na Nickovu hrud' složený ručník. „Je mladý. Je silný.“

Slzy jí vhrkly do očí, když zoufale hledala Nickův pulz na zápěstí.

„Neztratíme ho.“

„Zacku.“ Rio se nahrbil. „Utekli mi. Omlouvám se. Najdu je.“

„Ne.“ V očích se mu zablýskla pomsta. „Já je najdu. Později. Dones přikrývku, Rio. A více ručníků.“

„Tady jsou,“ Lola je poslala po Ráchel a pak pohladila Zacka po rameni. „On je hrdina, Zacku. Naše hrdiny nenecháváme umřít.“

„Skočil mi do cesty,“ vysoukal ze sebe Zack přiškrceným hlasem. „To zatracený dítě mi pokaždé skákalo do cesty.“ Podíval se na Ráchel a pak přiložil dlaně vedle jejích na Nickově hrudi. „Nemůžu ho ztratit.“

„Neztratíš ho.“ Ráchel zaslechla první zvuky blížící se sirény a zachvěla se úlevou. „Neztratíme ho.“

Zack strávil nekonečné hodiny v čekárně, přecházel sem a tam, kouřil a pil hořkou kávu bez cukru. Všiml si, jak byl Nick bledý, když ho převáželi sanitkou do příjímací haly a odtud vezli nahoru výtahem.

Bezmocnost. V nemocnicích se pokaždé cítím bezmocný. Není to ani rok, co jsem viděl umírat otce. Bylo to pomalé, zdrcující a bolestné.

Ale Nick nesmí zemřít. Nick je mladý a smrt k mladému člověku nepatří.

Ale ta krev. Na zemi bylo tolik krve.

„Zacku.“ Zarazil se, když se za ním objevila Ráchel a začala mu masírovat záda. „Co kdybychom se na chvíli prošli na čerstvém vzduchu?“

Jen zavrtěl hlavou. Ráchel na něj nenaléhala. Bylo nemožné navrhnout mu, aby se pokusil odpočívat. Sama to také nedokázala. Oči ji pálily, ale bála se je zavřít, aby před sebou neviděla ten hrůzný okamžik. Zbraň namířená proti Zackovi. Nick, který skočil. Výstřel. Krev.

„Jdu se podívat po nějakém jídle.“ Rio se zvedl z pohovky. „A budeš jíst to, co ti přinesu. Budeš se muset o toho kluka brzy starat. A nemohl by ses o něj starat, kdybys byl nemocný.“ S pevně sevřenými rty Rio odpochoval na chodbu.

„Může se kvůli Nickovi zbláznit,“ řekl si Zack napůl pro sebe.

„Zlobí ho, že nezvládl tři ozbrojené muže sám.“

„Najdeme je Zacku.“

„Zdálo se mi, že ti chce ublížit. Viděl jsem mu to v očích, protože on *chtěl* někomu ublížit. A držel tebe. Nenapadlo mě, že by to mohl být Nick.“

„Není to tvoje chyba. Ne,“ odpověděla ostře, když se snažil odtáhnout. „Nesmíš si takhle ubližovat. V baru bylo tolik lidí a tys dělal to nejlepší, abys je ochránil všechny. Stalo se to proto, že Nick chránil tebe. Přece si nebudeš nic vyčítat.“

Objala ho, ale tentokrát se jejímu sevření nebránil. „Musím s ním mluvit.“

„Budeš mít ještě spousty příležitostí, aby sis s ním mohl promluvit.“

„Promiň.“ Alex stál váhavě ve dveřích. Srdce mu bilo jako na poplach od té chvíle, kdy se dozvěděl, co se stalo. „Ráchel, jsi v pořádku?“

„Ano.“ Když se otočila, ovinula jednu ruku pevně kolem Zackova pasu. „Zranili Nicka...“

„Já vím. Když jsem se to dozvěděl, požádal jsem kapitána, abych se mohl případu sám ujmout. Myslel jsem si, že by to bylo jednodušší pro všechny.“ Očima našel Žačka. „Jsi v pořádku?“

„Jo. Už jsem mluvil s několika policisty.“

„Sedneme si na chvíli?“ navrhl Alex a počkal, dokud se Zack neposadil na kraj židle a nezapálil si další cigaretu. „Máte nějaké nové zprávy o stavu tvého bratra?“

„Odvezli ho na chirurgii. Nechtějí nám nic říct.“

„Pokusím se něco zjistit. Jak vypadali ti zloději?“

„Na hlavách měli černé punčochy,“ začal Zack unaveně. „Byli oblečeni v černém. Jeden z nich měl na sobě džínovou bundu.“

Ráchel se dotkla Zackovy dlaně. „Ten, který vystřelil na Nicka, mohl měřit sto sedmdesát dva až sto sedmdesát čtyři centimetry,“ dodala. „Černé vlasy a hnědé oči. Na levém zápěstí měl jizvu, dlouhou asi pět centimetrů. Na nohou měl vysoké šněrovací boty, ohnuté ke kotníkům.“

„Hodná holka.“ Ráchel by byla výbornou policistkou, uvědomil si Alex obdivně. „A co ti zbylí dva?“

„Jeden z nich se pořád smál takovým nepřírozeně vysokým hlasem,“ vzpomněl si Zack. „Měl ostré rysy v obličeji a byl hodně vyzáblý.“

„Měřil asi metr sedmdesát,“ přidala se Ráchel. „Mohl vážit šedesát kilo. Neviděla jsem mu do obličeje, ale vím, že měl světle pískové vlasy. Třetí měřil přibližně stejně, ale byl silnější. Zdálo se, že ho zbraně znervózňují. Hodně se potil.“

„A kolik mu mohlo být let?“

„Těžko říct.“ Podívala se na Zacka. „Byl mladý, vid? Kolem dvaceti.“

„Asi tak. Jaké jsou šance, že je najdete?“

„S tímhle to bude snazší.“ Alex sklapl svůj poznámkový blok. „Podívej, nechci vám dávat plané naděje. Nebude to jednoduché. Teď musíme zjistit, jestli po sobě nechali otisky prstů. Ale zapracujeme na tom. Já na tom zapracuju,“ dodal rychle. „Myslím, že na to mám právo.“

„Jo.“ Zack se podíval na Ráchel. „Myslím, že máš.“

„Nejenom kvůli ní,“ upřesnil Alex. „Tady jde hlavně o to dítě. Jsem rád, když věci fungují tak, jak mají, Muldoone.“

„Pane Muldoone?“ Do místnosti vešla asi padesátiletá žena, oblečená do zelených chirurgických šatů. Když se Zack zvedl, pokynula mu, aby zůstal sedět na místě. „Jmenuji se doktorka Markowitzová a jsem chirurg vašeho bratra.“

„Jak –“ Musel se nadechnout a zkusit to znovu. „Jak je mu?“

„Malý moment.“ Sedla si na opěradlo křesla, natáhla unavené nohy před sebe a narovнала ztuhlou páteř. „Chcete, abych mluvila v lékařských termínech, nebo chcete slyšet to podstatné?“

Zack se znovu otrásl strachem, až se mu zpotily dlaně. „To podstatné,“ vysoukal ze sebe.

„Zatím je ve vážném stavu. A měl zatracený štěstí, protože kulka těsně minula srdce. Jeho šance na přežití teď odhaduji na sedmdesát pět procent. Když budeme mít štěstí, mám ho z toho venku do dvaceti čtyř hodin.“

Zack cítil na místě žaludku těžký kámen. „Říkáte mi, že se z toho dostane?“

„Říkám vám, že se pokaždé snažím odvést svoji práci co nejlépe. Ted' ho přeložíme na jednotku intenzivní péče.“

„Mohl bych ho vidět?“

„Až bude na pooperačním, dáme vám vědět.“ Doktorka potlačila zívnutí a povzdechla si, že strávila další východ slunce na operačním sále.

„To chcete celou dobu čekat tady? Nebylo by lepší, kdybyste se vrátil na těch pár hodin domů a trochu si odpočinul?“

„Ne, děkuji.“

Promnula si dlaněmi oči a usmála se. „Je to moc pěkný chlapec, pane Muldoone. Už se těším na to, až si s ním popovídám.“

„Děkuji vám. Moc vám děkuji.“

„Postarám se o něj.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Pokaždé, když se Nick probral z hlubokého spánku, ucítil ostrou bolest na hrudi, zatočila se mu hlava, a pak se znovu vrátil do stavu sladkého nevědomí. Několikrát se pokusil promluvit, ale slova, která vypustil z úst, nedávala žádný smysl.

Když ho chvílemi probudilo rušivé pípání, netušil, že slyší tlukot vlastního srdce, připojeného na monitor. Zaslechl silný klapot něčích bot a příjemné šeptání, které se mu ozývalo nad hlavou. Ani občasná poklepávání a šťouchnutí, která měla zkontrolovat jeho životní funkce, jej z bezvědomí nedokázala probudit.

Párkrát ucítil jemný stisk na ruce, jako by ho někdo držel. Pak zaslechl mumlání – někdo na něj mluvil. Bohužel ještě neměl dost energie na to, aby poslouchal.

Jednou se mu zdálo o hurikánu na moři. Viděl sám sebe, jak padá z lodní paluby do tmavých hlubin oceánu. Nikdy se nedotkl dna. Jen se vznášel na vlnách.

Pak přišlo několik dalších snů. Seděl u hracího automatu a za ním stál Zack, který mu vedl ruce.

Byl tam i Cash, který se opíral o automat a kouřil.

Viděl Ráchel, která se na něj zářivě smála. Seděla ve velkém, světlém pokoji a Nick všude cítil pizzu a česnek. Měla hluboké a jasné oči a byla překrásná.

Potom oba dva plakali a padli si do náruče.

Otec, který na něho křičel. Vypadal tak vyčerpaně, když došel nahoru po schodech. *Nikdy jsi nic pořádného neudělal. Ty víš, že jsem ti věřil.* Oči mu viditelně posmutněly a pak už jen naříkal: *Kde jsi byl? Kde je Zack? Vrátí se brzy?*

Ale Zack byl stovky mil od domova. Nebyl tu nikdo, kdo by Niekovi pomohl.

Rio smažil bramborové hranolky a jako pokaždé, vyprávěl jeden ze svých oblíbených vtipů. Pak znovu viděl Zacka, který prošel kuchyní. *Kluku jeden, ty nám chceš sníst všechen zisk?* Zazubil se a s přátelským kývnutím znovu vyběhl z kuchyně.

Lesklé piano – ten nablýskaný sen – a Zack stojící vedle s poťouchlým úsměvem na rtech. A nakonec třpytící se hlaveň zbraně nad hlavou. A Zack – S bolestným výkřikem se několikrát převálil ze strany na stranu.

„No tak, chlapče... to bude dobrý.“ Zack vyskočil z křesla, které stálo vedle postele.

Nick se snažil zaostřit, ale obrazy kolem něj mu splývaly v jediný různobarevný celek. „Co?“ Měl bolavý krk a v ústech mu vyschlo. „Jsem nemocný?“

„Bude ti lépe. Říkali, že když se probereš, můžeš se napít.“

Nick brčkem usrkl vody, pak ještě jednou, ale neměl dost sil na třetí doušek. Aspoň že už lépe vidím. Dlouze a namáhavě si prohlédl Zacka. Všiml si tmavých kruhů pod očima na pobledlé tváři a několikadenního strniště.

„Vypadáš jako čert.“

Zack se zazubil a přejel si rukou po zarostlé bradě. „Počkej chvíli, zavolám sestru.“

„Sestru.“ Nick téměř neznatelně pohodil hlavou a zamračil se. „Tohle je nemocnice?“

„Hotel Ritz to zrovna není. Bolí tě něco?“

Nick se zamyslel a zavrtěl hlavou. „Já nevím. Cítím se... jako bych se právě probudil.“

„Taky ses právě probudil, Nicku.“ Zack úlevně položil ruku na Nickovu tvář, ale pak se zarazil a odskočil. „Ty jsi takový mizera, Nicku.“

„Co se stalo? Já...“ A pak se mu všechno znovu odehrálo před očima. „V baru.“ Jeho ruce se pevně zabořily do příkrývky. „Ráchel? Co je s Ráchel?“

„Je v pořádku. Byla tady a teď čeká venku. Nařídil jsem Riovi, aby ji donutil něco sníst.“

„Ty.“ Nick se pro jistotu ještě jednou podíval. „On tě nestřelil.“

„To víš že ne, ty hlupáku. Vždyť střelil tebe.“

Když se Zackovi roztráslы nohy, znovu si sedl a zabořil hlavu do dlaní. „Měl jsem tě zabít za to, jaks mě vystrašil. Kdybys už neležel na podlaze, na místě bych ti jednu vrazil,“ vytkl mu.

„Jsi v pořádku?“ zaskuhral Nick.

„Ne, nejsem v pořádku,“ odsekl Zack, zvedl se a nervózně došel k oknu.

„Jo, jo, je mi dobře. A ty na tom budeš za pár dní stejně. Říkali, že tě brzy přeloží na lůžkové oddělení.“

„Kde jsem teď?“ Nick se zvědavě rozhlédl po pokoji. Všiml si skleněných stěn a světélkujících a zvučících přístrojů. „Páni, nejmodernější technika. „Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Už ses párkrát probudil. Říkali, že si to nebudeš pamatovat. Hodně jsi breptal.“

„Hm... jo. A o čem?“

„O hracích automatech. Taky jsi pořád volal dívku, která se jmenovala Marcie nebo Marlie. Připomeň mi, abych na tobě vyzvídal, o koho jde.“ S potěšením si všiml, že Nickovy rty zkřivil malý úsměv. „Prosil jsi o smažené hranolky.“

„A dostal jsem je?“

„Ne. Možná ti sem nějaké propašujeme. Máš hlad?“

„Já nevím. Neřekl jsi mi, jak dlouho jsem byl...“

„Asi dvanáct hodin. Hodně ti toho dlužím, Nicku.“

„Nedlužíš mi nic.“

„Zachránil jsi mi život.“

Nick zavřel unavené oči. „Je to jako skočit během hurikánu z lodi. Nepřemýšlíš o tom. Víš, co tím myslím?“

„Jo.“

„Rád bych mluvil s tím policistou.“

„Musíš si odpočinout.“

„Ale já si s ním musím promluvit,“ zopakoval Nick z polospánku. „Já vím, kdo to byl.“

„Říkala jsem vám, že jeho stav je stabilizovaný,“ zopakovala doktorka Markowitzová. „Běžte domů, pane Muldoone.“

„V žádném případě,“ Zack se opřel o stěnu vedle dveří, které vedly do Nickova pokoje.

„Bože, chraň mě před tvrdohlavými Iry.“ Dlouze pohlédla na Ráchel. „Paní Muldoonová, máte na svého manžela nějaký vliv?“

„Nejsem paní Muldoonová, a nemám. Snad by se na něj mohl na chvíli podívat. Můj bratr by tam neměl být dlouho.“

„Váš bratr je ten policista?“ Povzddechla si a pohodila hlavou. „Tak dobře. Dám vám pět minut, které s ním můžete strávit, ale víc vám nepovolím.“

„Ano, paní.“

„To platí i na toho obra, co se tady potuloval po chodbách.“

„Vezmu je domů,“ slíbila Ráchel. Když se otevřely dveře, rychle se rozhlédla kolem sebe. „Alexi?“

„Už jsme skončili.“ Alex neodkázal potlačit spokojený úsměv, který se mu objevil na rtech. „Řekl mi zajímavé informace.“

„Identifikoval je?“ doprošoval se odpovědi Zack. „Ano. A bude proti nim svědčit.“

„Já chci –“

„V žádném případě,“ odvětil Alex rychle, když si všiml Žáčkových zaťatých pěstí. „To dítě ví, jak na to, Muldoone. Vezmi si z něj příklad. Dohlédni na něj, Ráchel.“

„Pokusím se,“ zamumlala, když její bratr odběhl.

„Zacku, teď musíme táhnout za jeden provaz.“

„Ten zkurvysyn střílel do mého bratra!“

„A bude za to platit.“

Se strohým příkřívnutím Zack vešel do Nickova pokoje. Zastavil se u nohou postele a čekal. „Jak se cítíš?“

„Dobrý.“ Rozhovor s Alexem ho vyčerpával, ale Nickovi to nevadilo. „Musím ti to vysvětlit.“

„To počká.“

„Ne. Byli to Kobry, Zacku. Věděli, kdy mají přijít a jak, protože jsem jim to řekl. Přisahám bohu, že jsem nevěděl, co chystají. Asi mi nebudeš věřit.“

„Proč bych ti neměl věřit?“

Nick si dlaněmi zakryl oči. „Zkazil jsem to. Jako pokaždé. Myslel jsem si, že si s Cashem jen povídáme. A přitom ze mě celou dobu tahal informace.“

Zack obešel postel a položil ruku na Nickovo zápěstí. „Myslel sis, že to je tvůj přítel. Tím jsi nic nezkazil, Nicku. Jen jsi důvěřoval lidem, kteří si to nezaslouží. Ty nejsi jako oni.“ Když se Nickovy oči znovu otevřely, Zack pevně sevřel jeho ruku. „Zkazil jsi jen to, když jsi chtěl být jako oni. A to už je pryč.“

„Nedovolím, aby se z toho jen tak vyvlíkli.“

„My to nedovolíme,“ řekl mu Zack. „Jsme v tom spolu.“

„Jo,“ povzdechl si Nick. „Tak dobře.“

„Přijdu se na tebe podívat zítra.“

„Zacku, nezapomeň na hranolky,“ ozval se Nick.

„Budeš je mít.“

„V pořádku?“ zeptala se Ráchel, když se Zack vrátil. „Ano.“ Vzal ji do náruče. „Zůstaň se mnou přes noc,“ prosil.

„Tak pojďme.“ Políbila ho na tvář. „Kartáček si můžu koupit cestou.“

Když Zack usnul, Ráchel ležela vedle něj a pozorovala jeho bledou tvář, na kterou dopadaly paprsky šerého světla z okna.

Věděla, že kromě krátkého zdřímnutí v křesle, odpočívá poprvé po čtyřiceti osmi hodinách.

Čím jsou starší, napadlo ji znovu, když jej jemně políbila na čelo.

Přestože byla unavená stejně jako Zack, nedokázala usnout.

Za pár dní se pouto, které svedlo jejich životy dohromady, navždy rozdělí. Čeká je soud, při kterém se všechno rozhodne.

Ted' bychom měli začít myslet na budoucnost.

Požádal mě, abych se k němu nastěhovala. Ráchel se zadívala na světelné obrazce na stropě. Jaké by to bylo? Jejím největším problémem teď bylo rozhodnout se, bez čeho žít může, a bez čeho ne.

Byla si téměř jistá, že by jí chybělo večer usínat a ráno vstávat vedle Zacka.

Náhle se zachvěl a z úst mu vyšel bolestný vzdech, dokud se s trhnutím neprobudil. Ještě v polospánku se přitulil k Ráchel.

„Ššš...“ Dotkla se rukou jeho tváře a chvějících se ramen. „Už je to v pořádku. Všechno je v pořádku.“

„Hurikán,“ zamumlal ospale. „Někdy ti o tom budu vyprávět.“

„Dobře.“ Nechala ruku na jeho srdci, které mu bušilo jako o závod.

„Musíš spát, Muldoone. Jsi unavený.“

„Jsem moc rád, že jsi tady. Vážně jsem moc rád“

„Já taky.“ Tázavě zvedla obočí, když se dotkl dlaní jejího stehna.

„Nezačínej s něčím, co nemůžeš dokončit.“

„Jenom chci nazpátek svoje tričko.“ Pohyboval se rukama pod její provizorní noční košilí, dokud dlaněmi neuvěznil její teplé a měkké prsy. Utišení. Klid. Dokonalost. „Je to přesně tak, jak jsem si myslel. Máš naprosto dokonalé tělo.“

Zachvěla se, když jí prsty přejížděl po nadrech.

„Zdálo se mi, že jsem byl znovu v armádě.“ Přestože byl unavený, doháněl ji svými pomalými pohyby a tím, jak jí kousek po kousku svlékal tričko, přímo k šilenství. Zdálo se, že její ruce plují po jeho hlavě nahoru a dolů jako proud křišťálově čisté vody.

„Vzpomněl jsem si, jaké to bylo být na moři několik měsíců bez ženy. Ted' jsem se probudil a mám tě tady.“

„To bylo tak jednoduché, vid?“

„Jo.“ Zvedl hlavu a usmál se na ni.

„Bylo to jednoduché, vid? Musím ti něco říct, Muldoone.“

„Co?“

„Ruce na peřinu,“ zasmála se a přitiskla se k němu.

„Není to rozumné,“ vytkla Ráchel Nickovi, když stoupali po schodech do budovy hlavního soudu.

„Každý člověk by na tvém místě zažádal o odklad.“

„Už to chci mít za sebou,“ zopakoval a ohlédl se na Zacka.

„Jsem s tebou,“ ubezpečil ho Zack. „S vámi se vůbec nedá jednat,“ opovržlivě si odfrkla. „Jestli tam omdlíš –“

„Nejsem invalida.“

„Z nemocnice tě pustili před dvěma dny,“ triumfovala. „Doktorka Markowitzová mu dala zelenou,“ přidal se Zack.

„Nezajímá mě, co mu dala doktorka Markowitzová.“

„Ráchel.“ Nick naklonil hlavou. „Přestaň si hrát na matku.“

„Dobře.“ Rozhodila rozčileně rukama. Beze slova upravila Nickovi kravatu. Všimla si, jak se Zack šklebí a zamračila se. „Sklapni, Muldoone.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„On si myslí, kdovíjak není roztomilý s tou svou námořnickou mluvou.“ Udělala pár kroků zpátky, aby si prohlédla svého klienta. Ještě je trochu bledý, ale snad to půjde, řekla si napůl pro sebe. „Pamatuješ si, co jsem ti řekla?“

„Ráchel, vždyť jsme to probrali nejméně desetkrát.“ Dlouze vydechl, a pak se otočil na svého bratra. „Mohl bych s ní chvíli mluvit o samotě?“

„Jistě.“ Zack se otočil přes rameno. „Ale ruce pryč.“

„Jo, jo.“ Nick se roztomile zašklebil. „Ráchel, bylo to od tvojí rodiny moc pěkné, že za mnou přišli do nemocnice. Tvoje maminka –“ zastrčil si netrpělivě ruce do kapes, a pak je zase vyndal „– mi přinesla cukroví, a další věci. Tvůj otec se stavil, aby si se mnou zahrál dámu.“

„Přišli se na tebe podívat, protože chtěli.“

„Dokonce jsem dostal pohlednici od Freddie. A polda – byl taky v pohodě.“

„Alexovi jsi hodně pomohl.“

„Rád bych ti řekl, ať už se dneska stane cokoli, že jsem ti vděčný za všechno, cos pro mě udělala. Možná že zatím nevím, co chci v životě dělat, ale už vím, co dělat nechci.“

Prstem se dotkla jeho srdce.

„To je moc dobře, LeBecku.“

„Ještě jedna věc. Zack říkal, že se k nám možná nastěhuješ. V ničem vám nechci bránit.“

„Ještě jsem se nerozhodla, co udělám. Přesto nám nikdy nebudeš stát v cestě. Jsme jedna rodina. Rozumíš?“

„Ano. Kdybys chtěla Zacka odmítnout, nezapomeň na mě.“

„Budu si to pamatovat. Tak pojďme.“

Nemám proč být nervózní, ujišťovala sama sebe, když vedla Nicka ke stolku obhajoby. Mám skvěle připravenou řeč a sympatickou soudkyni.

Ráchel byla vyděšená k smrti.

Zvedla se s celým osazenstvem soudní síně ve chvíli, kdy přišla soudkyně Beckettová. Navzdory tomu, jak se cítila, věnovala Nickovi krátký a sebejistý pohled.

„Dobře, dobře, pane LeBecku,“ začala Beckettová a sepjala dlaně. „Jak ten čas letí. Doneslo se mi, že jste měl poslední dobou nějaké problémy. Už jste v pořádku?“

„Vaše ctihodnosti...“ Ráchel, kterou rozhodilo Nickovo mlčení, nervózně vstala.

„Sed'te, sed'te, sed'te,“ naznačila Beckettová rukou.

„Pane LeBecku, ptala jsem se vás, jak se cítíte.“

„Jsem v pořádku.“

„Dobře. Byla jsem rovněž informována, že jste identifikoval tři muže, kteří se vloupali do baru pana Muldoona. Byli to tři členové Kobry –

organizace, ke které jste vy sám patřil, ale před kterou se nyní máte, jak pevně věřím, na pozoru.“

Ráchel to znovu zkusila. „Vaše ctihodnosti, v mé závěrečné zprávě –“

„Četla jsem ji, děkuji vám, slečno advokátko. Odvedla jste skvělou práci. Ráda bych se přímo zeptala pana LeBecka. Moje otázka zní, proč jste identifikoval muže, které jste před relativně krátkou dobou chránil před prozrazením?“

„Stoupni si,“ sykla Ráchel.

Nick se zamračil, ale zvedl se. „Paní.“

„Nerozuměl jste otázce? Mám vám ji zopakovat?“

„Ne, rozuměl jsem.“

„Skvělé. A vaše odpověď?“

„Chtěli ublížit mému bratrovi.“

„Ach.“ Beckettová se usmála jako profesorka, která gratuluje nejlepšímu studentovi z celého ročníku.

Jenže Nick zapomněl na všechno, co mu Ráchel řekla, a vrátil se ke svému přirozenému agresivnímu projevu. „Podívejte, voni se vloupali dovnitř, jo, zmlátili Ria, sebrali Ráchel, jo, a mávali zbraněma po celým baru. Můžete si myslet, že jsem sketa, když jsem je prásk, ale Reece chtěl zastřelit můjho bratra. A to se prostě nedělá.“

„Podle mého názoru jste, pane LeBecku, mladý, dospělý muž, který pochopil základní principy dobra a zla. V životě uděláte bezpochyby ještě mnoho chyb, ale pochybuji, že by vás některá z nich přivedla zpátky k soudu. A teď dávám slovo státnímu zástupci.“

„Ano, vaše ctihodnosti. Stát upouští od všech obvinění, vznesených proti Nicholasovi LeBeckovi.“

„Dobře!“ řekla Ráchel a vyskočila na nohy.

„To je ono?“ zeptal se Nick.

„Ne tak docela.“ Beckettová si zjedнала pozornost. „Nejdříve musím udělat tohle.“ Bouchla kladívkem do stolu.

„Teď je to ono.“

Ráchel se zasmála a radostně objala Nicka kolem krku. „Dokázal jsi to,“ zamumlala. „Ty jsi to dokázal!“

„Nepůjdu do vězení,“ řekl a otočil se k Zackovi. „Jdu domů.“

„Tak je to správně.“ Zack natáhl ruku. Pak úlevně povzdechl a pevně objal Nicka ve své náruči. „Doufám, že se budeš chovat slušně, chlapče. Osobně na to dohlédnu.“

„To můžeš, brácho. Rád bych se stal tvým partnerem.“

„Jestli mě pánové omluvíte, musím se teď věnovat dalším klientům.“

„Musíme to oslavit.“ Zack ji chytil za ruce. Věděl, že neexistuje nic, co by teď mohl říct. „V sedm hodin v baru.“

„Dobře.“

„Ráchel,“ zavolal Nick, „jsi nejlepší.“

„Nejsem,“ zasmála se přes rameno. „Ale večer přijdu.“

Trochu se opozdila. Nemohla přece vědět, že dostane případ v šest večer.

Když vstoupila do baru, ozvaly se nadšené výkřiky, a ona zůstala stát jako opařená. Všude visely pestrobarevné fábory, balónky a několik lidí si obléklo neuvěřitelně hloupé papírové kloboučky. Na zadní stěně byl pověšen obrovský transparent.

Musela se tomu zasmát, vtom ji ale Rio popadl do náruče a odnesl k baru. Posadil ji na pult a někdo jí vtiskl do ruky sklenici šampaňského.

„Uspořádali jsme malý večírek.“

Zack ji zatahal za vlasy, dokud se neotočila, aby ji mohl políbit. „Chtěl jsem, abychom na tebe počkali, ale oni byli k nezastavení.“

Já budu k nezastavení...“ začala. Pak zůstala s pusou dokořán. „Mami?“

„Už jsme ochutnali Riova žebírka,“ oznámila jí Nad’a. „A teď si jdeme s tvým otcem zatancovat polku.“

„Tys pozval moje rodiče. A –“ Překvapeně pohodila hlavou.

„Nick sestavil seznam hostů. Podívej.“

Ráchel se otočila a všimla si Nicka u stolu. „Není to Lo-lina dcera?“

„Moc se jí líbí, že ho postřelili.“

„Je to jeden z deseti nejlepších způsobů, jak zaujmout ženu.“

„Budu si to pamatovat. Smím prosit?“

„Vsadím se, že nevíš, jak se tancuje polka.“

„Prohrála jsi,“ zaradoval se a popadl ji za ruku.

Trvalo to hodiny. Ráchel ztratila pojem o čase, zatímco si pochutnávala na Riových pochoutkách, které zapíjela šampaňským. Tancovala do té doby, než přestala cítit nohy, a nakonec zpívala po boku mírně opilého otce ukrajinské národní písně.

„Skvělý večírek,“ pochvaloval si Jurij, zatímco mu jeho žena pomáhala do kabátu. „Teď půjdu domů a udělám tvoji maminku šťastnou jako mladou dívku,“ zazubil se na Ráchel.

„To jsou jen silný řeči. Vždyť usneš cestou v autě.“ Jurij se toužebně zadíval na svoji ženu. „Tak mě pak vzbud’.“

„Dobře,“ usmála se Nad’a. „Jsem na tebe moc pyšná, Ráchel.“

„Děkuju, mami.“ Ráchel se dívala za rodiči, jak odcházejí ruku v ruce.

„Jsou vážně skvělí,“ ozval se Nick za jejími zády. „A tvůj bratr taky není tak špatnej – na poldu.“

„Prese všechno ho mám moc ráda.“ S povzdechem si sčísla neposedný pramen vlasů. „Vypadá to, že večírek skončil.“

Zack nechal personál uklízet dvacet minut, než poslal Ria domů a Nicka spát. Báł se, že vybuchne, když nebude mít Ráchel jen pro sebe.

„Zbytek uděláme zítra.“

„Ty jsi šéf.“ Rio mrkl na Ráchel, když se vsoukal do svého obrovského kabátu. „Ahoj.“

Zack zatřásl s téměř prázdnou lahví. „Tady zbylo trochu šampaňského. Nedáš si?“

„Myslím, že bych mohla.“ Posadila se na barovou stoličku a zvedla sklenici. „Pozveš mě na drink, námořníku?“

„Bude mi potěšením.“ Naplnil sklenici a posunul ji na stranu. „Nevím, jak bych ti měl za všechno poděkovat.“

„Nezačínej s tím zase.“

„Jsem ti moc vděčný. Díky tobě se všechno změnilo.“

„Dělala jsem jen svou práci. Za to mi nikdo nemusí děkoyat.“

„Krucí, Ráchel. Rád bych ti vysvětlil to, co cítím.“

Nick proklouznul z kuchyně. „Tak to ti nezávidím.“

Zack věnoval Nickovi jeden ze svých dvousetvoltových pohledů. „Běž spát.“

„Už jdu,“ zamumlal, ale došel k juke-boxu a hodil dovnitř pár drobných. Zmáčkl několik tlačítek a otočil se zpátky k Zackovi a Ráchel. „Vy dva jste vážně případ. Nezapomeňte na to, že znám vaše slabiny.“ Pohodil hlavou, zhasl světla a odešel.

„Co to, k čertu, bylo?“ naštvál se Zack.

„Mě se neptej. Já nemám žádné slabiny.“

Zack se na ni zazubil. „Já taky ne.“ Obešel bar. „Ale je to pěkná hudba.“

„Je vážně moc pěkná,“ souhlasila a nechala se kolébat v jeho náruči.

„Rád bych si s tebou promluvil o tom, na co jsem se tě před časem ptal. Chceš se ke mně nastěhovat?“

Zavřela oči. Rozhodla se už, že jeho návrh odmítne. „Teď na to není nejlepší chvíle.“

„Neumím si představit lepší okamžik, protože já nechci, aby ses ke mně stěhovala.“

„Ty –“ Ztuhla a pak se odtáhla, až ho málem porazila na zem. „No, to je skvělé.“

„Co já chci –“

„Jdi se vycpat s tím, co chceš,“ odsekla. „No, to je typické? Nejdříve tě dostanu z problémů a pak mě odhodíš, vid’?“

„Já té přece –“

„Sklapni, Muldoone. Teď mluvím já.“

„Kdo ti brání?“ zamumlal.

Podpatky jí duněly po podlaze, protože se snažila uklidnit chůzí. „Takže ty nechceš, abych se k tobě stěhovala. Dobře. Stejně bych s tím nesouhlasila.“

„Skvělý, protože já chci, aby sis mě vzala.“

„A ty si myslíš – ach, bože.“ Zakymácela se dozadu, dopředu a pak přitiskla ruce na jeho hrud', aby nespadla. „Musím si sednout.“

„Tak si sedni.“ Objal ji kolem pasu a dopravil ji k baru. „A jenom poslouvej. Já vím, co jsme si řekli. Ty ses nechtěla vázat, a já taky ne. Ale teď je všechno jinak, Ráchel, a před námi stojí celá řada nových pravidel.“

„Zacku, já –“

„Už jsem to promyslel. Ty máš svoje zásady, a to je v pořádku.“ Pevně sevřel její dlaně. Ráchel se rozhodla, že zlomené prsty spočítá až později. V očích se jí teď zračilo neskrývané překvapení. „Všechno, co musíš udělat je to, abys přidala jednu zásadu na svůj seznam. Mě. Já jsem se do tebe nechtěl zamilovat, ale už se stalo, tak si s tím porad'.“

„Já taky,“ zamumlala, ale on si toho očividně nevšiml.

„Možná že sis myslela, že nemáš jinou možnost...“ Jeho sevření zesílilo. „Cos to říkala?“

„Řekla jsem ‚Já taky‘.“

„Já taky co?“

„Řekl jsi, ‚Já jsem se do tebe nechtěl zamilovat,‘ a já jsem řekla, ‚Já taky‘.“ Vypustila z úst dlouhý, chvějící se vzdych, když mu ruce bezvládně sklouzly dolů. „Ale už se stalo, tak si s tím porad'.“

„Ach bože...“

„Jo.“ Vyhoupala se na bar, ovinula mu ruce kolem krku a přitiskla tvář na jeho. „Tys mi dal, Muldoone. Málem jsem tě odmítla, protože tě tolik miluju a chtěla jsem s tebou zažívat buď všechno, nebo nic. Přemýšlela jsem o tom už několik dní.“

„Týdnů.“ Přitiskl svoje ústa na její. Chtěl jsem ti to ulehčit, ale už jsem nedokázal čekat. Dnes v noci jsem o tom dokonce mluvil s tvým otcem.“

Protože Ráchel nevěděla, jestli se má smát, nebo se mračit, odtáhla se od něj. „Tos neudělal.“

„Pro jistotu jsem mu nalil vodku. Svěřil se mi, že by si přál více vnoučat.“
Srdce jí začalo bít jako zvon. „Ráda bych mu splnila jeho přání.“

Nejdříve cítil slabé bodnutí u srdce, a pak se mu uprostřed hrudi rozlil krásný a vysvobozující pocit. „Neděláš si legraci?“

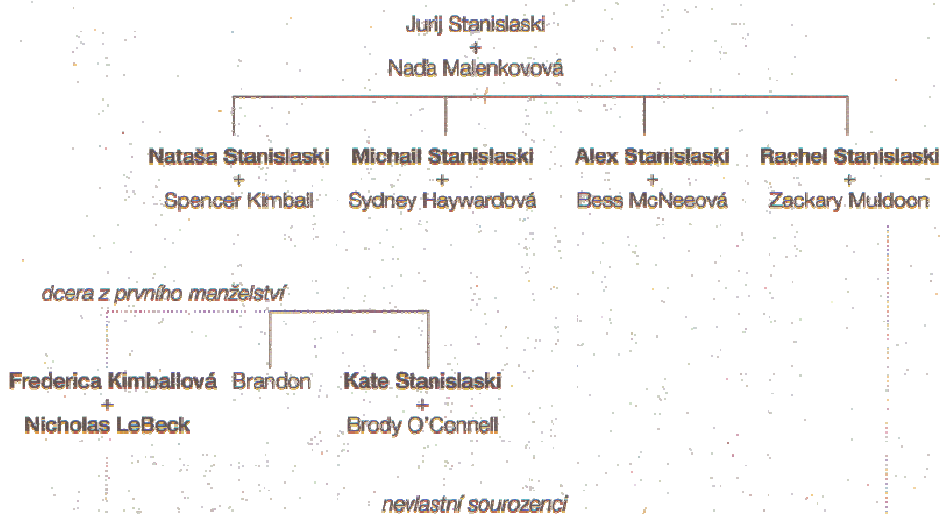
A je to tady, pomyslela si a zadívala se mu do očí. Celá řada nových pravidel. Nový život. „Nedělám si legraci. Ráda bych s tebou zažívala všechno.“

Uchopil její tvář do dlaní. „Jsi všechno, co jsem v životě chtěl.“

„Jsi všechno, co jsem v životě chtěla,“ zopakovala.

Když přitiskla své rty na jeho, cítila, jak se jí hrnou slzy do očí. „Nebudeme fňukat, že ne, Muldoone?“

„Kdo, my?“ Zazubil se, když sklouzla z baru do jeho náruče. „V žádném případě.“

NORA ROBERTSOVÁ

Nora Robertsová patří k nejpłodnějším a nejčtenějším autorkám romantické literatury na světě a také u našich čtenářek si získala mimořádnou oblibu. Od začátku spisovatelské kariéry v roce 1981 jí vyšla více než stovka knih, ve kterých nechybí neotřelé a přesvědčivé zápletky stejně jako záhady, napětí a psychologické momenty. Jak Nora přiznává, právě romance a romantické napětí vždy byly a jsou její tvůrčí doménou a ani v budoucnu se nehodlá věnovat jinému literárnímu žánru. Nosí v hlavě tolik námětů, že je ani do svých sto dvaceti let nestačí všechny napsat. Říká, že miluje atmosféru psaní, kdy je natolik uchválena příběhem a postavami, že prostě nemůže přestat. „To je důvod, proč je psaní pro mě lehké. Prostě se musím dozvědět, co se stane dál!“ V roce 2000 navštívila Nora Robertsová také Českou republiku spolu se svým manželem Brucem Wilderem, který je truhlář. Jak on sám tvrdí: „Manželství s Norou je moje první a jsem pevně přesvědčený, že i poslední, protože věřím na osud a Nora je můj osud.“ Slavná spisovatelka miluje večere ve dvou při svíčkách. „Uvařím těstoviny a Bruče připraví salát a nic nám nechybí,“ svěruje se.